

ဆောင်ပုဒ်များ

- ကာမတဏှာ၊ ကောင်းနိုးရာ၊ သာယာနှစ်သက်မှု၊
- ဘဝတဏှာ၊ သဿတာ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု၊
- ဝိဘဝမှာ၊ ဥစ္ဆေခါ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု၊
- သက္ကာယဖြစ်ရန်၊ အကြောင်းမှန်၊ သုံးတန်တဏှာစု၊
- တဏှာချုပ်က၊ သက္ကာယ၊ ခုက္ခအငြိမ်းမှန်၊
- မူလ၊ ပုဗ္ဗ၊ အရိယ၊ သုံးဝမဂ္ဂင်မြတ်၊
- ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင်နိဗ္ဗာန်ဇာတ်၊
- ဖြစ်ပျက်သမျှ၊ သင်္ခါရ၊ ခုက္ခသစ္စာတည်း၊
- သင်္ခါရတွင်၊ အကောင်းထင်၊ ခင်မင်သမုတည်း၊
- ရုပ်နာမ်အားလုံး၊ ဖြစ်ပျက်သုဉ်း၊ ချုပ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်တည်း၊
- ဆင်းရဲငြိမ်းရာ၊ ဆိုက်ရောက်တာ၊ သစ္စာမဂ္ဂတည်း၊
- ကြံစည်စဉ်းစား၊ နှစ်သိမ့်ပွား၊ ကောင်းစားချမ်းသာသည်၊
- ရှုရာရာတွင်၊ စူးစိုက်ဝင်း၊ ငါးအင် ပ-ချာန်မည်၊
- နှစ်သိမ့်ချမ်းသာ၊ စူးစိုက်တာ၊ သုံးပြာ ခု-ချာန်မည်၊
- ချမ်းသာမှုနှင့်၊ စူးစိုက်လင်း၊ သုံးဆင့်ချာန်ခေါ်သည်၊
- ဥပေက္ခာနှင့်၊ စူးစိုက်လင်း၊ လေးဆင့်ချာန်ခေါ်သည်၊

ဆဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အဂ္ဂပဟာပဏ္ဍိတ
ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဏာစည်ဆရာတော်ဘုရားပြီး

ဟောကြားတော်မူသော

ရှုငြိမ်းလွှတ်တရားတော်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

စုဌဝေဒလ္လသုတ်

တရားတော်

[illegible]

အသံနာ - ၂၅၃၀

ကော့က - ၁၃၅၆

296 - 295

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (၁၉/၉၄) (၅)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (/ ၉၄) (၆)

. ဒုတိယအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

၁၉၉ ၄-ခုနှစ်၊

ဇွန်လ

မျက်နှာပုံးရိုက် - စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်

စာအုပ်ချုပ်-အောင်မြင်နှင့်အဖွဲ့.

တန်ဖိုး - ၄၀

ဦးတင်မောင်(၀၂၄၈) စာပေပေါင်းကူးစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၉၀/
အေ-ဘီ၊ ဝေဇယန္တလမ်း။ (၈) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့
က ထုတ်ဝေ၍၊ ဦးတင်မောင် (၀၂၅၆-မြ) စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၆၄/မိ၊ ကြာပဒုမ္မာလမ်း။ ၃/ခ-ရပ်ကွက်၊ (ဋ္ဌေကြာရံရိပ်သာ)၊ တောင်
ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်သည်။

(ပန်း-၅၅၉၁၅)

စုဠဝေဒလ္လသုတ်

မာတိတာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	တရားပလ္လင်ခံ	၁
၂။	သုတ်၏နိဒါန်း	၂
၃။	တရားနာရင်းသောတာပန်ဖြစ်ကြပုံ	၄
၄။	ဝိသာခဿုဋ္ဌေးအနာဂါမ်ဖြစ်၍ထူးခြားလာပုံ	၁၂
၅။	ဓမ္မဒိန္နာအား ပဗ္ဗဇမဂ်လာကံဆောင်ပေးပုံ	၂၀
၆။	သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတနှင့်ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတ	၂၂
၇။	ရှင်ပြုပေးပုံ	၂၅
၈။	ဓမ္မဒိန္နာ၏ ပါရမီထူးအကျဉ်းချုပ်	၂၈
၉။	သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာအမေး	၂၉
၁၀။	ဒုက္ခသစ္စာအဖြေ	၃၁
၁၁။	သက္ကာယကိုဘုရားဟောတော်မူပုံ	၃၃
၁၂။	စွဲလမ်းပုံရှင်းပြချက်	၃၆
၁၃။	မြင်ဆဲ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆောင်ပုဒ်	၃၇
၁၄။	ခန္ဓာငါးပါးကို တဏှာဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲလမ်းပုံ	၃၈

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၅။	ကြားဆဲဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ	၃၉
၁၆။	နံဆဲဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ	၄၀
၁၇။	စားသိဆဲဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ	၄၁
၁၈။	ထိသိဆဲဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ	၄၂
၁၉။	ဝိပဿနာရှု၍ ဥပါဒါန်ကင်းငြိမ်းပုံ	၄၅
၂၀။	ကြံသိဆဲဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ	၄၉
၂၁။	ခန္ဓာနှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခွဲပုံ	၅၀
၂၂။	သမုဒယသစ္စာအမေး	၅၂
၂၃။	သမုဒယသစ္စာအဖြေ	၅၃
	တဏှာသုံးပါး	
၂၄။	၁။ ကာမတဏှာ	၅၈
	၂။ ဘဝတဏှာ	၆၀
	၃။ ဝိဘဝတဏှာ	၆၂
၂၅။	နိရောဓသစ္စာအမေး	၆၅

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၆။	နိရောဓသစ္စာအဖြေ	၆၆
၂၇။	ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဋိလုံ နှင့် နိဗ္ဗာန်အရတူပင်	၆၉
၂၈။	အရိယမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်တွေ့ပုံ	၇၁
၂၉။	မဂ္ဂသစ္စာအမေး	၇၆
၃၀။	မဂ္ဂသစ္စာအဖြေ	၇၇
၃၁။	မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး	၇၉
၃၂။	အရိယမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်မြင်ပုံ	၈၇
၃၃။	နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုပုံ	၈၉
၃၄။	ဥပါဒါန်နှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအမေး	၉၄
၃၅။	ဥပါဒါန်နှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအဖြေ	၉၅
၃၆။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမေး	၁၀၁
၃၇။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအဖြေ	၁၀၂
၃၈။	သတိပဋ္ဌာန်ကိုပွားစေတိုင်း ဗောဓိပက္ခိယ တရားများပါဝင်ပုံ	၁၁၂
၃၉။	တစ်ဝါကျတည်းဆက်၍ အနက်ပြန်ပုံ	၁၁၆

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၀။	ရုပ်ဆိုင်ရာသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါး	၁၁၉
၄၁။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှစ်ဆယ်	၁၂၃
၄၂။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှစ်ဆယ်မှတ်ဖွယ်တစ်နည်း	၁၃၃
၄၃။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံအမေး	၁၃၇
၄၄။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံအဖြေ	၁၃၇
၄၅။	အရိယမဂ်အမေး	၁၅၁
၄၆။	အရိယမဂ်အဖြေ	၁၅၂
၄၇။	သင်္ခတ အသင်္ခတအမေး	၁၆၃
၄၈။	သင်္ခတဖြစ်ကြောင်းအဖြေ	၁၆၄
၄၉။	သင်္ဂဟိတခေါ် သိမ်းယူအပ်ပုံအမေး	၁၆၇
၅၀။	သင်္ဂဟိတခေါ် သိမ်းယူအပ်ပုံအဖြေ	၁၆၈
၅၁။	သမာဓိနှင့်သမာဓိနိမိတ်စသည်အမေး	၁၇၉
၅၂။	သမာဓိနှင့်သမာဓိနိမိတ်စသည်အဖြေ	၁၈၀
၅၃။	သင်္ခါရအမေးနှင့်အဖြေ	၁၉၂
၅၄။	နိရောဓသမာပတ်အမေးအဖြေ	၁၉၉

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅၅။	ဝေဒနာအမေးအဖြေ	၂၁၂
၅၆။	ဝေဒနာသုံးပါး၌ကိလေသာကိန်းပုံအမေးအဖြေ	၂၂၁
၅၇။	အနုသယ ၂-မျိုးနှင့် ပယ်ပုံရှင်းပြချက်	၂၂၉
၅၈။	အနုသယပယ်ပုံ အမေးအဖြေ	၂၃၉
၅၉။	သင်္ခါရပေက္ခာ၏ညီမျှမှုဂုဏ် ၃-ပါး	၂၆၉
၆၀။	ပုံတူအမေးအဖြေ	၂၇၆
၆၁။	ဒီသုတ်၏အမည်ဆိုင်ရာပြဆိုချက်	၂၈၇
၆၂။	ဘုရားထံ၌လျှောက်ထားပုံ	၂၈၈
၆၃။	မြတ်စွာဘုရား၏ချီးကျူးမိန့်ကြားတော်မူပုံ	၂၉၀
၆၄။	ဓမ္မဒိန္နာထေရီတေဒဂ်ဘွဲ့ထားရပုံ	၂၉၂

မာတိကာ ပြီး၏။

ဘုရားရှိခိုး

အံ့အံ့ အံ့အံ့ အံ့အံ့

ဤဒီနိုးရေးသူအပြင်

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားပြုစုတော်မူသော သုတ္တန်
တရားတော်များအနက် ၁၃၃- ခုနှစ် နောင်တန်ခူးလမှစ၍ ဟောကြား
ပြုစုတော်မူခဲ့သော သဗ္ဗေဒသုတ်တရားတော်ကြီးကို သေသေချာချာ
ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်ခဲ့ရာ ကြားစင်စရာမရှိလောက်အောင် စေ့စပ်သေချာ
လှသည်ကို ဤစာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင် ထင်ရှားတွေ့ရပါသည်။

ယင်သဗ္ဗေဒသုတ်ဒေသနာတော်မှာ ကိုယ်တိုင်သိနားလည်
ခက်သည့်အပြင် သူတစ်ပါးအား နားလည်အောင် ဟောပြောရန်လည်း
မလွယ်ကူလှပါ။ သို့သော်လည်း ကျေးဇူးတော်ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှင်းလင်းစေဖန်၍ ဟောကြားတော်မူနိုင်
သဖြင့် ကြားနာကြရ ဖတ်ရှုကြရသူတိုင်းမှာ အလွယ်တကူပင် သိမြင်
သဘောပေါက်နိုင်ကြပေသည်။ ဤသို့သဘောပေါက်နိုင်ပုံကို ယင်း

သလ္လေ့သုတ်တရားတော်ကြီးက ဖတ်ရှုသူတို့အား ထင်ရှားဖော်ပြလျက် ရှိနေပါသည်။

ဤသို့ သလ္လေ့သုတ်တရားတော်ကြီးကို ချီးကျူးထုတ်ပြု နေခိုက် သုဉ္ဇန ခုနစ်တွင် ကမ္ဘာဦးသူ ကမ္ဘာဦးသားတို့က အလင်းရောင် ကိုမျှော်လင့်တောင့်တနေကြစဉ် နေ လများထွက်ပေါ်လာသလိုပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်အပေါင်းတို့က မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်း ဝိပဿနာ အလုပ်စခန်းကို မျှော်လင့်တောင့်တနေကြစဉ်မှာ စကြာရတနာယာဉ်ခေါ် ထိုက်သည် ဓမ္မစကြာသုတ်တရားတော်ကြီးသည်လည်း ကေုရုတော် ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြီးမားသော မေတ္တာကရုဏာ စေတနာအပြည့်အဝနှင့် ပညာတော်စွမ်းရည်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ယခင်က ဝိပဿနာအလုပ်တရားတော်အဖြစ်ဖြင့် ဖွင့်ပြ ရေးသားခြင်းမပြုခဲ့သည့် ယင်းဓမ္မစကြာသုတ်တရားတော်ကြီးကို “ပါဠိအဋ္ဌကထာဋီကာပေါင်းများစွာကို အခြေခံသာဓကပြုလျက် မဂ် ရောက်ဖိုလ်ဝင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါဘာဝနာလုပ်ငန်းစဉ်ကို ပိုင်နိုင်တိကျ အသနာဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အတွေ့တို့ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြထားနိုင် သည်အတွက် ကြားနာဖတ်ရှုသူတို့မှာ သံသယကင်း အသိဉာဏ်ရှင်း၍ ထင်လင်းပေါ်လွင်လျက်ရှိပါပေသည်။

သတိပြု၍ဖတ်ရှုကြည့်လျှင်

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြား ပြုစုတော်မူသော သုတ္တန်တရားတော်များမှာ ဖတ်ရှုနေရဆဲတရားတော် ကို အခြားတစ်ပုဒ်ထက် ပိုကောင်းသည် ပိုလေးနက်သည်ဟု ထင်မှတ် ကြရပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခင်ကဖတ်ရှုခဲ့သည့် သဗ္ဗေသုတ်တရားတော် ကြီး၊ ဓမ္မစကြာသုတ်တရားတော်ကြီး စသည်တို့ကို လေးနက်ကောင်း မွန်လှပေသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခဲ့သော ဤစာရေးသူသည် ဤရှုငွေ ဝေဒလ္လသုတ်တရားတော်ကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ ရေသားဟောပြပုံ အရအားဖြင့် ဤတရားတော်က ပိုမိုလေးနက်သလို ပိုမိုကောင်းမွန် သလို ထင်မှတ်ရပြန်ပါသည်။

ယင်းသုတ်တရားတော်၏ ဦးတည်ချက်

သာသနာတော်ကို မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညို သဒ္ဓါဖြစ်လာစေရန် ကြည်ညိုပြီးသူတို့အား သဒ္ဓါတိုးပွား၍ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ရည်သန်ဦးတည်ထားပါ သည်။ ယင်းဦးတည်ချက်ကို အမြွက်မျှဖော်ပြရလျှင် -

တရားပတ္ထင်ခံ

“ဒီကနေ့ကစပြီး ဟောဖို့တရားကတော့ စူဠဝေဒလ္လ သုတ်ဆိုတဲ့တရားတော်ပါပဲ။ အဲဒီသုတ်က သင်္ဂါယနာတင်ထားတဲ့နိကာယ်ငါးရပ်ထဲမှာ မဇ္ဈိမနိကာယ်ထဲမှပဏ္ဏာသသုံးကျမ်းထဲက မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်မှဖြစ်တယ်။ အဲဒီမူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်မှာ မဟာဝေဒလ္လနဲ့ စူဠဝေဒလ္လဆိုတဲ့သုတ် ၂-ခုရှိတယ်။ ဝေဒလ္လဆိုတာက ဝေဒခေါ်တဲ့ဉာဏ်နဲ့ နှစ်သိမ့်အားရခြင်းကိုဖွဲ့ပြီး မေးလို့ဖြေကြားတဲ့ သုတ်တရားလို့ အနက်ရှိတယ်။ မဟာဆိုတာက အကြီးစားလို့ အနက်ရှိတယ်။ စူဠဆိုတာက အငယ်စားလို့ အနက်ရှိတယ်”။

“ဘယ်သူကမေးလို့ ဘယ်သူက ဖြေကြားထားတဲ့ တရားလဲဆိုတော့ အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့ ဗိသာခသူဌေးကြီးက မေးလို့ မွေဒိန္နဆိုတဲ့ ရဟန္တာထေရ်မက ဖြေကြားတဲ့သုတ်တရားတော်ပါပဲ။ မှတ်သားစရာလဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဘက်က သဒ္ဓါဆန္ဒတက်ကြွပြီး ဂုဏ်ယူစရာ၊ အတုလိုက်ပြီးကျင့်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်”။

“အဋ္ဌကထာဆရာမြတ်တွေကတောင် ဒိဋ္ဌဝေဒလ္လ သုတ်ကို ကိုးကားပြီး ဖွင့်ပြတာရှိပါတယ်”ဟူ၍ ကျေးဇူး တော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စူဠဝေဒလ္လသုတ် တရတော်၏ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို တရားဦးစကားပလ္လင်မှာ ထုတ် ဖော်မြွက်ကြားတော်မူပါသည်။

စေ့စပ်သေချာတော်မူပုံ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နှုတ်ဖြင့်တရားကိုဟောသည်ဖြစ်စေ၊ လက်ဖြင့်ကျမ်းစာကိုရေသာခိုက်နှိပ် သည်ဖြစ်စေ စေ့စပ်သေချာတော်မူလှပါသည်။ သိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှ ကျကျနနသိရအောင် မွေ့နှံ့မိနယကိုလည်း ဆက်စပ်ပြတော် မူလေ့ရှိပါသည်။ အနည်းငယ်ထုတ်ဖော်ပြရလျှင် ဤသုတ်တရားတော် စာအုပ် (နာ-၃) ၌-

အခါတစ်ပါးမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အနီးဝေဠုဝန-ဝေဠုဝနခေါ်တဲ့ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါတယ်တဲ့ အဲဒီဝေဠုဝနကျောင်းတိုက်ဆိုတာ ဖြစ် ပေါ်လာပုံကတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပဌမဝိက္ခဝါဒီတို့နောက် ဥရုဝေလတောအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီးတော့ ဥရုဝေလကဿပ

အမှူးရှိသော ရသေ့တစ်ထောင်ကိုချွတ်တော်မူခဲ့တယ်။
အဲဒီရသေ့တစ်ထောင်မှဖြစ်လာတဲ့ ရဟန္တာတစ်ထောင်နှင့်
ဘာကွ မြတ်စွာဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ စောစောကဖိတ်
မန်ထားချက်အရ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ကြွတော်မူပါတယ်။ အဲဒီ
အခါမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက အခြွေအရံပရိသတ် တစ်သိန်း
တစ်သောင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ကြိုဆိုပူဇော်ပွဲကြီး
ပြုလုပ်တယ်။

“အဲဒီကြိုဆိုပူဇော်ပွဲမှာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြား
တော်မူတဲ့ တရားတော်ကိုနားနေရင်းပင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်
တကွ တစ်သိန်းတစ်သောင်းသောအခြွေအရံလူစုဟာ သော
တာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီး သောတာပန်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျန်တဲ့
လူတစ်သောင်းကတော့ သရဏာဝန်တည်တဲ့ဥပါသကာဖြစ်
ကြတယ်။” (နာ ၃ - ၄)

“ယခု ပြဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ
သောတာပန်ဖြစ်ပြီးနောက် ဝမ်းသာစကားများကိုလျှောက်
ထားပါတယ်။ အဲဒီလိုလျှောက်ထားပြီးတော့ နောက်နေ့နံက်
မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြွလာရန် နောက်ပါသံဃာတော်များနှင့်

တကွမြတ်စွာဘုရားကို ပင့်လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီပင့်လျှောက်ချက်အရ နောက်နေ့နံနက်မှာ နောက်ပါသံဃာတော်တစ်ထောင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏နန်းတော်အိမ်တော်သို့ကြွတော်မူတယ်။ သံဃာတော်တစ်ထောင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတဲ့အခါမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အား လှူဒါန်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလဲ လက်ခံတော်မူပါတယ်။ အဲဒါဟာ ပဌမဆုံးကျောင်းတိုက်အလှူပါပဲ”

ဟု ဤတရားတော်စာအုပ် (နာ ၈-၉) ၌ နိဒါန်းမှာပါရှိတဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်အကြောင်းအရာများကို ဝိနည်းပိဋက မဟာဝဂ္ဂပါဠိအရ ကျကျနနသိကြရအောင် ထုတ်ဆောင်ဖော်ပြထားတော်မူပါသည်။

ထို့ပြင် ရှင်ပြုပေးခါးနှိ၌ လိုက်နာ၍ ဆောင်ရွက်သင့်သည် ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း ဤသို့သေချာစွာဖော်ပြထားပါသည် -

“ရှင်ပြုပေးခါးနီး ခေါင်းရိတ်ပေးတဲ့အခါမှာ ကေသာဆံပင်တွေ၊ လောမာ - မွှေးညင်းတွေ၊ နခါ - လက်သည်းခြေသည်းတွေ၊ ဒန္တ - သွားတွေ၊ တစော - အရေဆိုတဲ့

ဒီငါးမျိုးကို ရှုဆင်ခြင်ဖို့ ညွှန်ကြားပေးရတယ်။ အဲဒါဟာ အရေ
လျှင် ငါးခုပြောက်ရှိသောကြောင့် တစပဉ္စက - လို့ခေါ်တာပဲ။

“ဆံပင်တွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ သဘော
တရားမျှပဲလို့ နှလုံးသွင်းရမယ်။ မွေ့ညင်းစသည်တွေလဲ ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲလို့ နှလုံးသွင်းရမယ်
ဆိုတာကို ညွှန်ကြားသင်ပြပြီးတော့ ခေါင်းရိတ်ပေးရတယ်။
ခေါင်းရိတ်တဲ့အခါကျတော့ အောက်ကျလာတဲ့ဆံပင်တွေ
မြင်ရတော့ အဲဒီဆံပင်တွေကို ငါးမဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရား
မျှပဲလို့သိရတယ်။ အဲဒီဆံပင်တွေလိုပဲ ခေါင်းမှာရှိနေတဲ့ ဆံပင်
တွေကိုလဲ ငါးမဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲလို့ သဘော
ပေါက်တတ်တယ်။ ထို့အတူပင် မွေ့ညင်းစသည်တွေကိုလဲ
ငါးမဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲလို့ သဘောပေါက်တတ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလိုသဘောပေါက်ပြီးတော့ အချို့ပါရမီထူးရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ခေါင်းရိတ်ခံနေရဆဲမှာပင် အာရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်
ရောက်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတာလဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်
နိုင်ပါက ဖြစ်ရအောင်လို့ တစပဉ္စကကမ္မတ္တန်းပေးပြီး ခေါင်း
ရိတ်ပေးရတာပါပဲ။ (နာ - ၂၅)

ထို့ပြင် သက္ကာယဆိုတာဘာလဲဆိုတဲ့ အမေးကို
ဖွင့်ပြဟောကြားရာမှာလဲ -

သက္ကာယ - ပုဒ်မှာ သ - ဆိုတာက ထင်ရှာရှိ
သည်လို့ အနက်ရှိတယ်။ ကာယ - ဆိုတာက ရုပ်နာမ်အပေါင်း
လို့ အနက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သက္ကာယဆိုတာ ထင်ရှာရှိတဲ့
ရုပ်နာမ်အပေါင်းလို့ဆိုတာပါ။ အဲဒါဟာ အမြင်မှား အသိမှား
ဒိဋ္ဌိနှင့်တွဲစပ်ပြီးပြောလျှင် ထင်ရှာရှိဆဲ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို
ငါကောင်သတ္တဝါကောင်လို့ အမြင်မှား အသိမှားတာကို
သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ဆိုတာပဲ။

“သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားနှင့် ဆက်စပ်ပြောလျှင်
တော့ သက္ကာယဆိုတဲ့ ထင်ရှာရှိသည့် ရုပ်နာမ်အပေါင်းဟာ
ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် ဆင်းရဲအစစ်အမှန် ဒုက္ခ
သစ္စာတရားပဲ။ (နာ - ၃၀) လို့ - နာကြာသူ ဖတ်ရှုသူအများ
နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြဆိုထားပါသည်။ ထို့ပြင် ဤသို့
လည်း သတိပေးမှာထားတော်မူပါသေးသည်။

“သက္ကာယမေခွန်းဟာ ဖြေရန်ခက်ခဲနက်နဲပါတယ်၊
 တရားအမှန်ကိုသိထားတဲ့သူပေးမယ် ဗုဒ္ဓစာပေလဲ ကျကျနန
 မလေ့လာဖူးဘူး၊ ပဋိသန္ဓိမိဉာဏ်နဲ့လဲ မပြည့်စုံဘူးဆိုရင်
 ဖြေဖို့ခက်ပါတယ်၊ စာပေတတ်တဲ့သူပေးမယ် တရားသဘော
 ကို ကျကျနန လေ့လာမထားရင် ဖြေဖို့ခက်တာပါပဲ”။
 (နာ -၃၀) ဟူ၍ - မဖြေနိုင်တိုင်း မဖြေနိုင်တဲ့သူကို အထင်
 မသေးကြစေရန် သတိပေးထားပါသည်။ အဲဒါဟာ ဓမ္မဒိန္နာ
 ထေရီ၏ ဖြေကြားချက်ကို ချီးမွမ်းရင်း သတိပေးသွား
 သောစကားဖြစ်ပါသည်။

ဆုံးဖြတ်ရာ၌ တိကျသေချာထုပေသည်

ကျေးဇူးတော်ရင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
 ပရိယတ်ပဋိပတ် နှစ်ရပ်လုံး၌ ကျွမ်းကျင်တော်မူလှသောကြောင့် အဆုံး
 အဖြတ်ပေးသင့်သည်နေရာများ၌လည်း တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိ
 တော်မူကြောင်းလည်း တွေ့နိုင်ပါသည်။ သာဓကထုတ်ပြရလျှင် -

“ဥပါဒါန - ဥပါဒါန်ဆိုတာ စွဲလမ်းတတ်တဲ့တရားပဲ၊
 အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် ဒီသုတ်မှာ ပြဆိုမည့်စကားအရအား
 ဖြင့် ဆန္ဒရာဂဒေါတဲ လိုချင်တပ်မက်မှုတဏှာပါပဲ။

“သုတ္တန်ဒေသနာများမှာ ခန္ဓာငါးပါးစွဲလမ်းတဲ့ဥပါဒိန်ကို ဆန္ဒရာဂလိုသာပြဆိုထားပါတယ်။ လိုချင်နှစ်သက်တပ်မက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတဲ့တဏှာလို ဆိုလိုပါတယ်။

“အဘိဓမ္မာဒေသနာမှာတော့ စွဲလမ်းတတ်တဲ့ ဥပါဒိန်ကို ၄-ပါးခွဲပြထားတယ်။ (၁) ကာမုပါဒိန်ကတစ်ပါး၊ (၂) ဒိဋ္ဌပါဒိန်ကတစ်ပါး၊ (၃) သီလဗ္ဗတုပါဒိန်ကတစ်ပါး၊ (၄) အတ္တဝါဒုပါဒိန်ကတစ်ပါး ဒီ ၄-ပါးပါ။

“အဲဒီ ဥပါဒိန် ၄-ပါးထဲမှာ အမှတ် (၁) ကာမုပါဒိန်ဆိုတာက တဏှာစွဲပဲ။ ကျန်တဲ့ ၃-ပါးက ဒိဋ္ဌိစွဲချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းအားဖြင့် စွဲလမ်းမှုဟာ တဏှာနဲ့ဒိဋ္ဌိဒီ ၂-ပါးပါ။

“အဲဒီ ၂-ပါးထဲက တဏှာဖြင့်စွဲလမ်းရာမှာ ဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲလမ်းမှုလဲပါဝင်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် စုဋ္ဌဝေဒလ္လသုတ်စသော သုတ္တန်ဒေသနာများမှာ ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ကို သီးသန့်မပြတော့ဘဲ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့ တဏှာဥပါဒိန်ကိုသာ ပဓာနအားဖြင့်ပြတယ်။ သို့သော် အပဓာနအားဖြင့် ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ကိုလဲ ထည့်သွင်းပြီးယူရင် သုတ္တန်နှင့်အဘိဓမ္မာညီညွတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ” (နာ - ၃၃-၃၄-၃၅) ဟု တိကျသေချာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

ထို့ပြင် အခြားသာဓကတစ်ခုကို ထုတ်ပြရလျှင်- ဤတရား
စာအုပ် - နာ (၁၅၁) ၌ “အရိယမဂ်ဟာ သင်္ခတလား၊ အသင်္ခတ
လား” ဆိုတဲ့အမေးကို ဖြေထားပုံပါ။ အဲဒီဖြေထားပုံကတော့ -

“စာပေကျမ်းဂန်တတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်
အရိယမဂ်ဟာ ဆိုင်ရာအကြောင်းများကြောင့်ဖြစ်လို့ သင်္ခတ
တရားဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတယ်။ မေးစရာတောင်
မလိုဘူးလို့ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သုတမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အနေ
အားဖြင့်တော့ အထင်မှားစရာရှိပါတယ်။ အရိယာမဂ်ဟာ
ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့ အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီးတော့
နိဗ္ဗာန်လိုပင် အသင်္ခတလေလားလို့ ယုံမှားစရာ ထင်မှား
စရာရှိပါတယ်။ သမ္မတ္တနိယာမမည်သောကြောင့် အသင်္ခတ
လို့ထင်စရာလဲရှိပါတယ်။

“တော်တော်ဆီက လူတစ်ယောက်က ဒီမှာလာပြီး
တော့မေးပါတယ်။ “အရိယမဂ်ဟာ အသင်္ခတတရားပါလား”
တဲ့၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုမေးရတာလဲဆိုတော့ ဆရာကြီး
တစ်ယောက်က သူ့ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ အရိယမဂ်ကို
အသင်္ခတတရားလို့ ပြဆိုထားတာကို တွေ့ရသောကြောင့်

ပါတဲ့... ဒီလိုအယူများကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရန်အတွက် “အရိယ
မဂ်ဟာ သင်္ခတလား၊ အသင်္ခတလား” လို့ မေးတာလဲ မေး
သင့်ပါတယ်။ “သင်္ခတပါ” လို့ အဖြေလဲ ပြေသင့်တာပါ။

“အသင်္ခတဆိုရင် နိဗ္ဗာန်လိုပင် ချုပ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ
အမြဲတည်နေရမှာ၊ အရိယမဂ်ကတော့ အခြားစိတ်များလို
ပင် ဥပါဒ်-ဌီ-ဘင်ဆိုတဲ့ ခဏငယ်သုံးချက်တည်ရှိတယ်။
ဘင်ခဏမှာ လုံးဝချုပ်ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လို
အမြဲတည်ရှိနေတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ဝိပဿနာစသော အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့တရား
လဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ခတတရားဖြစ်ကြောင်း အလွန်
ပင်ထင်ရှားပါတယ်” (နှာ - ၁၅၃-၁၅၄-၁၅၅)

အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားပုံဟာ အလွန်ပင်တိကျ
သေချာ၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပါပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ -

- (၁) ပရိယတ္တိစာတွေမှ ပဋိပတ္တိဉာဏ်တွေသို့ ရောက်လိုသူများ-
- (၂) သာသနဓမ္မတို့ကို မကြည်ညိုတတ်သေးသဖြင့် ကြည်ညို
တတ်လိုသူများ -

(၃) တရားအားထုတ်ရန် ဆန္ဒနည်းပါးသဖြင့် ဆန္ဒတိုးပွားထက်သန်
လိုသူများ -

(၄) ဝိပဿနာရှုမှတ်ပုံ ရှုမှတ်နည်းကို အတိအကျနားလည်စွာ သိလို
သူများ -

(၅) မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဟူသော အသိထူး ဉာဏ်ထူး ဖြစ်လို
သူများ -

ဤသို့အလိုဆန္ဒအမျိုးမျိုးရှိကြသော သူတော်ကောင်းများသည်
မိမိတို့ လိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ဝစေနိုင်သော “ဤစူဠဝေဒလ္လသုတ်
တရားတော်” ကို လေးလေးစားစား ကြည့်ရှုပွားများ ကျင့်သုံးအားထုတ်
သောအားဖြင့် လူအများဆီသို့ လိုလားတောင့်တမျှော်လင့်နေကြသည့်
ငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်အမှန် မြတ်နိုးဗွာန်ကို အလျင်အမြန် ဆိုက်ရောက်
ကြပါစေသော် ။

အရှင်ပညာသမိ (ရွှေရေးဆောင်)

ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ

မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ၊ ရန်ကုန်။

၁၃၄၀ - ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း ၁၃ ရက်။ (၁၂-၁၁-၇၈)

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော်

သုဂ္ဂ-အနု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း (ဂ) ရက်နေ့၊ စဉ့်ဟောသည့်။

တရားပလ္လင်ခံ

ဒီကနေ့ သုဂ္ဂ-အနု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း (ဂ) ရက်နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဒီကနေ့စပြီးဟောဖို့တရားကတော့ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ် ဆိုတဲ့တရားတော်ပါပဲ။ အဲဒီသုတ်က သင်္ဂါယနာတင်ထားတဲ့နိကာယ် ငါးရပ်ထဲမှာ မဇ္ဈိမနိကာယ်ထဲမှာ ပဏ္ဍိတသသုံးကျိန်းထဲက မူလပဏ္ဍိတသ ပါဠိတော်မှဖြစ်တယ်။ အဲဒီမူလပဏ္ဍိတသပါဠိတော်မှာ မဟာဝေဒလ္လ နှင့်ဓူဠဝေဒလ္လဆိုတဲ့ သုတ် ၂-ခုရှိတယ်။ ဝေဒလ္လဆိုတာက ဝေဒခေါ်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ နှစ်သိမ့်အားရခြင်းကိုစွဲမှီပြီးမေးလို့ ဖြေကြားထားတဲ့ သုတ် တရားလို အနက်ရှိတယ်။ မဟာဆိုတာက အကြီးစားလို အနက်ရှိတယ်။ ဓူဠဆိုတာကအငယ်စားလိုအနက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်ဓူဠဝေဒလ္လ သုတ်ဆိုတာ ဝေဒလ္လသုတ်အငယ်စားလိုအနက်ရှိတယ်။ မြန်မာစကား သက်သက်နဲ့ပြောရရင်တော့ အသိဉာဏ်နဲ့နှစ်သိမ့်အားရကျေနပ်ခြင်း ကိုစွဲမှီပြီးမေးလို့ ဖြေကြားထားတဲ့ သုတ်တရားငယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဘယ်သူကမေးလို့ ဘယ်သူကဖြေကြားထားတဲ့တရားလဲ ဆိုတော့အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့ ဝိသာခသူဌေးကြီးကမေးလို့ ဓမ္မဒိန္နာဆိုတဲ့ ရဟန္တာထေရီမကဖြေကြားထားတဲ့ သုတ်တရားတော်ပါပဲ။ မှတ်သားစရာလဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေတက်က သဒ္ဓါဆန္ဒတက်ကြွပြီးဂုဏ်ယူစရာ အတုလိုက်ပြီး ကျင့်စရာလဲကောင်းပါတယ်။ အဋ္ဌကထာဆရာမြတ်တွေကတောင် ဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်ကို ကိုးကားပြီး ဖွင့်ပြရတာရှိပါတယ်။ ဝိသာခသူဌေးကြီးနဲ့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီတို့အကြောင်း အရာကိုတော့ တော်တော်ကြာမှပြောရမယ်။ ယခုသုတ်၏နိဒါန်းကိုစပြီး ရွတ်ဆိုဟောပြုရမယ်။

သုတ်၏နိဒါန်း

ဧဝံ မေ သုတံ ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ ရာဂေဟေ ဝိဟရတိ ဝေဠုဝနေ ကလန္တကနိဝါပေ။

ဘန္တေ-အရှင်မဟာကဿပ၊ မေ-အကျွန်ုပ်အာနန္ဒသည်။ ဧဝံ သုတံ-ဤသို့ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ဒါက ပထမသင်္ဂါယနာ တင်စဉ်တုန်းက အရှင်မဟာကဿပထေရ်မြတ်ကမေးလို့ အရှင်အာနန္ဒကစပြီး ဖြေကြားလျှောက်ထားပုံပါပဲ။ စူဠဝေဒလ္လသုတ်ကို ဘယ်အရပ်မှာ ဟောသလဲ၊ ဘယ်သူကဟောသလဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်း

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ကြောင့်ဟောသလဲ၊ ဘယ်သူအားဟောသလဲလို့ အရှင်မဟာကဿပ ကမေးတယ်။ အဲဒါကိုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်က ဒီလိုကြားနာမှတ်သား ဖူးပါတယ်-စသည်ဖြင့် အခြေတည်ပြီး ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဖြေကြားပုံကိုတော့-

ကော် သမယံ - အခါတစ်ပါး၌၊ ဘဂဝါ - ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရာဇဂဟေ-ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌၊ ကလန္တကနိဝါပေ- ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးမွေးရာဖြစ်သော၊ ဝေဠုဝန-ဝေဠုဝန် မည်သော (ဝါးတောဥယျာဉ်) ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရတိ-သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသည်-တဲ့။

အခါတစ်ပါးမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး ဝေဠုဝန-ဝေဠုဝန်ခေါ်တဲ့ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါသတဲ့၊ အဲဒီဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်ဆိုတာဖြစ်ပေါ်လာပုံကတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပထမဝိက္ခုတ်ပြီးတဲ့နောက် ဥရုဝေလတောအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီးတော့ ဥရုဝေလကဿပအမှူးရှိသော ရသေ့တစ်ထောင်ကို ချွတ်တော်မူခဲ့ တယ်။ အဲဒီရသေ့တစ်ထောင်မှ ဖြစ်လာတဲ့ရဟန္တာတစ်ထောင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ စောစောကဖိတ်မန်ထားချက်အရ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ကြွတော်မူပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက အခြွေအရံပရိသတ်ပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာ

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဘုရားအား ကြိုဆိုပူဇော်ပွဲပြုလုပ်တယ်။ အဲဒီကြိုဆိုပူဇော်ပွဲမှာ မြတ်စွာ
 ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့တရားတော်ကို နာနေရင်း မိမိသာရ
 မင်းကြီးနှင့်တကွ တစ်သိန်းတစ်သောင်းသောအခြွေအရံလူစုဟာ
 သောတာပတ္တိမဂ်ရိလ်သို့ရောက်ပြီး သောတာပန်ဖြစ်ကြတယ်။ ကုန်တဲ့လူ
 တစ်သောင်းကတော့ သရဏဂုံတည်တဲ့ဥပါသကာဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီအ
 ကြောင်းကို ဝိနည်းမဟာဝါ (နှာ-၄၇) မှာ ဒီလိုပြထားတယ်။

တရားနာရင်း သောတာပန်ဖြစ်ကြပုံ

အထခေါ - ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊
 ဒွါဒသနဟုတာနံ-တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကုန်သော၊ မာဂဓိကာနံ-
 မာဂတိုင်းပြည်သား (ရာဇဂြိုဟ်မြို့သား) ဖြစ်ကုန်သော၊ တေသံ
 ဗြာဟ္မဏဂပတိကာနံ - ထိုပုဏ္ဏားလူမျိုးများနှင့် သာမန်အိမ်ရှင်
 လူများတို့အား၊ စေတသာ စေတောပရိဝိတက္ကမညာယ-မိမိ၏စိတ်ဖြင့်
 သူတို့၏စိတ်အကြံကိုသိပြီး၍ အနုပုဗ္ဗိကထံ-အစဉ်အတိုင်းသောတရား
 စကားကို၊ ကထေသိ - ဟောကြားတော်မူလေသည်၊ သေယျထိဒံ-
 ယင်းတရားကဘယ်လိုဟာလဲဆိုလျှင်၊ ဒါနကထံ - ဒါနတရားကို
 လည်းကောင်း၊ သီလကထံ - သီလတရားကိုလည်းကောင်း၊ သဂ္ဂကထံ-
 ဒါနသီလကုသိုလ်ကြောင့် ရောက်ရခဲစားရသော နတ်ပြည်ချမ်း
 သာတရားကိုလည်းကောင်း၊ ကာမာနံ-လူ့ချမ်းသာနတ်ချမ်းသာဟူသော

ဇေ ဣဋ္ဌဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇွဲ

ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၏ အာဒိနဝံ-အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဩကာရ-
ယုတ်ညံ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သံကိလေသံ - နှစ်သက်တပ်မက်ခြင်း
စသောညစ်ညူးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နေက္ခမ္မေ-ကာမဂုဏ်မှထွက်
မြောက်သော သမာဓိပညာအကျင့်တရား၌၊ အာနိသံသံ-အကျိုး
အာနိသင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပကာသေသိ-ထင်ရှားပြတော်မူလေသည်။

ဒီစကားရပ်ဖြင့် သိစေတာကတော့ ဒါနသီလပြုသင့်ပုံ၊ အဲဒီ
ဒါနသီလကုသိုလ်ကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာ
တွေကိုခံစားရပုံ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနတ်ချမ်းသာနှင့် လူ့ချမ်းသာဆိုင်ရာ
ကာမဂုဏ်တွေကို မက်မောနေခြင်းကြောင့် အပါယ်ဆင်းရဲ အိုနာ
သေစသော သံသရာဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့ကြုံခံစားနေကြရပုံ၊ ကာမဂုဏ်မှ
ထွက်မြောက်တဲ့ သမာဓိဈာန်အကျင့်ဖြင့် အပါယ်ဆင်းရဲ သံသရာ
ဆင်းရဲတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီး ချမ်းသာရပုံတွေကို အများနားလည်
အောင်ဖော်ပြပြီး သိနားလည်စေတာပါပဲ၊ အဲဒီတရားကို နာကြားနေရင်း
နိဝရဏာကင်းပုံကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီးပြဆိုထားပါတယ်။

ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေ-
ထိုတစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော တရားနာနေသူတို့ကို၊ ကလ္လစိတ္တေ-
ခန့်ကျန်းသောစိတ်ရှိနေကြသည်တို့ကို၊ ဝါ-ခန့်ကျန်းသောစိတ်ရှိနေကြ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ပြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ (ပါဠိသဒ္ဓါနည်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ နားလည်လွယ်အောင်ပြန်ချက်ဖြစ်သည်) မုဒိတိတ္ထေ-နည်းသောစိတ်ရှိနေကြပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနိဝရဏစိတ္တ-နိဝရဏကင်းသောစိတ်ရှိနေကြပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဓစ္စစိတ္တ-တက်ကြွသောစိတ်ရှိနေကြပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပဿန္တိတ္ထေ-ကြည်လင်သည့် ယုံကြည်သည့်စိတ်ရှိနေကြပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ အညာသိ-သိတော်မူ၏၊ အထ - ထိုသို့သိတော်မူသောအခါ၌၊ ဗုဒ္ဓါနိ-မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ သာမုက္ကံသိကာ-ကိုယ်တိုင်သိပြီး၍ထုတ်ပြအပ်သော၊ ယာဓမ္မဒေသနာ - အကြင်တရားစကားသည်ရှိ၏၊ ဒုက္ခသမုဒယနိရောဓမဂ္ဂံ - ဒုက္ခသမုဒယနိရောဓမဂ္ဂဟူသော၊ တံ - ထိုသစ္စာလေးပါးတရားကို၊ ပကာသေသိ-ထင်ရှားပြတော်မူလေသည်။

အဲဒီစကားရပ်ထဲမှာ တရားနာနေသူများ ခန့်ကျန်းသောစိတ်ရှိကြကြောင်းစသည်ဖြင့် နိဝရဏကင်း၍ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံကိုပြတာပဲ၊ ရှုသင့်ရာကိုရနိုင်အောင် စိတ်ခန့်ကျန်းခြင်းဖြင့် ကာမတ္ထကင်းပုံကို ပြတာပဲ၊ စိတ်နည်းခြင်းဖြင့် ဗျာပါဒကင်းပုံကိုပြတာပါပဲ၊ စိတ်တက်ကြွထက်သန်ခြင်းဖြင့် ထိနမိဒ္ဓကင်းပုံကို ပြတာပဲ၊ စိတ်ကြည်လင်ခြင်း ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ဝိစိကိစ္ဆာကင်းပုံကိုပြတာပါပဲ၊ ဝိနိဝရဏစိတ္တ-နိဝရဏကင်းသောစိတ်ဖြင့် ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စကင်းပုံကိုပြတာပဲ၊ ဒါကြောင့်

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

အဲဒီလိုနီဝရဏကင်းပြီး စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်နေစဉ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာလေးပါးကို ထုတ်ဖော်ပြီး ဟောကြားတော်မူတာပါပဲ။ မြင်းတိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ခွဲရ ၆-ပါးက ထင်ပေါ်နေတဲ့ ဥပါဒိနက္ခန္ဓာ ခေါ် ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေလို့ ဆင်းရဲမှုဖြစ်ကြောင်း ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီမြင်ရ ကြားရတာ အစရှိသော ဆင်းရဲကိုပင် ချမ်းသာထင်ပြီး နှစ်သက်သာယာနေတာက ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေကို ဖြစ်ပွားစေတတ်လို့ သမုဒယသစ္စာခေါ်တဲ့ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းတရားတွေကို အမှန်အတိုင်းသိရင် အဲဒီဆင်းရဲဖြစ် ကြောင်းသမုဒယတဏှာ ကင်းငြိမ်းပြီး ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်း တယ်ဆိုတဲ့ နိရောဓကိုလဲ ဟောတော်မူတယ်။ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ရှုသိမှုဝိပဿနာနှင့် ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲဟူသမျှ လုံးဝငြိမ်းတာကိုသိတဲ့ အရိယမဂ်ဆိုတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်းကိုလဲ ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီလိုဟောတဲ့တရားတော်တွေကို နာကြားနေရင်း ပင် အမှန်အတိုင်းသိပြီး တရားထူးရသွားကြပုံကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီး ဟောပြတော်မူပါတယ်။

သေယျထာဝိနာမ-ဥပမာဖြင့်ပြရလျှင်၊ အပဂတကာဠကံ- မည်းညစ်ခြင်းကင်းသော၊ သုဒ္ဓံဝတ္ထံ-ဖြူစင်သောအဝတ်သည်၊ ရဇနံ- အဝါအနီအစိမ်းစသောဆိုးရည်ကို၊ သမ္ပဒေဝ-ကောင်းစွာသာလျှင်၊

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇာ

ပဋိဂ္ဂဏေယျ-ခံယူရာသကဲ့သို့၊ ဝေမေဝ-ဤအတူပင်လျှင်၊ ဝိမ္ဘိသာ
 ရပ္ပမုခါနဲ-ဗမ္ဘိသာရမင်းကြီးအမှူးရှိကုန်သော၊ ကောဇသနဟုတာနံ
 မာဂဓိကာနံ ပြာဟ္မဏဂဟပတိကာနံ-တစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော
 မာဂဓတိုင်းသားပုဏ္ဏားတို့နှင့် သာမန်အိမ်ရှင်လူတို့မှာ၊ တသ္မိယေဝ
 အာသနေ-ထိုတရားမှာနေရာ၌ပင်လျှင်၊ ဝိရဝံပိတမလံ-မြူအညစ်
 အကြေးကင်းသော၊ ဓမ္မစက္ခု-တရားမျက်စိခေါ်သည့် သောတာပတ္တိမဂ်
 ဉာဏ်သည်၊ ဥဒပါဒိ-ဖြစ်လေပြီ၊ (ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့) ယံကိစ္ဆိ
 သမုဒယဓမ္မံ၊ သဗ္ဗံ တံ နိရောဓဓမ္မန္တိ - ဖြစ်ခြင်းရှိသည့်တရားဟူသမျှ
 ချုပ်ခြင်းသဘောရှိသည်ချည်းပင်ဟုသိလျက် ဖြစ်လေသည်တဲ့၊ (ဒါက
 သောတာပန်ဖြစ်ပုံကိုဖော်ပြတာပဲ၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ဖြစ်နိုင်၌
 ဖြစ်ပျက်နေသည့် ရုပ်နာမ်ဟူသမျှ ကင်းငြိမ်းနေတာကို တွေ့သိတာပါပဲ၊
 အထက်မဂ်ဖိုလ်များဖြစ်တဲ့အခါလဲ နည်းတူပင် ရုပ်နာမ်ဟူသမျှ ကင်း
 ငြိမ်းနေတာကို တွေ့သိတာချည်းပါပဲ၊ ကျန်တဲ့လူတစ်သိန်း ဥပါသကာ
 ဖြစ်ပုံကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီး ပြဆိုထားပါတယ်၊) ကေနဟုတံ-ကျန်သော
 လူတစ်သိန်းသည်၊ ဥပါသကတ္ထံ-ဘုရားတရားသံဃာကို ဆည်းကပ်
 ကိုးကွယ်သောဥပါသကာအဖြစ်ကို၊ ပဋိဝေဒေသိ-လျှောက်ကြားပေ
 သည်တဲ့။

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ယခုပြဆိုတဲ့အတိုင်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး
 နောက် ဝမ်းသာစကားများကိုလျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီလိုလျှောက်ထား
 ပြီးတော့ နောက်နေ့နံနက်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြွလာရန် နောက်ပါသံဃာ
 တော်များနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီပင့်
 လျှောက်ချက်အရ နောက်နေ့နံနက်မှာ နောက်ပါသံဃာတော် တစ်
 ထောင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏နန်းတော်
 အိမ်တော်သို့ ကြွတော်မူတယ်။ သံဃာတော်များနှင့်တကွမြတ်စွာဘုရား
 အားဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတဲ့အခါမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက
 ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အား
 လှူဒါန်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလဲ လက်ခံတော်မူပါတယ်။ အဲဒါဟာ
 ပထမဆုံးကျောင်းတိုက်အလှူပါပဲ။ အဲဒီဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ
 ဘုရင်မင်းကြီးစသည်တို့အသုံးပြုနေတဲ့ အဆောက်အဦးတွေလဲရှိမှာပါ။
 ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကလှူပုံနဲ့ အလှူခံပုံကတော့ အာရာမ - အာရာမ
 ဆိုတဲ့ကျောင်းတိုက်အနေဖြင့်လှူတယ်။ လက်ခံတော်မူတယ်လို့သာ
 ထင်ရှားပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက မြတ်စွာဘုရားရှင်က
 (အာနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ အာရာမံ) ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့ အာရာမံ-
 အာရာမကျောင်းတိုက်မြေကို၊ အာနုဇာနာမိ-လက်ခံရန် ငါဘုရားက
 ခွင့်ပြုပါသည်လို့ ဒီလိုသာအမိန့်ရှိပြီး ခွင့်ပြုတော်မူပါတယ်။ ယခုပြောခဲ့

၁၆ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခို့

တာဟာ စူဠဝေဒလ္လသုတ်နိဒါန်းမှာဖော်ပြထားတဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက် အကြောင်းကို ကျကျနနသိရအောင်လို့ ပြောခဲ့တာပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်အတူ သောတာပန် ဖြစ်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဝိသာခဆိုတဲ့သူဌေးကြီးလဲပါတယ်။ အဲဒီသူဌေး ကြီးက စိစူဠဝေဒလ္လသုတ်မှာ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလဲ ဖြစ်တယ်။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ ၉၂-ကမ္ဘာထက်က ပွင့်တော်မူတဲ့ ဖဿဘုရား လက်ထက်တော်တုန်းက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အလောင်းလျာဖြစ်သူနှင့် အတူ အကြီးအကျယ်ကုသိုလ်ပြုခဲ့သူလဲဖြစ်တယ်။ ယခုဒီသုတ်မှာ သူက ဓမ္မဒိဋ္ဌာထေရီထံ သွားရောက်ပြီး မေးမြန်းပုံကို ဒီလိုပြဆိုထားတယ်။

အထခေါ-ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်ဝယ်မြတ်စွာ ဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်အခါ၌၊ ဝိသာခေါ-ဝိသာခအမည် ရှိသော၊ ဥပါသကော-ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နေသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်ဥပသကာသည်- (ဗုဒ္ဓံသရထံ ဂစ္ဆာမိ-စသည်ဖြင့် သရဏဂုဏ်ဆောက်တည်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်အမျိုးသားကို ပါဠိလို ဥပါသကော-ဥပါသကာလို့ မြန်မာလို ဥပသကာ-လို့ခေါ်တယ်။ အမျိုးသမီးကိုတော့ ဥပါသိကာ-လို့ခေါ်တယ်။ ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေ များမှာတော့ ဥပါသကီ-လို့လဲရှိတယ်။ ယခုဖော်ပြတဲ့ ဝိသာခသူဌေးကြီး ကတော့ ဥပါသကာသာမန်တောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့

ဒေါ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အတိုင်း ဘုရား၏တရားတော်ကို စပြီးနာရကတည်းက သောတာပန်ဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ကျတော့ အနာဂါမ်တောင်ဖြစ်နေပါပြီ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ကြီးပါပဲ။ ယေန ဓမ္မဒိန္နာ ဘိက္ခုနီ တေနပသင်္ကမိ ဥပသင်္ကမိတွာ-
ဓမ္မဒိန္နာမည်သော ထေရီမရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ ဓမ္မဒိန္န ဘိက္ခုနီ-
ဓမ္မဒိန္နာမည်သော အမျိုးသမီးရဟန်းထေရီမကို အဘိဝါဒေတွာ-ရိသေတ္တာ
ရှိခိုးပြီး၍ (ဒီဓမ္မဒိန္နဘိက္ခုနီဆိုတာက မူလကတော့ ဝိသာခသူဌေး
ကြီး၏ အိမ်သူဝဇ္ဇန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘိက္ခုနီဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဝိသာခ
သူဌေးကြီးက အရိအသေရှိခိုးပါသတဲ့၊ အမျိုးသမီးများအတွက် ဂုဏ်
ယူစရာပါပဲ)။ ကေမန္တ နိဿိဒိ-သင့်လျော်သောနေရာ၌ ထိုင်နေသည်။
ကေမန္တ နိဿိန္ဒော-သင့်လျော်သောနေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော၊ ဝိသာခေါ
ဥပါသကော-ဝိသာခမည်သောဥပါသကာသူဌေးကြီးသည်။ ဓမ္မဒိန္နာ
ဘိက္ခုနီ- ဓမ္မဒိန္နာမည်သောဘိက္ခုနီကို၊ တော်-ဤသို့သောမေးခွန်းကို၊
အဝေါစ-ပြောဆိုမေးမြန်းလေသည်-တဲ့။

မေးပုံကတော့ သက္ကာယဆိုတာဘာလဲလို့မေးတာပါပဲ။ အဲဒီလို
မေးပုံနဲ့ဖြေပုံကိုတော့ တော်တော်ကြာမှပြောရမယ်။ ယခုတော့ ဝိသာခ
သူဌေးကြီး အနာဂါမ်ဖြစ်ပုံနဲ့ ဓမ္မဒိန္နာဆိုတဲ့သူဝဇ္ဇန်း သူဌေးကတော်
ဘိက္ခုနီပြုပြီး ရဟန္တာဖြစ်ပုံကို ထုတ်ဖော်ပြရဦးမယ်။

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခံ

ဝိသာခသူဌေး အနာဂါမ်ဖြစ်၍ထူးခြားလာပုံ

ဝိသာခသူဌေးကြီးဟာ ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်အတူ တရားနာစဉ်က သောတာပန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနောက်လဲ မြတ်စွာဘုရားထံသွားရောက်ပြီး တရားနာနေပါတယ်။ အခွင့်ရသလောက် တရားလဲရုံမှတ်ပွားများနေတာဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီလို တရားနာနေရင်း တစ်နေ့မှာတော့ သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ်ကိုရောက်ပြီး သကဒါဂါမ်ဖြစ်သွားတယ်။ သကဒါဂါမ်မှာ ကာမရာဂနဲ့ဗျာပါဒဆိုတဲ့ ကိလေသာ ၂-ပါးက အားနည်းရုံမျှပါ။ လုံးလုံးတော့မကင်းသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက သူ့ဇနီးဖြစ်သူ ဓမ္မဒိန္နာနဲ့ဆက်ဆံပုံဟာ သိပ်ထူးပုံမရသေးပါဘူး။

အဲဒီကနောက် တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားထံမှာတရားနာနေရင်း အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီး အနာဂါမ်ဖြစ်သွားတယ်။ အနာဂါမ်မှာတော့ ကာမရာဂနဲ့ ဗျာပါဒဆိုတဲ့ ကိလေသာ ၂-ပါးက လုံးဝကင်းသွားပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအခါမှစ၍ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို နှစ်သက်သာယာမှု လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အခြားကာမအာရုံတွေကိုလဲ နှစ်သက်သာယာမှု လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ နှလုံးမသာခြင်း၊ ရွံ့ရှာခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာတွေလဲ

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားစတင် ခွဲ

လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အင်မတန်ချမ်းသာတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဝိသာခသူ
 ဌေးကြီးဟာ ကျောင်းတော်မှ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ အရင်နေ့များကလို
 ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရှုခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဝိနည်းကိုရှိသေတဲ့ ရဟန်းတော်
 များလိုပင် သွားရမည့်လမ်းလောက်သာကြည့်ရပြီး ဣန္ဒြေရရနဲ့သာ
 သွားလာနေပါသတဲ့။ ယခု ဒီကရိုရှိသေသေနဲ့ ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီများ
 လိုနေမှာပေါ့။ အဲဒီလို ပြန်လာနေတာဟာ အရင်နေ့က သီတင်းနေ့ဖြစ်
 လို့ ရှစ်ပါးသီလဥပုသ်စောင့်လျက် ကျောင်းတော်မှာ တရားနာရင်း
 ညဉ့်အိပ်ပြီး နံနက်ခင်းပြန်လာတာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်
 ဒီလိုခန့်မှန်းရသလဲဆိုတော့ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ နံနက်စာစားကြောင်း
 ပြဆိုချက်ရှိသောကြောင့်ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားလက်ထက်တော်က
 ဥပုသ်စောင့်တဲ့သူတွေဟာ ညဉ့်အခါ ကျောင်းတွင်ပဲ အိပ်နေပြီး နံနက်
 ကုမူ အိမ်ပြန်ကြတဲ့အလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါမျိုးလဲ ဖြစ်သင့်သောကြောင့်
 ပါပဲ။

သူဌေးကတော်မွေဒိန္နက ဝိသာခသူဌေးကြီးပြန်လာချိန်မှာ
 လာမည့်လမ်းဆီကို ပြုတင်းပေါက်က မျှော်ကြည့်နေတယ်။ အခါတိုင်း
 ဆိုရင် သူဌေးကြီးကလဲ သူဌေးကတော်ရှိရာ ပြုတင်းပေါက်ဆီကိုမျှော်
 ကြည့်တယ်။ သူဌေးကတော်နှင့်မျက်နှာချင်း ဆုံမိတဲ့အခါ နှစ်ယောက်လုံး
 ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဒီကနေတော့ သူဌေးကြီးက မျက်လွှာချပြီး

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ လမ်းကိုသာကြည့်ပြီးလာနေတာမြင်ရတော့ “ဘာဖြစ်လာ ပါလိမ့်မလဲ” လို့ သူဌေးကတော်ရဲစိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားပါ သတဲ့။

သူဌေးကတော်က အခါတိုင်းလိုပင် တိုက်ပေါ်မှဆင်းပြီး သူဌေး ကြီးကိုကြိုဆိုတယ်။ အခါတိုင်းလိုပင် လက်တွဲပြီး အတူတကွတက်ရ အောင် လှေကားရင်းမှာ သူဌေးကတော်က လက်ကိုလှမ်းပေးလိုက် တယ်။ ဝိသာခါကသူဌေးကြီးက မိမိလက်ကို အတွင်းဘက်ပြန်ရပ်သိမ်း လိုက်တယ်။ အခါတိုင်းလိုနဲ့လဲမဆက် အတူလဲတွဲ၍မတက်ဘဲ တစ် ကိုယ်တည်းသာ ဣန္ဒြေရရနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားပါသတဲ့။ အဲဒီလို ရှေးကနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားတာတွေကိုတွေ့ရတော့ သူဌေးကတော် ဓမ္မဒိန္နက ဘာကြောင့်ဒီလိုထူးခြားလာပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ နံနက်စာစားတဲ့အခါကျတော့ သိရမှာပါပဲလို့လဲ မျှော်တွေးမိတယ်။

အခါတိုင်းတော့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက သူ့ဇနီးဓမ္မဒိန္နနှင့် အတူပင် စကားပြောလျက် စားလေ့ရှိတယ်။ အချို့အချဉ်သည်ကိုလည်း ပြောလျက် ဂရုတစိုက်စားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနေ့နံနက်ကတော့ ဓမ္မဒိန္နကို အတူစားဖို့လဲမခေါ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ဣန္ဒြေရရနဲ့စားနေတယ်။ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးကိုလဲ ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့။ ယခုဒီမှာ ရိုဂိုသေသေနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးစားနေတဲ့ ယောဂီများလိုနေမှာပေါ့။ အဲဒီတော့

ဒေါ ဇဉ္ဇဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဓမ္မဒိန္နမှာ “ဒီကနေ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ” လို့စဉ်းစားပြီးတော့ သာပြီး စိတ်ပူသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် “အဲလေ ညနေချင်းကျတော့ သိရမှာပေါ့” လို့မျှော်လင့်ပြီး ဓမ္မဒိန္နက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက အဲဒီနေ့ညဉ့်မှာ အခါတိုင်းနှစ်ယောက်အိပ်နေကျ အိပ်ခန်းကိုမဝင်တော့ဘူး။ တခြားအခန်းကိုရှင်းလင်းပြီး ရှစ်ပါးသီလထဲက ဥစ္စာသယန သိက္ခာပုဒ်နှင့်လျော်တဲ့ခုတင်ကို ခင်းစေပြီးတော့ သူတစ်ယောက်ထည်း အိပ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ ဥစ္စာသယနသိက္ခာပုဒ်နှင့်လျော်တဲ့ ခုတင်ဆိုတာ ဝိနည်းပညတ်တော်အရ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သစ်ဖြင့် ရှစ်လက်သစ်ထက်မမြင့်တဲ့ အခြေရှိသောခုတင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှစ်လက်သစ်က အလတ်စားလူ၏ တစ်တောင်ရှိတယ်လို့ အဋ္ဌကထာများမှာ ပြဖွင့်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီတစ်တောင်ကလဲ ပကတိပုရိသခေါ်တဲ့ သာမန်လူ၏တစ်တောင့်ထွာရှိတယ်လို့ ဒီလိုလဲပြဆိုထားပါတယ်။ ယခုနေအခါဆိုရင်တော့ တစ်တောင့်ထွာထက်မြင့်တဲ့ ခုတင်က အရူးသားပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရား၏ရှစ်လက်သစ်ပမာဏဟာ ယခုလူတွေ၏ တစ်တောင့်ထွာရှိတယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားစရာပါ။ ဒါပေမယ့် အဋ္ဌကထာဖွင့်ပြထားတဲ့အတိုင်းပင် အများက အသိအမှတ်ပြုကြပါတယ်။

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက သူတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်အိပ်နေတာကိုတွေ့ရတော့ ဓမ္မဒိန္နမှာ သာပြီးစိတ်မချမ်း

ဒေါ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

သာစရာဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ၂-ရက်လောက်တော့ သည်းခံပြီး
 စောင့်ကြည့်နေပါသေးတယ်။ ၃-ရက်မြောက်ညဉ့်ကျတော့ သည်းမခံ
 နိုင်တော့ဘူး။ သူဌေးကြီးထံဝင်ရောက်ပြီးတော့ ရှိခိုးလျက်ရပ်တည်နေ
 ပါသတဲ့ အဲဒီတော့ သူဌေးကြီးက “ဓမ္မဒိန္နာရေ၊ အာချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ
 ဘာကိစ္စအတွက် လာတာလဲကွယ်” လို့မေးတယ်။ အာချိန်အခါမဟုတ်
 ပေမယ့် လာရတာပေါ့၊ အရှင်သူဌေးကြီး ရှင်က အရှင်ကလိုမှ မဟုတ်
 တော့ဘဲဟာကိုး၊ ရှင့်မှာ အခြားမိန်းမကို လိုချင်တောင့်တခြင်း ရှိနေပါ
 သလား၊ မရှိပါဘူး ဓမ္မဒိန္နာရယ်၊ ဒါဖြင့် ကျမအပေါ်မှာ တခြားလူကများ
 ကုန်းတိုက်ထားပါသလား။ အဲဒီလိုကုန်းတိုက်တာလဲ မရှိပါဘူးကွယ်။
 ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျမမှာ အပြစ်တစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ သင့်မှာလဲ
 အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ကျမနှင့်ရေးကလို နှုတ်ဆက်ပြောဆိုခြင်း
 တောင်မပြုဘဲနေတာက ဘာကြောင့်ပါလဲလို့ ဓမ္မဒိန္နာက ခွဲဒီးကြီး
 မေးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလိုစဉ်းစားဆင်ခြင်တယ်။
 အင်း-ဒီကိစ္စမပြောဘဲနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ မပြောဘဲနေရင် ဓမ္မဒိန္နာမှာ
 အကြီးအကျယ်စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေသွားနိုင်စရာအကြောင်းရှိနေတယ်။
 ငါရထားတဲ့တရားထူးကတော့ မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသင့်တဲ့တရားပဲ၊
 ဒါပေမယ့် အဲဒါကို ထုတ်ဖော်ပြီးပြောပြမှ ဒီကိစ္စက ပြေလည်မှာလို့

ဒေါ ဇဉ္ဇေဝဒလ္လသုတ်တရားစတင် နှစ်

ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ဒီလိုပြောပြပါတယ်။

“ဓမ္မဒိန္နာရေ ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားတရားကိုနာပြီး လောကုတ္တရာတရားထူးကို ရလာပါတယ်။ ပထမအကြိမ် ဒုတိယအကြိမ် ရစဉ်တုန်းကတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့စပ်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှု မကင်းခဲ့သေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းကတော့ သင်နှင့်ငါ ဇနီးခင်ပွန်း ဆက်ဆံရေး မူမပြောင်းခဲ့သေးဘူး။ ယခုတတိယအကြိမ်ရလာတဲ့ လောကုတ္တရာတရားကတော့ အင်မတန်ထူးခြားပါတယ်။ ကာမအာရုံကို နှစ်သက်သာယာမှုလုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါက တစ်ကိုယ်တည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေတာပါကွယ်။ တစ်ခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍သင်ကအလိုရှိရင် သင်ပိုင်တဲ့ဥစ္စာက ကုဋေလေးဆယ်၊ ငါပိုင်တဲ့ဥစ္စာက ကုဋေလေးဆယ် နှစ်ရပ်ပေါင်း ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိ တဲ့ဥစ္စာတွေ သင်ပဲပိုင်ရှင်အဖြစ်နဲ့သိမ်းထားပါ။ သင်ကငါ၏မိရင်း နှမရင်းလိုသဘောထားပြီးနေပါ။ သင်ကပေးသမျှ ကျွေးသမျှ ထမင်းဟင်း စားသောက်ဖွယ်ရာဖြင့် ငါကမျှတနေထိုင်ပါမည်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်လဲ ဒီဥစ္စာတွေကိုယူပြီး သင့်မိဘအိမ် သွားလိုကသွားပါ။ အကယ်၍ သင့်မှာ ပြင်ပ၌ တောင့်တခြင်းမရှိလို့ ဒီမှာပဲ နေမြဲနေမယ်ဆိုရင် သင့်ကို နှမရှင်းလို့၊ သမီးရှင်းလို့သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သွား ပါမယ်” လို့ ဝိသာခဿုဋ္ဌေးကြီးက သာယာပျော့ပျောင်းသောစကားဖြင့်

ဒေါ မတာဝစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ရှင်းလင်းပြောပြပါတယ်။

အဲဒီလို အလွန်ထူးခြားတဲ့စကားကိုကြားရတော့ ဓမ္မဒိန္နက အဲဒီလိုဆင်ခြင်စဉ်းစားမိတယ်။ “သာမန်ရိုးရိုးလူဆိုရင်တော့ ဒီလိုစကား မျိုးကိုမပြောနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုဝိသာခဟာ ကာမအာရုံတွေ နှစ်သက် သာယာမှုလုံးဝကင်းတဲ့ လောကုတ္တရာတရားထူးရလာတယ်ဆိုတာ ကောက်ဟုတ်မှာပဲလို့” လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါဟာ ယောနိသောမန သိကာရပဲ။ ပါရမီရှင်မို့ ဒီလိုအသင့်အမှန်အတိုင်း နှလုံးသွင်းမိ စဉ်းစား မိတာ။ သို့မဟုတ်ရင်တော့ လျှောက်ပြီးကြံမိမှာ “သူက ငါ့အပေါ်မှာ ဒါလောက် စိတ်ပြတ်နေရင် ငါကလဲ သူ့အပေါ် စိတ်ပြတ်လိုက်မယ်။ လောကမှာ ယောက်ျားဆိုတာမရူးပါဘူး” လို့ ဒီလိုမျိုး အလွဲလျှောက် ကြံမိရင် အကျိုးမဲ့တွေ အများကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဓမ္မဒိန္နကတော့ ပါရမီရှင်မို့ “အစ်ကိုဝိသာခမှာ တရားထူးရလာလို့ ရှေးက အင်မတန် ခင်မင်မြတ်နိုးနေတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို နှစ်သက်သာယာမှုမရှိတော့ ဘူးတဲ့၊ သူရလာတဲ့တရားဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားပဲ။ ငါလဲ ဒီတရားကိုရချင်တယ်” လို့ ယောနိသောမနသိကာရဖြင့် သင့်လျော် စွာကြံပြီးတော့ “အရှင်သူဌေးကြီး ရှင်ရလာတဲ့တရားက ယောက်ျားများ သာ ရနိုင်တဲ့တရားပါလား။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့မိန်းမများလဲ ရနိုင်ပါ သလား” လို့ မေးပါတယ်။

ဒို့ ဣဋ္ဌဓဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

ဓမ္မဒိန္နာရေ ဘယ်နယ်ပြောတာလဲကွယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်
 မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ကျင့်လဲကျင့်မယ်၊ ပါရမီအကြောင်းအထောက်အခံလဲရှိ
 မယ်ဆိုရင် ဒီလောကုတ္တရာတရားထူးကိုရနိုင်တာချည်းပါပဲလို့ ဝိသာခ
 သူဌေးကြီးက ဖြေကြားလိုက်တယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မကိုရဟန်းပြုရန် ခွင့်
 ပြုပါရှင်လို့ ဓမ္မဒိန္နာက ခွင့်တောင်းတယ်၊ ဓမ္မဒိန္နာရေ ကောင်းလိုက်
 တာကွယ် သာဓုသာဓုပါပဲ၊ ငါကလဲ အဲဒီလိုအကျင့်လမ်းမှာပဲပို့ပေး
 ချင်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သင့်စိတ်အလိုကိုမသိရလို့ အဲဒီလိုကျင့်ဖို့
 စောစောကမပြောခဲ့တာပါ၊ ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့အခွင့်ပြုပါတယ်လို့ ပြောပြီး
 တော့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက မိမ္မိသာရမင်းကြီးထံသွားပြီးတော့ ရှိခိုးလျှက်
 ရပ်တည်နေတယ်၊ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့်လာသလဲလို့
 မင်းကြီးကမေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဖြစ်သူဓမ္မဒိန္နာ ရှင်ရဟန်းပြုရေး
 မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ရွှေထမ်းစင်ရလိုပါတယ်၊ မြို့လမ်းတစ်လျှောက်လဲ
 သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးစေလိုပါတယ်-လို့တင်ပြတယ်၊ မင်းကြီးက
 ရွှေထမ်းစင်ကိုပေးပြီးတော့ မြို့နယ်လမ်းတစ်လျှောက်ကိုလဲ သုတ်သင်
 ရှင်းလင်းစေပါတယ်၊

ဇေ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဓမ္မဒိန္နာအား ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာကံဆောင်ပေးပုံ

ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက သူ့ဇနီးဓမ္မဒိန္နာကို နံသာရေဖြင့်ရေချိုး
စေပြီးတော့ အမျိုးသမီးတို့၏ အဆင်တန်ဆာမျိုးစုံဖြင့် ခမ်းနားတင့်
တယ်စွာဆင်ယင်စေပြီး ရွှေထမ်းစင်ပေါ်၌ ထိုင်နေစေလျက် ဆွေမျိုး
အပေါင်းတို့ဖြင့်လဲ ခြံရံစေပြီး ပန်းနံသာတို့ဖြင့်လဲပူဇော်လျက် ကြီး
ကျယ်သောအခမ်းအနားဖြင့် ဘိက္ခုနီကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်ပါသတဲ့၊
အဲဒီလိုပြုလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အခမ်းအနားကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ ယခုအခါ
တောရွာများမှာ ရှင်ပြမင်္ဂလာကို အကြီးအကျယ် တခမ်းတနားကြီး
ပြုလုပ်နေကြတာပါ။

ဘိက္ခုနီကျောင်းရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက
အယျေ - အမျိုးသမီးရဟန်းအရှင်မတို့၊ ဓမ္မဒိန္န - ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဖြစ်
သူ ဓမ္မဒိန္နာကို၊ ပဗ္ဗာဇေထ - ရှင်ရဟန်းပြုပေးကြပါ။” လို့ တောင်းပန်
လျှောက်ထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘိက္ခုနီမများက “ဂဟပတိ - အိမ်ရှင်သူဋ္ဌေးကြီး၊
ကော် ဝါ ဒွေ ဝါ ဒေါသေ-အပြစ်တစ်ခု၊ နှစ်ခုတို့ကို၊ ဝါ-အပြစ်တစ်ခု၊
နှစ်ခုလောက်တော့၊ သဟိတုံ ဝဋ္ဋတိ-သည်းခံရန်သင့်ပါသည်” လို့
ဆိုကြတယ်။ သူတို့ထင်မြင်တာက ဓမ္မဒိန္နာကို ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့

ဒေါ ဓမ္မဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

သူဌေးကြီးက ကျောင်းလာပြီး ပို့တယ်လို့ထင်ကြတဲ့အတွက် တောင်းပန်ကြတဲ့သဘောပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဓမ္မဒိန္နကလဲ အရွယ်အားဖြင့် သိပ်ကြီးပုံမရသေးပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက သက်တော် ၃၆-နှစ်အတွင်း မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးဆိုတာလဲ မြတ်စွာဘုရားအောက် (၅)နှစ် ငယ်တယ်ဆိုတော့ အသက် ၃၀-နှစ်ထက်ကြီးပုံမရသေးပါဘူး။ ဘိက္ခုနီသာသနာစပြီး ခွင့်ပြုစဉ်တုန်းက မြတ်စွာဘုရား၏ ငါးဝါမြောက် အသက်တော် ၄၀-ခန့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ယခု ဓမ္မဒိန္နရင်ရဟန်းပြုတဲ့အချိန်ဟာ မြတ်စွာဘုရား၏ သက်တော် ၄၀ သို့မဟုတ်၊ ၄၁-နှစ်အတွင်းလောက် ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအခါက ဓမ္မဒိန္နဟာ အသက်အရွယ် အားဖြင့် ၃၅-နှစ်ထက် ကြီးပုံမရသေးပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ၃၅-နှစ် အရွယ်ဆိုတော့ ယခုအနေနဲ့ဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်၊ နှစ်ဆယ် ငါးနှစ်အရွယ်လိုပင် နုပျိုလျက်ရှိနေမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုနုပျို ငယ်ရွယ်တဲ့ သူဌေးကတော် သူ့အလိုလို ရင်ရဟန်းပြုချင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘဲ သူဌေးကြီးက စွန့်လွှတ်သည့်အနေဖြင့် လာပို့တယ်လို့ ထင်ကြတာနဲ့ တောင်းပန်ကြဟန်တူပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက အယျေ - အရင်မတို့၊
ကောစိ ဒေါသော နတ္ထိ - အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုမရှိပါ။ သဒ္ဓါယ-

ဇေ မဟာဝစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သာသနဓမ္မကို ယုံကြည်သောသဒ္ဓါအားဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇတိ-ရှင်ရဟန်းပြု
လိုပါသည်” လို့ ဖြေရှင်းလျှောက်ထားပါတယ်။

သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတနှင့်ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတ

အဲဒီမှာ ယုံကြည်တဲ့သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုတာပါဆိုတဲ့
စကားဟာ အင်မတန်လေးနက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်
မှာဝင်ပြီး ရှင်ရဟန်းပြုကြတာဟာ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတလဲရှိတယ်၊ ဘယာပဗ္ဗ
ဇ္ဇိတလဲ ရှိတယ်၊ ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတဆိုတာကတော့ လူ့ဘောင်မှာနေလျှင်
လောကဘေးရန်တစ်ခုခုရှိနေတဲ့အတွက် အဲဒီဘေးရန်မှလွတ်မြောက်ဖို့
ရည်ရွယ်ပြီး ရှင်ရဟန်းပြုတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ လူ့ ဘောင်မှာနေရင်
စားဝတ်နေရေးအဆင်မပြေလို့၊ မပြည့်စုံလို့ ရဟန်းပြုတာလဲရှိတယ်၊
ရှေးခေတ်တုန်းကတော့ မင်းအမှုထမ်း စစ်အမှုထမ်းစသည်မှ ကင်းလွတ်
ရအောင်ရည်ရွယ်ပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုကြတာလဲရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေဟာ
တွေ့ကြုံရမည့်ဘေးရန်မှ လွတ်ဖို့လောက်သာရည်ရွယ်ပြီး ရှင်ရဟန်း
ပြုကြတာဖြစ်သောကြောင့် ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတလို့ဆိုရတယ်၊ ယခုနေအခါမှာ
စားဝတ်နေရေးအကြောင်းပြုပြီး သင်္ကန်းဝတ်နေကြတာတွေရှိကြပါ
တယ်၊ အချို့က နေခင်းမှာသင်္ကန်းဝတ်ပြီး အလှူခံနေတယ်၊ ညဉ့်ကျ
တော့ သူ့အိမ်သို့ပြန်ပြီး လူဝတ်နဲ့နေနေတာတောင်ရှိတယ်လို့ကြားသိရ
တယ်၊ အဲဒါကတော့ အပြစ်အကြီးဆုံး ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတလို့ဆိုရမှာပဲ။

ဒေါ ဝုဠေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

သဒ္ဓါပဗ္ဗိတဆိုတာကတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး တရားကျင့်ရင် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရနိုင်တယ်။ အပါယ်ဆင်းရဲ သံသရာဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်တယ်လို့ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရှင်ရဟန်းပြတာပါ။ ဘုရားလက်ထက်တော်ကာလကဆိုရင် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီး ဘဝအသစ်မဖြစ်ရတော့ဘဲ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း အပြီးတိုင်ငြိမ်းနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြကြရတယ်။ ရဟန်းပြပြီးတော့ သီလသမာဓိ ပညာအကျင့်ကို အပြည့်အစုံကျင့်ကြတဲ့အတွက် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းကြတာတွေ အများကြီးရှိခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့မင်းတွေ မင်းသားမင်းသမီးတွေ သူဌေးတွေ သူဌေးသား သူဌေးသမီးတွေ ဒီလိုအထက်တန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သူတို့မှာပြည့်စုံနေတဲ့ လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ပစ္စည်းတွေကို စွန့်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြကြတယ်။ ရဟန်းပြပြီး တရားကို ပြည့်စုံစွာကျင့်ကြတယ်။ အဲဒီလိုကျင့်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်ကြတာတွေလဲ တော်တော်များပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အမြင့်ဆုံး ပထမတန်း သဒ္ဓါပဗ္ဗိတတွေပေါ့။

ယခုနေအခါမှာ တချို့ကတော့ ရဟန်းပြပြီး သီလစသည်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်းပါရမီ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ ပါရမီကုသိုလ်လောက်သာရည်ရွယ်ပြီး ရဟန်းပြကြတာလဲရှိတယ်။

ဇေ မတဝစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အဲဒါကတော့ ရဟန်းပြုပြီး သီလစသည်ကို ရိုဂိုသေသေကျင့်ရင် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး နောက်ဘဝတစ်ခုခုမှာ မဂ်ဖိုလ်ကိုရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒါမျိုးကို ဓမ္မဒါယာဒသုတ်အဋ္ဌကထာမှာ တရားအမွေတုကို ခံယူတာလို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒါကတော့ ဒုတိယတန်းစား သဒ္ဓါပဗ္ဗဒ္ဓိတလို့ဆိုရမှာပဲ။

တချို့ကတော့ သာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြုပြီး ကျင့်ခြင်းဖြင့် နောက်ဘဝများမှာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာများကို ရနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ရဟန်းပြုတာလဲရှိတယ်။ ဒီလိုဟာကိုတော့ ဓမ္မဒါယာဒသုတ်အဋ္ဌကထာမှာ အာမိသအမွေအတုကိုခံယူတဲ့ အာမိသဒါယာဒလို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒါကတော့ တတိယတန်းစား သဒ္ဓါပဗ္ဗဒ္ဓိတလို့ဆိုရမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီအာမိသအမွေခံမျိုး မဖြစ်ကြဖို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။

ယခုပြောပြနေတဲ့ ဓမ္မဒိန္နအမျိုးသမီး ရဟန်းပြုတာကတော့ ဝိသခဿုဋ္ဌေးကြီးရထားတဲ့ လောကုတ္တရာတရားထူးကို ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ရဟန်းပြုတာဖြစ်သောကြောင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး ပထမတန်းသဒ္ဓါပဗ္ဗဒ္ဓိတပါပဲ။ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါယ-သာသနဓမ္မကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ ပဗ္ဗဒ္ဓိတီ-ရှင်ရဟန်းပြပါသည် ရှင်ရဟန်းပြရန် ဖြစ်ပါသည်လို့ ဝိသာခဿုဋ္ဌေးကြီးက ရှင်းပြတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ရှင်ပြုပေး

ဒေ ဣဋ္ဌဝေဒလ္လသုတ်တရားဓတင် နှစ်

ပုံကို ဒီလိုဆက်ပြီး အဋ္ဌကထာမှာပြထားပါတယ်။

ရှင်ပြုပေးပုံ

အထ - ထိုလို ဝိသာသနာဋ္ဌေးကြီးက သဒ္ဓါပဗ္ဗိတဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ၌၊ ဗျတ္တာ - ရှင်ပြုပေးရန်ကျွမ်းကျင်သော၊ ကော- ထေရ်မတစ်ပါးက၊ တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာနံ အာစိက္ခိတွာ- အရေလျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသော တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပြောကြား၍၊ ကေသေ ဩဟာရေတွာ - ဆံပင်တို့ကိုချထား၍၊ ဝါ - ခေါင်းရိတ်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇေတိ- ရှင်ပြုပေးလေသည်တဲ့။

ရှင်ပြုပေးခါနီး ခေါင်းရိတ်ပေးတဲ့အခါမှာ ကေသာဆံပင်တွေ၊ နခါ-လက်သည်းခြေသည်းတွေ၊ ဒန္တ-သွားတွေ၊ တစော-အရေဆိုတဲ့ ဒီငါးမျိုးကို ရှုဆင်ခြင်ဖို့ ညွှန်ကြားပေးရတယ်။ အဲဒါဟာ အရေလျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသောကြောင့် တစပဉ္စကလို့ခေါ်တာပဲ။ ဆံပင်တွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ သဘောတရားမျှပဲလို့ နှလုံးသွင်းရမယ်။ ဖွဲ့ညှင်းစသည်တွေလဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ သဘောတရားမျှပဲလို့ နှလုံးသွင်းရမယ်ဆိုတာကို ညွှန်ကြားသင်ပြပြီးတော့ ခေါင်းရိတ်ပေး ရတယ်။ ခေါင်းရိတ်တဲ့အခါကျတော့ အောက်ကျလာတဲ့ဆံပင်တွေ မြင် ရတော့ အဲဒီဆံပင်တွေကို ငါမဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲလို့ သိရ

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

တယ်၊ အဲဒီဆံပင်တွေလိုပဲ ခေါင်းမှာရှိနေတဲ့ဆံပင်တွေကိုလဲ ငါမဟုတ်ဘူး သဘောတရားမျှပဲလို့ သဘောပေါက်တတ်တယ်။ ထိုအတူပင် နွေညင်း စသည်တွေကိုလဲ ငါမဟုတ်ဘူး။ သဘောတရားမျှပဲလို့ သဘော ပေါက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုသဘောပေါက်ပြီးတော့ အချို့ပါရမီထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ခေါင်းရိတ်ခံနေဆဲမှာပင် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက် ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတာလဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်ပါက ဖြစ်ရအောင် လို့ တစဉ်ကကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီး ခေါင်းရိတ်ပေးရတာပါပဲ။

သူဌေးကတော်ဓမ္မဒိန္နကတော့ ပါရမီထူးရှိပေမယ့်လို့ ခေါင်း ရိတ်နေတုန်းမှာတော့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို မရသေးပါဘူး။ ခေါင်းရိတ်ပြီး တဲ့နောက် ရှင်ပြုပေးတယ်။ သာမဏေရီလို့ခေါ်ရတဲ့ အမျိုးသမီး သာမဏေပြုပေးတာပါပဲ။ အဲဒီကနောက် ဥပသမ္ပဒကံဆောင်ပြီး ဘိက္ခုနီ ပြုပေးတာလဲရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီဥပသမ္ပဒကံဆောင်ပေးပုံကိုတော့ အဋ္ဌ ကထာမှာ ပြမထားဘူး။ ရှင်ပြုပေးပြီးတဲ့နောက် ဝိသာခသူဌေးကြီးက “အယျေ-ရှင်ဓမ္မဒိန္နရေ၊ အဘိရမ-ပျော်မွေ့လျက် ကျင့်သုံးရစ်ပါကွယ်၊ ဓမ္မော-တရားတော်ဟာ၊ သွာက္ခာတောတိ-မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တိုင် တွေ့သိပြီးမှ ကောင်းစွာဟောထားသည့်တရားတော်ဖြစ်ပါသည်” ဟု အားပေးလျက်၊ (ဝနိတွာ) ရှိခိုးပြီး၍၊ (ပက္ကာမိ) အိမ်သို့ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါသည်တဲ့။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

အရှင်မဓမ္မဒိန္နက သူဌေးကတော်အဖြစ်က ရဟန်းပြုလာ
တာဆိုတော့ သူ့ဆီကိုလာရောက်ပြီး လှူကြပူဇော်ကြတဲ့လူတွေက
အလွန်များပါသတဲ့၊ ဟုတ်မှာပါပဲ၊ သူ့ခိုက်ဆွေသူဌေးကတော်တွေကလဲ
လာကြမှာပဲ၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေထဲကလဲ လာကြမှာပဲ၊ အဲဒီလို စပ်ရာစပ်ရာ
တွေကလာကြတော့ လက်ခံစကားပြောနေရတာနဲ့ တရားအားထုတ်ဖို့
အချိန်မရဘဲရှိနေပါသတဲ့၊ အဲဒီတော့ အရှင်မဓမ္မဒိန္နက စဉ်းစားတယ်၊
ငါ့ရဟန်းပြုလာတာဟာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်အောင် တရား
ကျင့်ဖို့ပဲ၊ ယခုတော့ လာကြတဲ့အသိမိတ်ဆွေတွေကို ဧည့်ခံစကား
ပြောနေရတာနဲ့ တရားကျင့်ဖို့ အချိန်မရဘူး၊ အသိမိတ်ဆွေတွေ မလာ
နိုင်တဲ့ တောရွာကျောင်းတစ်ခုမှာသွားပြီး တရားအားထုတ်မှတော်မယ်
လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ သူ့ဆရာဥပဇ္ဈာယ်များကိုလဲ အတူခေါ်သွားတယ်၊
အဲဒီလို ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ကျောင်းမှာ တရားအားထုတ်နေတော့ ပါရမီရှိတဲ့
အတွက် (ကတိပါပောနေဝ) နှစ်ရက်သုံးရက်မျှပင်လျှင် အရဟတ္တမဂ်
ရောက်ပြီး ရဟန္တာထေရီမ ဖြစ်သွားပါသတဲ့၊ ပဋိသန္ဓိဒါဠာဏ်ထူး
လေးပါးနှင့်လဲ ပြည့်စုံသွားပါသတဲ့။

ဇေ မတဘစဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဓမ္မဒိန္နာဏိ ပါရမီထူးအကျဉ်းချုပ်

ပါရမီထူးရှိကတော့ လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်ကပွင့်
 တော်မှုခဲ့တဲ့ ပဓမ္မတုတ္တမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်ကာလတုန်းက
 အဂ္ဂသာဝကဖြစ်တဲ့ အရှင်သုဇာတမထေရ်အား လှူဒါန်းပြီး ဆုထူးကို
 ပန်ခဲ့တယ်။ ၉၂-ကမ္ဘာထက်က ဖဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကလဲ
 ဝိသာသနုဋ္ဌေးကြီး၏ အလောင်းလျာဖြစ်သော ဘဏ္ဍာစိုးဝန်ကြီး၏ဇနီး
 ဖြစ်တော့ အဲဒီဘဏ္ဍာစိုးဝန်ကြီးနှင့်အတူ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာ
 တော်အား လှူဒါန်းရာမှာပါဝင်ပြီး ကုသိုလ်ကို အကြီးအကျယ်ပြုခဲ့တယ်။
 ဒီကမ္ဘာမှာ တတိယပွင့်တော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်
 တော်က ကိကိမင်းကြီး၏သမီးတော် ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ အပါအဝင်
 ဖြစ်ခဲ့ပြီး အနှစ်နှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ကျင့်
 လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ကျင့်ခဲ့တဲ့ပါရမီကုသိုလ်အထူးကြောင့် နှစ်ရက်
 သုံးရက်အတွင်းမှာ ရဟန္တာထေရီမဖြစ်တာပါပဲ။

အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး တရားကျင့်မှု ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ
 ဓမ္မဒိန္နာဏိက “ကိုယ်နေရပ်ဌာနသို့ပြန်မှ စပ်ဆိုင်ရာဆွေမျိုးမိတ်
 ဆွေတွေလဲ အကျိုးများမယ်။ အတူနေထေရီတွေမှာလဲ လာဘ်လာဘ
 ပိုပြီးပြည့်စုံမယ်” လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ မူလကျောင်းသို့
 ပြန်လာတယ်။

ဧ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အဲဒီအခါ ဝိသာသနာဌေးကြီးက “ဓမ္မဒိန္နထေရီဟာ တရားအားထုတ်ဖို့သွားတယ်ဆိုပြီးတော့ ပြန်လာတာ ပြန်လုပ်ပါကလား။ သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော်မွေ့လို့ ပြန်လာတာများဖြစ်လေသလား” လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ စုံစမ်းရန်အတွက် ဓမ္မဒိန္နထေရီထံ သွားပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဓမ္မဒိန္နထေရီက “အဲဒီအခါက တရားမေးခွန်းမေးပါတယ်။ အဲဒီလို တရားမေးခွန်းမေးတာလဲ သာသနာ့ဘောင်မှာ ပျော်ရဲ့လား” လို့မေးရင် ပညာရှိမေးခွန်းမဟုတ်ဘဲ ပညာမဲ့မေးခွန်းဖြစ်နေမှာကြောင့် ပညာရှိမေးခွန်းဖြစ်အောင် တရားမေးခွန်းကို မေးတာပါပဲ။ မေးပုံတော့ -

သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာအမေး

သက္ကာယော သက္ကာယောတိ အယျေ ဝုစ္စတိ၊ ကတမောနခေါ အယျေ သက္ကာယော ဝုတ္တော ဘဂဝတာ။

အယျေ - အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ သက္ကာယော သက္ကာယောတိ- သက္ကာယ သက္ကာယဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ပြောဆိုခေါ်ဝေါ်အပ်၏၊ ဝါ-ပြောဆိုခေါ်ဝေါ်နေကြပါသည်။ အယျေ-အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ ကတမော-အဘယ်အရာအဘယ်တရားကို၊ သက္ကာယော-သက္ကာယဟူ၍၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားက၊ ဝုတ္တောနခေါ-ဟောအပ်ပါသည်။

ဒေါ မတာဝဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

သက္ကာယ-ပုဒ်မှာ သ-ဆိုတာက ထင်ရှားရှိသည်လို အနက် ရှိတယ်။ ကာယ-ဆိုတာက ရုပ်နာမ်ပေါင်းလို့အနက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သက္ကာယ-ဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါင်းလို့ ဆိုတာပါ။ အဲဒါဟာ အမြင်မှားအသိမှား ဒိဋ္ဌိနှင့်တွဲစပ်ပြီးပြောလျှင် ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို ငါကောင် သတ္တဝါကောင်လို့ အမြင်မှား အသိမှားတာကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ဆိုတာပဲ။ သစ္စာလေးပါးအမှန်တရားနှင့် ဆက်စပ်ပြောလျှင်တော့ သက္ကာယဆိုတဲ့ ထင်ရှားရှိသည့် ရုပ်နာမ်အပေါင်းဟာ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် ဆင်းရဲအစစ်အမှန် ဒုက္ခသစ္စာတရားပဲ။ ယခုဝိသာသနုဋ္ဌေးကြီး၏ မေးခွန်းကတော့ ဒီဒုက္ခသစ္စာကိုပဲရည်ရွယ်ပြီး မေးတာပါပဲ။ ဒီသက္ကာယမေးခွန်းဟာ ဖြေရန်ခက်ခဲနက်နဲပါတယ်။ တရားအမှန်ကိုသိထားတဲ့သူပေမယ့် ဗုဒ္ဓစာပေလဲ ကျကျနနမလေ့လာဖူးဘူး။ ပဋိသန္ဓိဒါဠာဏ်နဲ့လဲ မပြည့်စုံဘူးဆိုရင် ဖြေဖို့ခက်ပါတယ်။ စာပေတတ်တဲ့သူပေမယ့် တရားသဘောကို ကျကျနနမလေ့လာမထားရင် ဖြေဖို့ခက်တာပါပဲ။ ဓမ္မဒိဋ္ဌာဏေရီကတော့ ရဟန္တာလဲဖြစ်နေတယ်။ ပဋိသန္ဓိဒါဠာဏ်ထူးနဲ့လဲ ကောင်းကောင်းပြည့်စုံတယ်။ ဒါကြောင့် ချက်ခြင်းပင် ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

ဒုက္ခသစ္စာအဖြေ

ပဉ္စခေါ ဣမေ အာဝသော ဝိသာခ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ သက္ကာယော ဝုတ္တော ဘဂဝတာ၊ သေယျထိဒံ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓော ဝေဒနပါဒါနက္ခန္ဓော သညှပါဒါနက္ခန္ဓော သင်္ခါရပါဒါနက္ခန္ဓော ဝိညာဏပါဒါနက္ခန္ဓော ဣမေ ခေါ အာဝသော ဝိသာခ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓော သက္ကာယော ဝုတ္တော ဘဂဝတာ။

အာဝသော ဝိသာခ-ဒါယကာဝိသာခ၊ (အာဝသော-ပုဒ်ကို ငါ့ရှင်လို့ မြန်မာပြန်ရိုးပြန်စဉ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထေရီမက ဥပသကာ ကြီးကို ငါ့ရှင်လို့ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပုံကိုတော့ မြန်မာစကားအနေနဲ့ သင့်လျော်ပုံမရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အာဝသောပုဒ်ကို ဒါယကာလို့ (ဒကာ-လို့) ပဲပြန်ပါတယ်။) ပဉ္စ-ငါးပါးကုန်သော၊ ဣမေ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ-ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ကို၊ သက္ကာယော-သက္ကာယဟူ၍၊ ဝါ-ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်းဟူ၍၊ ဘဂဝတာ ဝုတ္တော-မြတ်စွာဘုရားက ဟောအပ်ပါသည်တဲ့၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယလို့ ဟောထားပါတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ စွဲလမ်းသတ်တဲ့ဥပါဒါန်၏အာရုံဖြစ်တဲ့တရားတွေ ပါပဲ၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကိုမူလို့ အနိစ္စသည်ဖြင့်မသိရင် အဲဒီရုပ်နာမ်တွေကို

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

မြဲတဲ့အနေ ချမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့အတွက်ကောင်းအနေ
 ဖြင့် စွဲလမ်းတယ်၊ အဲဒီလိုစွဲလမ်းနိုင်သောကြောင့် အဲဒီရုပ်နာမ်တွေကို
 ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်တွေ
 ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယဟု မြတ်စွာဘုရားက
 ဟောထားတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၏သရုပ်ကိုလဲ ဒီလိုဆက်
 ပြီးဖော်ပြပါတယ်။

သေယျထိဒံ-ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေက ဘာတွေလဲဆိုရင် ရူပပါ
 ဒါနက္ခန္ဓာ-ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး၊ ဝါ-စွဲလမ်းမှု၏အာရုံဖြစ်သော
 (စွဲလမ်းစရာ) ရုပ်အဖို့အာရုံကတစ်ပါး၊ ဝေဒနပါဒါနက္ခန္ဓာ-ဝေဒနာ
 ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး၊ သညာပါဒါနက္ခန္ဓာ-သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး၊
 ဝါ-စွဲလမ်းမှု၏အာရုံဖြစ်သော သညာအဖို့အာရုံကတစ်ပါး၊ သင်္ခါရပါဒါ
 နက္ခန္ဓာ-သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး၊ ဝါ-စွဲလမ်းမှု၏အာရုံဖြစ်သော
 ပြုလုပ်အားထုတ်မှုဆိုတဲ့သင်္ခါရအဖို့အာရုံကတစ်ပါး၊ ဝိညာဏပါဒါနက္ခန္ဓာ-
 ဝိညာဏဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး၊ ဝါ-စွဲလမ်းမှု၏အာရုံဖြစ်သော စိတ်
 ဝိညာဏအဖို့အာရုံကတစ်ပါး၊ အာရုံသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊
 ဣမေပဉ္စဥပါဒါနက္ခန္ဓာ-ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို၊ သက္ကာယော-
 သက္ကာယဟူ၍ ဘဂဝတာ ဝုတ္တော-မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါသည်
 တဲ့။

ဒေါ ဇူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

သက္ကာယကို ဘုရားဟောတော်မူပုံ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို သက္ကာယလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပုံကတော့ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ (၁၂၉) မှာ ရှိပါတယ်။

ကတမောစ ဘိက္ခဝေ သက္ကာယော၊ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတိဿ ဝစနိယံ၊ ကတမေပဉ္စ သေယျထိဒံ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ဟံ ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သက္ကာယော။

ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့၊ သက္ကာယော-သက္ကာယဟူသည်၊ ကတမောစ-အဘယ်ပါနည်းဟူမူ၊ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတိ-ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ဟူ၍၊ ဝစနိယံ-ဖြေဆိုအပ်သည်၊ အဿ-ဖြစ်ရာ၏၊ ကတမေပဉ္စ-အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ၊ သေယျထိဒံ-ဤငါးပါး၏ သရုပ်မှာ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓာ-ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတစ်ပါး-စသည်ဖြင့် နည်းတူပင်ဟောထားပါတယ်။

အဲဒီမှာ သက္ကာယဆိုတာ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နံတိုင်း စားသိတိုင်း တွေ့ထိတိုင်း ကြံသိတိုင်း ထင်ရှားတွေ့နေရတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပါပဲ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့မသိရင် အဲဒီ ရုပ်နာမ်တွေကို အမြဲတည်နေတယ်လို့လဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်းနေကြတယ်၊ ချမ်းသာတယ် ကောင်းတယ်၊ လှပတယ်လို့လဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်းနေကြ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင် ငါကောင်လို့လဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်း
 နေကြတယ်။ အဲဒီလို ထင်မှတ်စွဲလမ်းအပ်သောကြောင့် အဲဒီလို
 ထင်ရှားတဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို ဥပါဒါနုက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တာပဲ။ ဥပါဒါနု-ဥပါဒါန်
 ဆိုတာ စွဲလမ်းတတ်တဲ့တရားပဲ။ အဲဒါကဘာလဲဆိုရင် ဒီသုတ်မှာပြဆို
 မည့်စကားအရအားဖြင့် ဆန္ဒရာဂခေါ်တဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှုတဏှာပါပဲ။
 သုတ္တန်ဒေသနာများမှာ ခန္ဓာငါးပါးစွဲလမ်းတဲ့ဥပါဒါန်ကို ဆန္ဒရာဂလို့သာ
 ပြဆိုထားပါတယ်။ လိုချင်နှစ်သက်တပ်မက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတဲ့တဏှာ
 လို့ ဆိုလိုတယ်။

အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်မှာတော့ စွဲလမ်းတတ်တဲ့ဥပါဒါန်ကို
 ၄-ပါးခွဲပြထားတယ်။ (၁) ကာမုပါဒါန်ကတစ်ပါး၊ (၂) ဇိဉ္ဇုပါဒါန်ကတစ်ပါး၊
 (၃) သီလဗ္ဗတုပါဒါန်ကတစ်ပါး၊ (၄) အတ္တဝါဒုပါဒါန်ကတစ်ပါး၊
 ဒီ ၄-ပါးပါပဲ။ အဲဒီလေးပါးထဲက အမှတ်(၁) ကာမုပါဒါန်ဆိုတာ လိုချင်
 နှစ်သက်တဲ့တဏှာပဲ။ အဲဒါဟာ ဆန္ဒရာဂဆိုတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။
 အမှတ်(၄) အရ အတ္တဝါဒုပါဒါန်ဆိုတာကတော့ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်
 တွေကို အတ္တကောင် ငါကောင် သူကောင်လို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းတဲ့ဇိဉ္ဇုပါပဲ။
 အမှတ်(၃)အရ သီလဗ္ဗတုပါဒါန်ဆိုတာကတော့ သီလသမာဓိ ပညာ
 ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမပါဘဲ အလေ့အကျင့်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း
 မှလွတ်မြောက်တယ်လို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းတဲ့ အကျင့်ဆိုင်ရာ အယူမှားပါပဲ။

ဇွဲ ဝုဠေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၁၁

ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေဖြင့်ရေချိုးရုံနဲ့ အကုသိုလ်အပြစ်ကင်းပြီး
 ချမ်းသာသွားနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆတာ၊ အဝတ်မဝတ်ဘဲ အစာမ
 စားဘဲကျင့်ရုံနဲ့ ဆင်းရဲမလွတ်မြောက်တယ်လို့ ယူဆတာ၊ ဗြဟ္မာစ
 သည်ကို ကိုးကွယ်နေရုံနဲ့ ဆင်းရဲမလွတ်မြောက်တယ်လို့ ယူဆတာ၊
 အကုသိုလ်စိတ်မဖြစ်ရအောင် ဆင်ခြင်နေရုံနဲ့ သို့မဟုတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
 တဲ့အကုသိုလ်စိတ်ကို ဆင်ခြင်ပြီးပယ်ရုံနဲ့ သို့မဟုတ် စိတ်ကို ငြိမ်းအေး
 ရာ ပို့ထားရုံမျှနဲ့ ဆင်းရဲမလွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆတာ၊
 အတိချုပ်အားဖြင့်ပြောရလျှင် အရိယမဂ်ဖိုလ်ရအောင် ဝိပဿနာမရှုဘဲ
 အကျင့်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ဆင်းရဲမလွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူ
 ဆတာဟူသမျှ သီလဗ္ဗတုပါဒါနိပဲ။

အမှတ်(၂) အရ ဒိဋ္ဌပါဒါနိဆိုတာကတော့ အခုပြောခဲ့တဲ့
 အတ္တဒိဋ္ဌိ သီလဗ္ဗတဒိဋ္ဌိတို့မှတစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသမျှကို ဒိဋ္ဌပါဒါနိ
 လို့ဆိုတာပါ။ အဲဒါကတော့ ကံကံ၏အကျိုးမရှိဘူးလို့ ယူဆတာ၊ သေပြီး
 ရင် ဘာမျှမရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆတာ၊ အတ္တကောင်က ဘယ်တော့မှ
 မပျက်ဘဲ အမြဲတည်ရှိနေတယ်လို့ ယူဆတာ၊ ဒီလို အယူအစွဲတွေပါ။
 အဲဒီဥပါဒါနိ ၄-ပါးထဲမှာ အမှတ်(၁) ကာမပါဒါနိဆိုတာက တဏှာစွဲပါ၊
 ကျန်တဲ့ ၃-ပါးက ဒိဋ္ဌိစွဲချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အကျဉ်းအားဖြင့် စွဲလမ်းမှုဟာ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

တဏှာဒိဋ္ဌိ-ဒီ ၂-ပါးပဲ။ အဲဒီ ၂-ပါးထဲက တဏှာဖြင့်စွဲလမ်းရာမှာ ဒိဋ္ဌိ
ဖြင့်စွဲလမ်းမှုလဲပါဝင်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်စသော
သုတ္တန်ဒေသနာများမှာ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်ကို သိသန့်မပြတော့ဘဲ ဆန္ဒရာဂ
ဆိုတဲ့ တဏှာဥပါဒါန်ကိုသာ ပဓာနအားဖြင့်ပြတယ်။ သို့သော် အပဓာန
အားဖြင့် ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်ကိုလဲ ထည့်သွင်းပြီးယူရင် သုတ္တန်နှင့်အဘိဓမ္မာ
ညီညွတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

စွဲသမ်းပုံ ရှင်းပြချက်

ယခုထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အဖို့အစုတွေမှာ တဏှာဖြင့်ဒိဋ္ဌိဖြင့်
စွဲလမ်းဆုံတွေကို ရှင်းလင်းပြောပြမယ်။ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိရှိလို့လဲ
မြင်တယ်။ မြင်စရာရှိလို့လဲမြင်တယ်။ အဲဒီတော့ မျက်စိရုပ်လဲထင်ရှား
နေတာပဲ။ အဲဒီမျက်စိနဲ့အဆင်အတိုက် ထင်ရှားရှိနေတဲ့ရုပ်တရားပဲ။ နောက်ပြီး
တော့ မြင်သိတာလဲ ထင်ရှားရှိနေတာပဲ။ မြင်သိရင် မြင်လို့ကောင်းတာ
မကောင်းတာလဲ ထင်ရှားရှိနေတာပဲ။ အဲဒါက အကောင်းအဆိုးကို
ခံစားမှုဝေဒနာပဲ။ မြင်လို့ကောင်း မကောင်းဆိုတဲ့ခံစားမှုထဲမှာ မကောင်း
မဆိုး အလယ်အလတ်လဲ ပါပါတယ်။ များသောအားဖြင့် မြင်တိုင်း
မြင်တိုင်း ထင်ရှားနေတဲ့ခံစားမှုဟာ အဲဒီမကောင်းမဆိုး ခံစားမှုကပဲ
များပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မြင်ရတဲ့အဆင်းကို မှတ်သားတာလဲ
ထင်ရှားရှိနေတာပဲ။ အဲဒါက သညာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ မြင်မှုကိစ္စပြီး

ဒို့ ဓူဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၈

အောင် ကြောင်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာလဲ ထင်ရှားရှိတာပဲ၊ အဲဒါ
တွေက စေတနာနဲ့မနသိကာရဆိုတဲ့သင်္ခါရတွေပဲ၊ မြင်သိရုံမျှ သဘော
ကတော့ စိတ်ဝိညာဏ်ပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ထင်ရှား
ရှိနေတဲ့ ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓငါးပါးတွေပဲ၊
အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓငါးပါးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိပြီး မှတ်သားရအောင်
လိုက်ဆိုကြရမယ်။

မြင်ဆဲ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓငါးပါးတောင်ပုဒ်

- ၁။ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - ၂။ မြင်လိုကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - ၃။ မြင်ရတဲ့အဆင်းကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - ၄။ မြင်မှုကိစ္စပြီးအောင် ကြောင်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာက
သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - ၅။ မြင်သိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။
- မြင်ဆဲ၌ ထင်ရှားရှိသော ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓငါးပါးကို သက္ကာယ
ဟုခေါ်သည်။

ဇွဲ မဟာဝဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ။

ခန္ဓာငါးပါးကို တဏှာဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲလမ်းပုံ

ဝိပဿနာရှုမှုမရှိသော ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဆင်း
ကောင်းကို မြင်ရတဲ့အခါ မြင်ရတဲ့အဆင်းကိုလဲ နှစ်သက်သာယာပြီး
စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အဲဒါက တဏှာဖြင့်စွဲလမ်းတာပဲ။ မိန်းမပဲ ယောက်ျား
ပဲလို့လဲထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အဲဒါက ဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲလမ်းတာပဲ။
မျက်စိကြည့်တာ ကောင်းတာကိုလဲ သာယာနှစ်သက်ပြီး စွဲလမ်းတယ်။
တဏှာစွဲပဲ။ ငါအနေဖြင့်လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိစွဲပဲ။

ထို့အတူပင် မြင်လို့ကောင်းတာကိုလဲ နှစ်သက်သာယာပြီး
စွဲလမ်းတယ်။ မြင်လို့မကောင်းရင်လဲ ကောင်းတာကိုမျှော်လင့်တောင့်တပြီး
စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာစွဲပဲ။ အဲဒီမြင်လို့ကောင်းတာ မကောင်းတာကို
ငါလိုလဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိစွဲပဲ။ မြင်ရတာကို မှတ်သာမိတာလဲ
နှစ်သက်စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာစွဲပဲ။ အဲဒီမှတ်မိတာကို ငါလိုလဲ ထင်မှတ်စွဲ
လမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိစွဲပဲ။ ကြောင်ကြိုက်ပြီး ကြည့်မိတာ နှလုံးသွင်မိတာကိုလဲ
နှစ်သက်စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာစွဲပဲ။ အဲဒါကို ငါလိုလဲ ထင်မှတ်စွဲ
လမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိစွဲပဲ။ မြင်သိတာကိုလဲ နှစ်သက်စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာစွဲပဲ။
ငါကမြင်တယ်လို့လဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိစွဲပဲ။

ဒါတွေက မြင်ရာမှာ တဏှာဖြင့် ဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲလမ်းပုံတွေပါပဲ။

ဇွဲ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇွဲ

ပကတိလူတွေဟာ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ဒီပုံဒီနည်းဖြင့် စွဲလမ်းနေကြတာပဲ။ အဲဒီလို စွဲလမ်းနိုင်သောကြောင့် အဲဒီမြင်ဆဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတာပဲ။ ကြားဆဲစသည်မှာလဲ စွဲလမ်းပုံတွေကတော့ နည်းတူပါပဲ။ အဲဒါတွေကိုတော့ အကျဉ်းချုပ် လောက်ပြောရမှာပဲ။

ကြားဆဲ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ

ကြားဆဲ၌ နာချပ်ရှိလို့လဲ ကြားရတယ်။ ကြားစရာအသံရှိလို့လဲ ကြားရတယ်။ အဲဒီနားနဲ့အသံက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ။ အဲဒါနှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ကြာသိတယ်ဆိုတာက ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးပဲ။ အဲဒါတွေကို နှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ငါ့ကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကြားဆဲ၌ ထင်ရှားတဲ့ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရဝိညာဏ်တို့ကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတာပဲ။ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၁။ ကြားဆဲခဏ၌ နားနဲ့အသံက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၂။ ကြားသို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၃။ ကြားရတဲ့အသံကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၅။ ကြားသိရှိမှုသည်ဘေးက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ။

ကြာဆဲဥထင်ရှားရှိသော ဤရုပ်နှစ်ခွဲဝင်းပါးကို သက္ကာယ
ဟုခေါ်သည်။

နံဆင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ

နံဆင့် နာခေါင်ရပ်ရှိလို့လဲ နံတယ်၊ နံစရာအနံ့ရှိလို့လဲနံတယ်၊
 အဲဒီနာခေါင်နဲ့အနံ့က ရပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ၊ အဲဒါကိုနစ်သက်သာယာပြီး
 တော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ
 စွဲလမ်းတယ်၊ နံသိတယ်ဆိုတာက ဝေဒနာစသော နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါး
 ပဲ၊ အဲဒါတွေကို နစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ ငါကောင်
 ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နံဆင့်ထင်ရှားတဲ့ ရပ်ဝေဒနာ
 စသည်တို့ကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတာပဲ၊ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၁။ နံဆဲခဏ၌ နာခေါင်းနဲ့အနံ့က ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၂။ နံလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ။

၃။ နံရတဲ့ဒေသကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ဒို့ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွ

၄။ နံမူကိစ္စပြီးအောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာ နလုံသွင်းတာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၅။ နံသိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

နံဆဲဉ်ထင်ရှားရှိသော ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယဟု ခေါ်သည်။

စားသိဆဲဉ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးထင်ရှားပုံ

စားသိဆဲဉ် လျှာရုပ်ရှိလို့လဲ အရသာသိတယ်၊ သိစရာအရသာ ရှိလို့လဲ အရသာသိတယ်၊ အဲဒီလျှာနဲ့အရသာက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ၊ အဲဒါကို နှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အတ္တကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အရသာသိတယ်ဆိုတာ က ဝေဒနာစသောနာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးပဲ၊ အဲဒါတွေကို နှစ်သက်သာယာပြီး တော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ ငါကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် စားသိဆဲဉ်ထင်ရှားတဲ့ ဝေဒနာစသည်တို့ကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတာပဲ၊ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၁။ စားသိဆဲဉ်လျှာနဲ့အရသာက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၂။ စားလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၃။ စားသိရတဲ့အရသာကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

၄။ အရသာသိမှုကိစ္စပြီးအောင် ကြောင်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်း
တာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၅။ အရသာသိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။
စာသိဆဲ၌ ထင်ရှားရှိသော ဤရှုနာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယ
ဟုခေါ်သည်။

ထိသိဆဲ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ထင်ရှားပုံ

ထိသိတယ်ဆိုတာကတော့ အင်မတန်ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။
တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အသွေးအသားကောင်တဲ့နေရာတိုင်း၌ ထိစရာအာရုံ
ကိုဖမ်းယူနိုင်တဲ့ ကိုယ်အကြည်ရုပ်ဆိုတာရှိတယ်။ အပြင်ပကအရေထဲ
မှာရော အတွင်းက အသားအသွေးအကြောစသည်တွေထဲမှာရော
အနှံ့အပြား တည်ရှိနေတယ်။ အပ်ဖျားတစ်နေရာစာလောက်တောင်
ကိုယ်အကြည်ရုပ်ကင်းတဲ့ နေရာရယ်လို့မရှိဘူး။ ထိသိတိုင်း ထိသိတိုင်း
အဲဒီထိသိရာဌာန ကိုယ်အကြည်ရုပ်ဟာ ထင်ရှားနေတာပဲ။ အဲဒီ
ကိုယ်အကြည်ရုပ်ရှိလို့ ထိသိတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ထိသိစရာအာရုံ
တွေကလဲ ကိုယ်တွင်းကရော၊ ကိုယ်ပကရော အမြဲရှိနေတာပဲ။ ပထဝီ
အတွေ့လွှဲရှိတယ်၊ တေတေအတွေ့လွှဲရှိတယ်၊ ဝါယောအတွေ့လွှဲရှိတယ်၊
ခက်မာတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ နူညံ့တယ်၊ ချောညက်တယ်လို့ သိရ

ဒို့ ဝုဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ခွဲ

တာဟာ ပထဝီအတွေ့အထိပါ၊ ပူတယ်၊ နွေးတယ်၊ အေးတယ်လို့ သိရတာဟာ တေဇောအတွေ့အထိပါ၊ တောင့်တယ်၊ တင်းတယ်၊ လျော့တယ်၊ တွန်းကန်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်လို့ သိရတာဟာ ဝါယော အတွေ့အထိပါ၊ အဲဒီတွေ့ထိစရာရှိလို့လဲ ထိသိရတယ်၊ အဲဒီ ကိုယ် အကြည်နဲ့ တွေ့ထိစရာဟာ ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါ၊ အဲဒီကိုယ်ရုပ်နဲ့ တွေ့ထိရတာကို နှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အသက် ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ အဲဒီလို စွဲလမ်း နိုင်လို့ ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ဆိုရတာပါ။

နောက်ပြီးတော့ တွေ့ထိလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာလဲ ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီမှာ တွေ့ထိလို့ကောင်းတာက ကုသိုလ်၏အကျိုး ဖြစ်တဲ့သုခဝေဒနာတဲ့ တွေ့ထိလို့မကောင်းတာ ဆင်နဲတာက အကုသိုလ် ၏အကျိုးဒုက္ခဝေဒနာတဲ့ အဘိဓမ္မာနည်းအရအားဖြင့် တွေ့ထိရာမှာ သုခနဲ့ဒုက္ခဆိုတဲ့ဝေဒနာ ၂-ပါးသာရှိတယ်၊ သုတ္တန်ဒေသနာနည်းအရ အားဖြင့်တော့ မဆိုးမကောင်း အလယ်အလတ်ခံစားမှုလဲ တွေ့ထိရာ မှာ ထင်ရှားရှိနေတာပါ၊ ယခုကျွန်းမာနေတဲ့လူတွေမှာ အများအားဖြင့် မကောင်းမဆိုးအတွေ့အထိ ထင်ရှားနေတဲ့အချိန်က များတာပါ၊ မြင်ဆဲ၊ ကြားဆဲ၊ နံဆဲ၊ စာသိဆဲ ခဏတွေမှာလဲ အဘိဓမ္မာနည်းအရအားဖြင့် ဥပေက္ခာဝေဒနာကိုသာ ပြုထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းတဲ့

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

အဆင်းအသံစသည်ကို တွေ့ရတဲ့အခါ ကောင်းတဲ့အနေနဲ့ ခံစားမှုထင်ရှားတယ်။ အဲဒါကို ကုသိုလ်၏အကျိုးထူးလို့ဆိုရမှာပဲ။ မကောင်းတဲ့အဆင်းအသံစသည်ကို တွေ့ရတဲ့အခါ ဆင်းရဲတဲ့အနေနဲ့ ခံစားမှုထင်ရှားတယ်။ အဲဒါကို အကုသိုလ်အကျိုးထူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ မကောင်းဆိုးရိုးရိုးအဆင်းအသံစသည်ကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာတော့ မကောင်းမဆိုးရိုးရိုးခံစားမှုထင်ရှားတယ်။ အဲဒါကိုတော့ အားနည်းတဲ့ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့၏အကျိုးဖြစ်တဲ့ ရိုးရိုးခံစားမှုလို့ဆိုရမှာပဲ။

မြင်ဆဲ၊ ကြားဆဲ၊ နံဆဲ၊ စားသိဆဲ၌ ခံစားမှုဝေဒနာကို ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သုခ ဒုက္ခ ဥပေက္ခာသုံးမျိုးလုံးဖြင့် သုတ္တန်ဒေသနာတော်မှာ ခွဲပြထားတယ်။ ထိဆဲ၌လဲ နည်းတူပင် ခွဲပြထားတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီသုတ္တန်ဒေသနာနည်းအရဖြင့် ဝိပဿနာဆိုင်ရာမှာ ဝေဒနာကိုသုံးမျိုးလုံးပင် ခွဲပြရပါတယ်။ အဲဒီသုံးမျိုးထဲက အကောင်းကိုခံစားရတာကို အထူးနှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတယ်။ ရိုးရိုးခံစားရတာကိုလဲ အနည်းငယ်မျှနှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတယ်။ မခံသာတဲ့ အဆိုးဝေဒနာကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာတော့ အကောင်းဆုံးဝေဒနာကို လိုချင်တောင်တပြီး စွဲလမ်းတယ်။ အဲဒီခံစားမှုသုံးမျိုးလုံးကိုပင် ငါကောင်လို့ ထင်မှတ်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီခံစားမှုကိုလဲ ဝေဒနာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ဆိုတာပါပဲ။

ဒို့ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

နောက်ပြီးတော့ တွေ့ထိရတာကို မှတ်သားတာက သညာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ၊ ထိသိမူကိစ္စပြီးအောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်း တာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ထိသိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာပဲ၊ အဲဒါတွေ ဆိုင်ရာဆောင်ပုဒ်များကို ဆိုကြရမယ်။

၁။ ထိသိဆဲ၌ ကိုယ်အကြည်နဲ့ ထိသိရတာက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၂။ တွေ့ထိလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၃။ ထိသိရတဲ့အတွေ့ကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၄။ ထိသိမူကိစ္စပြီးအောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာ က သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၅။ ထိသိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ထိသိဆဲ၌ ထင်ရာရှိသော ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယ ဟုခေါ်သည်။

ဝိပဿနာရှု၍ ဥပါဒါန်ကင်းငြိမ်းပုံ

ထိသိတိုင်း ထိသိတိုင်း ထိသိတာကိုမှတ်ပြီး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအနေဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိသိသွားရင် စွဲလမ်းမှုဥပါဒါန်ဖြစ်ခွင့် မရှိဘဲ ကင်းငြိမ်း ကင်းငြိမ်းသွားတယ်၊ စွဲလမ်းမှုဥပါဒါန်ကင်းငြိမ်းတော့

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏

စွဲလမ်းမှုဥပါဒါန်ကိုပြီးဖြစ်မည့် ကမ္မဘဝဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ကံ ကုသိုလ် ကံလဲမဖြစ်ရဘူး၊ ကံ၏အကျိုး ဘဝသစ်ရပ်နာမ်တွေလဲ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ အိုခြင်းသေခြင်းစသော ဆင်းရဲတွေလဲ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ အဲဒါဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်ကြောင့် တဒင်္ဂအားဖြင့် ကိလေသာဆင်းရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲ ကင်းငြိမ်းပုံပဲ၊ အဲဒီလို ဆင်းရဲငြိမ်းရအောင်လို့ ဝိပဿနာရှုကြရတာပဲ။

အဲဒီလို ဝိပဿနာရှုပုံကို မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ (ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ - စသည်ဖြင့်) သွားနေဆဲမှာလဲ သွားတယ် လို့သိဖို့၊ ရပ်နေဆဲ၊ ထိုင်နေဆဲ၊ လျောင်းနေဆဲများမှာလဲ ရပ်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ လျောင်းတယ်လို့သိဖို့ ညွှန်ပြထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်အမူအရာ တစ်စုံတစ်ခုပြုဆဲ ဖြစ်ဆဲမှာလဲ အဲဒီကိုယ်အမူအရာ ကိုသိဖို့ ညွှန်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ သွားဆဲစသည်၌ ကိုယ်ထဲက ထိသိမှုကို ရှုမှတ်ပြီး သိဖို့ညွှန်ပြတာပါပဲ။ အဲဒီညွှန်ပြချက်အတိုင်း သွားတယ်၊ ရပ်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ လျောင်းတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ လှုပ်တယ်၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ရင် ထိသိမှု၌ပါဝင်သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို ရပ်နာမ် ၂-ပါးမျှပဲလို့လဲ အမှန်အတိုင်းသိရတယ်။ အကြောင်းမဲ့အကျိုးမျှပဲလို့လဲ သိရတယ်။ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတာကိုလဲ သိရတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ပျက်ပျက်သွားလို့ မမြဲဘူးလို့လဲ သိရတယ်။ ဆင်းရဲပဲ အစိုးမရတဲ့

ဇေ ဓုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

အနတ္တပဲလို့လဲ သိရတယ်။

အဲဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို အမှန်အတိုင်းသိတာပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ သက္ကာယကိုလဲ အမှန်အတိုင်းသိတာပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတဲ့သက္ကာယဟာ ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာကို အမှန် အတိုင်းသိခြင်းကိစ္စပဲ ပြီးစီးပြည့်စုံသွားတာပဲ။ အဲဒါဟာ “ဒုက္ခံ အရိယ သစ္စံ - ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို၊ ပရိညေယျံ - ပိုင်းခြားသိရမည်” လို့ ဟောထားတဲ့ ဓမ္မစကြာသုတ်တရားတော်စသည်နှင့်အညီ အမှန်အတိုင်း ပိုင်းခြားသိပုံပါပဲ။

အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း ပိုင်းခြားပြီးသိသင့်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ သက္ကာယလို့ခေါ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို အမှန်အတိုင်း သိအောင်ရှုဖို့ရာ ဘုန်းကြီးတို့က ထင်ရှားပေါ်လာသမျှတွေကို သူ့ဖြစ်စဉ်အတိုင်း အကုန် လုံးစေ့အောင် လိုက်ပြီးမရှုနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ထင်ရှားတဲ့ ထိသိ မှုကစပြီးရှုဖို့ ညွှန်ကြားနေပါတယ်။ အဲဒီ ထိသိမှုတွေထဲမှာ အလွယ် တကူရှုမှတ်နိုင်ပြီး သမာဓိလဲဖြစ်လွယ်အောင် ထိုင်နေစဉ်မှာဆိုရင် ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းတာပိန်တာကစပြီး ရှုဖို့ညွှန်ပြနေပါတယ်။ အဲဒီလို ဖောင်းတာပိန်တာကို ရှုနေရင်း စိတ်ကူးကြံသိမှုဖြစ်ရင် အဲဒီကြံသိမှု ကိုလဲရှုဖို့ အဆိုးအကောင်း ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒါကိုလဲရှုဖို့ လှုပ် ရှားပြပြမှုပေါ်လာရင် အဲဒါကိုလဲရှုဖို့ ကြားရင် မြင်ရင် အဲဒါကိုလဲရှုဖို့

ဇွဲ မဟာဓဉ်ဆရာတော်တုရားကြီး ။

အနံ့ရင်လဲ ရှုဖို့ စာသိတဲ့အခါလဲရှုဖို့ သတိသမာဓိဉာဏ်အား ကောင်း လာတဲ့အခါကျတော့ ပေါ်လာသမျှကိုရှုဖို့ ညွှန်ပြနေပါတယ်။

အဲဒီညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ရှိရှိသေသေလိုက်မှာပြီး ရှုကြတဲ့ယောဂီ များဟာ ထိသိဆဲ၌ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ သက္ကာယ ကို ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေလို့ ဆင်းရဲအနေဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိကြပါ တယ်။ အဲဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိတာပဲ။ ထို့အတူပင် ကြံသိဆဲ ကြားဆဲ မြင်ဆဲ 'နံဆဲ စားသိဆဲတို့၌လဲ ထင်ရှားရှိတဲ့သက္ကာယကို ဆင်းရဲအနေဖြင့် အမှန်အတိုင်းသိကြပါတယ်။ ဒါလဲ ဒုက္ခသစ္စာကို သိတာပဲ။

အဲဒီလို အမှန်အတိုင်းသိရမည့်ဒုက္ခသစ္စာကို သက္ကာယဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဝိသာခဿုဌေးကြီးက မေးတာပဲ။ ဓမ္မဒိဋ္ဌာထေရီကလဲ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာကိုပင် ရည်ရွယ်၍ “သက္ကာယဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပင် ဖြစ်ကြောင်း “ဖြေကြားတာပါပဲ။ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးအကြောင်းကို မျက်စိ နား နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်ဆိုတဲ့ငါးခွဲရ၍ ထင်ရှားပုံဖြင့် ဖော်ပြ ပြီးခဲ့ပါပြီ ယခုအခါ မနောဒွါရဖြင့် ကြံသိဆဲ၌ ထင်ရှားပုံကို ဖော်ပြမယ်။

ဇီ ဝုဠေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၁၈

ကြံသိဆဲ၌ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးထင်ရှားပုံ

ကြံသိဆဲ၌ ဘဝင်စိတ်နဲ့ ဆင်ခြင်စိတ်ဆိုတဲ့ မနောဒွါရက လဲရှိလို့ သိစရာအာရုံကလဲရှိလို့ ကြံသိမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘဝင်စိတ် ဆင်ခြင်စိတ်ဆိုတာရော ကြံသိတယ် ဆိုတာရော နာမ်တရားချဉ်းပဲ။ သိစရာအာရုံကတော့ ရုပ်လဲရှိတယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ အဆင်းအသံ စသော ရုပ်ပေါ်လာရင် အဲဒီရုပ်ကိုနှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင် ထင်မှတ်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီရုပ်အာရုံကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကြံသိတာရော ဘဝင်စိတ်ကိုရော နှစ်သက်သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ငါကောင်ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ကြံသိနေတာ ငါပဲ။ ငါကကြံသိနေတာပဲစသည်ဖြင့် ငါကောင်အနေဖြင့် စွဲလမ်းတာဟာ အလွန်ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကြံသိမှုစိတ်နာမ်တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ဆိုရတာပဲ။ အဲဒီစိတ်နာမ်တရားတွေဆိုတာ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရနာမ်ခန္ဓာလေးပါးပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီကြံသိမှု စိတ်နာမ်တွေဆိုတာက မိမိတို့၏ရုပ်ကိုယ်ကို မှီပြီးဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီကြံသိမှု၏ တည်ရာမှီရာဖြစ်တဲ့ရုပ်ကိုလဲ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတယ်။ ငါကောင်လို့ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

တည်ရာမှီရာရပ်ကိုလဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ဆိုရတယ်။ ယခု အဲဒီကြံသိမှု ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုင်ရာ ဆောင်ပုဒ်ကိုဆိုကြရမယ်။

၁။ ကြံသိဆဲခဏ၌ ကြံသိစိတ်၏တည်ရာမှီရာရပ်က ရပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၂။ ကြံလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၃။ ကြံသိတဲ့အာရုံကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၄။ ကြံမှု ပြောမှု ပြုမှုကိစ္စပြီးအောင် ကြောင်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

၅။ ကြံသိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ကြံသိဆဲခဏ၌ ထင်ရှားရှိသော ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယဟုခေါ်သည်။

ခန္ဓာနှင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခွဲပုံ

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတာ ဥပါဒါန်၏အာရုံဖြစ်တဲ့ခန္ဓာက တစ်မျိုး၊ ဥပါဒါန်၏အာရုံမဟုတ်တဲ့ခန္ဓာက တစ်မျိုး၊ ဒီလို ၂ မျိုးရှိတယ်။ ဥပါဒါန်၏ အာရုံမဟုတ်တဲ့ခန္ဓာဆိုတာက အရိယာမဂ်ဖိုလ် နာမ်ခန္ဓာလေးပါးပဲ။ အဲဒီအရိယာမဂ်တရားတွေကိုတဏှာဖြင့် ဒိဋ္ဌိဖြင့် အာရုံမပြုနိုင်ဘဲ မစွဲလမ်းနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလောကုတ္တရာခန္ဓာတွေကိုတော့

ဒို့ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် မှ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ မဆိုရဘူး၊ ယခုထုတ်ဖော်ပြီး ပြောလာခဲ့တဲ့ လောကီရုပ်
နာမ်ခန္ဓာတွေကိုသာ ဥပါဒါနိဓာနအာရုံဖြစ်လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့လဲ ဆိုရ
တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာလို့လဲဆိုရတယ်။ သက္ကာယလို့လဲဆိုရတယ်။ ဒါကြောင့်
ဓမ္မဒိန္နာထေရီက -

ဒါယကာဝိသာသနုဋ္ဌေးကြီး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို သက္ကာယ
ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူပါတယ်လို့ ဖြေကြားတာပါ။

အဲဒါကို အတိုချုပ်မှတ်ရအောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ မြင်ဆဲ ကြာဆဲ စသည်၌ ထင်ရှားသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း
ကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟုခေါ်သည်။

၂။ ဘာကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟုခေါ်သနည်း။

၃။ တဏှာဖြင့် ဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲလမ်းနိုင်သောကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
ဟုခေါ်သည်။

၄။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခေါ်သော ရုပ် ဝေဒနာ သညာသင်္ခါရဝိညာဏ်တို့
ကို သက္ကာယဟုခေါ်သည်။

၅။ သက္ကာယဆိုတာ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်းစင်ဖြစ်
သည်။

ဇီ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

၆။ သက္ကာယဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို ဒုက္ခသစ္စာ ဆင်းရဲအစစ် အမှန်ဟူ၍လဲခေါ်သည်။

သမုဒယသစ္စာအမေး

ဓမ္မဒိန္နထေရီကဖြေကြားတဲ့ သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာအဖြေ ကို ဝိသာခသူဌေးကြီးက နှစ်သိမ့်အားရ သဘောကျပြီး “အယျေ- အရှင်ဓမ္မဒိန္န၊ သာဓု - ကောင်းပါပေစွ” လို့ သာဓုခေါ်ပြီးနောက် သမုဒယသစ္စာကိုလဲ ဒီလိုမေးပါတယ်။

သက္ကာယသမုဒယော သက္ကာယသမုဒယောတိ အယျေ ဝုစ္စတိ၊ ကတမောန ခေါ အယျေ သက္ကာယသမုဒယော ဝုတ္တော ဘဂဝတာ။

အယျေ - အရှင်ဓမ္မဒိန္န၊ သက္ကာယသမုဒယော သက္ကာယ သမုဒယောတိ - သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာ၏ဖြစ်ကြောင်း သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာ၏ ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ - ပြောဆိုအပ်၏၊ ဝါ-ပြောဟော နေကြပါသည်။ အယျေ - အရှင်ဓမ္မဒိန္န၊ ကတမော - အဘယ်တရား ကို၊ သက္ကာယသမုဒယော - သက္ကာယသမုဒယဟူ၍၊ ဝါ-သက္ကာယ ဖြစ်ကြောင်း သမုဒယသစ္စာဟူ၍၊ ဘဂဝတာ - မြတ်စွာဘုရားက၊ ဝုတ္တောနခေါ - ဟောတော်မူအပ်ပါသည်တဲ့။

ဒို့ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

သက္ကာယ - ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းလုံးဆိုရတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ ဆင်းရဲအဆစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်းက ဘယ်တရားပါလဲ- ဘယ်တရားကို သမုဒယသစ္စာလို့ ဆိုရပါသလဲလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒါ ကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သမုဒယသစ္စာအဖြေ

ယာယံ အာဂုသော ဝိသာခ တဏှာ ပေါနောဗ္ဗဝိကာ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ တတြတတြာဘိနန္ဒနိ သေယျထိဒံ၊ ကာမတဏှာ ဘဝတဏှာ ဝိဘဝတဏှာ၊ အယံခေါ အာဂုတော ဝိသာခ သက္ကာယသမုဒယော ဝုတ္တော ဘဂဝတော။

အာဂုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ယာအယံတဏှာ- အကြင်ဆာလောင်မှုတဏှာသည်၊ ပေါနောဗ္ဗဝိကာ - တစ်ဖန်ဘဝသစ် ကိုဖြစ်စေတတ်၏။ (ပေါနောဘဝိကာ - ဟူသောပါဠိက သင့်ကြောင်း ဓမ္မစကြာတရားတော်စာအုပ်၌ ဖော်ပြထားပြီရှိပါသည်။) နန္ဒိရာဂသဟဂတာ - နှစ်သက်တပ်စွဲခြင်းနှင့်တကွဖြစ်၏။ ဝါ-နှစ်သက်တပ်စွဲသော သဘောဖြစ်၏။ တတြတတြာဘိနန္ဒနိ - ထိုထိုရောက်ရာဘဝ ရရာအာရုံ၌ နှစ်သက်ပျော်မွေ့လေ့ရှိ၏။ (အယံ-ဤဆာလောင်မှုတ ဏှာကို ၊ သက္ကာယသမုဒယော - သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခသစ္စာတရား

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဖြစ်ပွားကြောင်းဟူ၍၊ ဘဂဝတာ ဝုတ္တော - မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါသည်တဲ့။)

အတိုချုပ်သိစေလိုတာကတော့ နှစ်သက်သာယာပြီး ဆာနေတဲ့တဏှာဟာ သက္ကာယခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ပွားခြင်း၏ အကြောင်းပါပဲလို့ သိစေလိုတာပါ။ တဏှာဆိုတဲ့ပါဠိက ဆာတယ်လို့ အနက်ရှိတယ်။ ဆာတယ်ဆိုတာ စားချင်ပြီးဆာတာ သောက်ချင်ပြီး ဆာတာမျိုးပါ။ နှစ်သက်သာယာတဲ့ ဆာတဲ့သဘောပဲ။ လိုချင်တာ တောင်တတာ ရချင်တာ ခံစားချင်တာတွေလဲ ဆာတဲ့သဘောပဲ။ ယခုလူတွေဟာ အကောင်းတွေကိုမြင်လို့လဲ အားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ မြင်ချင်နေတာပဲ။ ကြားလို့လဲ အားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားချင်နေတာပဲ။ နံလို့လဲအားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ နံချင်နေတာပဲ။ စားလို့လဲ အားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ စားချင်နေတာပဲ။ တွေ့ထိလို့လဲအားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ တွေ့ထိပြီး ခံစားချင်နေတာပဲ။ အာရုံကောင်းတွေကို စိတ်ကူးကြံစည်လို့လဲ အားမရဘူး ထပ်ကာထပ်ကာ ကြံချင်နေတာပဲ။ အဲဒီလို အားမရနိုင်တာဟာ ဆာနေတဲ့သဘောပဲ။

မျက်စိနဲ့အမြင်ကို အမြဲရှိနေစေချင်တာပဲ။ အဲဒီလို အမြဲရှိနေစေချင်တဲ့တဏှာကြောင့် ဘဝသစ်တွေ ထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်ပြီး မြင်မှု

ဒေါ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဆိုင်ရာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဖြစ်ပွားနေတာပဲ။ ထို့အတူပင် နားနှင့်ကြားတာလဲ အမြဲရှိနေစေချင်တယ်။ နှာခေါင်းနဲ့နံတာလဲ အမြဲရှိနေစေချင်တယ်။ လျှာနဲ့စားသိတာလဲ အမြဲရှိနေစေချင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့တွေ့ထိတာလဲ အမြဲရှိနေစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကြားမှု နံမှု စားသိမှု တွေထိမှုဆိုင်ရာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဘဝသစ်အနေဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နေတာပဲ။

အဲဒီလိုနှစ်သက်သာယာပြီး ဆာလောင်နေကြသောကြောင့် တစ်ချို့က အနံ့ကိုလဲမနံရ၊ အရသာကိုလဲမစားရ၊ အတွေ့အထိကိုလဲ မခံစားရတဲ့ ပြဟ္မာ့လောကကို မကြိုက်ကြဘူး။ မနံရ မစားရ မတွေ့ထိရဘဲနဲ့ ဆင်ရဲနေသလို ထင်နေကြတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဆေးလိပ်ကြိုက်နေတဲ့လူက ဆေးလိပ်မသောက်ရတဲ့နေရာမှာ မနေချင်ဘူး။ ကွမ်းကြိုက်နေတဲ့သူက ကွမ်းမစားရတဲ့နေရာမှာ မနေချင်ဘူး။ သေရည်အရက်ကြိုက်နေတဲ့လူက သေရည်အရက်မသောက်ရတဲ့နေရာမှာ မနေချင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မျက်စိနှင့်အမြင်၊ နားနှင့်အကြားစသည်ကို ကြိုက်နေကြတဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေက မြင်မှု ကြားမှုစသည်ကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို အလိုမရှိကြဘူး။ အဲဒီလို သတ္တဝါတွေကပဲ များနေတယ်။ ကြံစည်ရတာကိုလဲ ကြိုက်နေကြတဲ့ အတွက် ကြံစည်မှုကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အလိုမရှိကြဘူး။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခ

အဲဒါဟာ သက္ကာယခေါ်တဲ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို နှစ်သက်သာယာပြီး ဆာလောင်နေကြသောကြောင့်ပါ။ အဲဒီလိုနှစ်သက်သာယာပြီး ဆာလောင်တဲ့တဏှာရှိနေသောကြောင့် သေခါနီး၌ထင်ပေါ်လာတဲ့ ကံကမ္မနိမိတ် ဂတိနိမိတ်ဆိုတာကို စွဲလမ်းပြီး စုတိစိတ်ချုပ်၍သေသွားတဲ့အခါ ဘဝအသစ်တွေ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နေကြရတာပဲ။ ဘဝသစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ သက္ကာယခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်နေတာပဲ။ တဏှာက အဲဒီလို ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ပေါ်နေစွယ်ကာ - တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်သည်လို့ ဖော်ပြထားတာပါ။

နန္ဒိရာဂသဟဂတာ - နှစ်သက်တပ်မက်သောသဘောဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ နှစ်သက်တပ်မက်သောအားဖြင့် အားမရနိုင်ဘဲ ဆာလောင်နေတာလို့ သိစေတာပါ။ တတြတတြဘိနန္ဒိ- ထိုထိုရောက်ရာဘဝ ရရာအာရုံ၌ ပျော်မွေ့လေ့ရှိသည်ဆိုတာကလဲ တဏှာက ရောက်ရာဘဝ ရရာအာရုံ၌ နှစ်သက်ပျော်မွေ့လို့အားမရဘဲ ပျော်မွေ့နေတတ်တယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြတာပါ။

ပျော်မွေ့ပုံကတော့ လူ့ဘဝရောက်ရင် ကိုယ်တွင်းကရရှိနေတာကိုရော၊ ကိုယ်ပမုအသုံးအဆောင်တွေ အခြွေအရံအပေါင်းအသင်းတွေကိုရော အရပ်ဒေသတွေကိုရော ရရှိနေတဲ့ အဲဒါတွေ

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အကုန်လုံးကို နှစ်သက်အားရသဘောကျပြီး ပျော်မွေ့နေတယ်။ အချို့
 ဌာနတွေဟာ အထက်တန်းစားလူတွေရဲ့အမြင်နဲ့ဆိုရင် ဘာမျှပျော်မွေ့
 စရာမရှိဘူး။ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာသာဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဌာနမှာ
 မွေးဖွားပြီး နေထိုင်ကြတဲ့လူတွေကတော့ သူတို့အရပ်သူတို့အခြေအနေ
 နဲ့ ပျော်မွေ့နေကြတာပဲ။ နတ်ပြည်လောက၌ ပျော်မွေ့နေကြပုံကိုတော့
 အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေလဲ သူ့ဘဝနဲ့သူ သူ့အခြေအနေ
 နဲ့သူ ပျော်မွေ့နေကြတာပဲ။ နွားတွေ ကွဲတွေ မြင်းတွေဟာ မြက်သစ်ရွက်
 ကိုသာ စားပြီးသူ့ဘဝနဲ့သူ ပျော်မွေ့နေကြတာပဲ။ ထိုအတူပင် ခွေးတွေ
 ဝက်တွေ ကြက်တွေ ငှက်တွေ ဒီလိုအကောင်တွေလဲ သူတို့အခြေအ
 နေနဲ့သူတို့ ပျော်မွေ့နေကြတာပဲ။ အညစ်အကြေးထဲက ဝါးကောင်
 ကလေးတွေလဲ သူတို့အခြေအနေနဲ့သူတို့ ပျော်မွေ့နေကြတာပဲ။ အဲဒီလို
 ဖြစ်ရာဘဝတွေမှာ ပျော်မွေ့နေကြတဲ့အတွက် အဲဒီလိုဘဝတွေမှာလဲ
 ထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်နေကြရတာပဲ။ ဒါကြောင့် -

ယာ အယံ တဏှာ - အကြင်ဆာလောင်မှုတဏှာသည်၊
 ပေါနောဗ္ဗဝိကာ - တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်၏။ နန္ဒိရာဂသဟ
 ဂတာ - နှစ်သက်တပ်စွဲခြင်းနှင့်တကွဖြစ်၏။ ဝါ- နှစ်သက်တပ်စွဲသော
 သဘောဖြစ်၏။ တတြတတြာဘိနန္ဒနီ - ထိုထိုရောက်ရာဘဝ ရရာ
 အာရုံ၌ နှစ်သက်ပျော်မွေ့လေ့ရှိ၏ - လျှို့ဝှက်ထားတာပါပဲ။ အဲဒီတဏှာ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

၏ သရုပ်ကိုလဲ ဒီလိုပြဆိုထားတယ်။

တဏှာသုံးပါး

သေယျထိဒံ - ဤတဏှာကား အဘယ်နည်းဟူမူ၊ ကာမ
တဏှာ-လိုချင်စရာကာမဂုဏ်၌ဖြစ်သော ဆာလောင်မှုတဏှာကတစ်ပါး
ဘဝတဏှာ - အမြဲရှိနေသည်ဟုထင်လျက် ဆာလောင်မှုတဏှာက
တစ်ပါး၊ ဝိဘဝတဏှာ - သေပြီးလျှင်မရှိတော့ဟုထင်လျက် ဆာလောင်
မှုကတစ်ပါးတည်း။

၁။ ကာမတဏှာ

အဲဒီတဏှာသုံးပါးထဲက ကာမတဏှာဆိုတာ နှစ်သက်
လိုချင်စရာတွေကို နှစ်သက်လိုချင်တဲ့သဘောပါပဲ။ မိမိသန္တာန်ကဖြစ်စေ၊
သူတစ်ပါးသန္တာန်ကဖြစ်စေ၊ သုံးဆောင်စရာပစ္စည်းများထဲကဖြစ်စေ၊
နှစ်သက်လိုချင်စရာကို နှစ်သက်လိုချင်ရင် အဲဒါဟာ ကာမတဏှာပဲ။

လှပတဲ့အဆင်းကိုမြင်ရလို့ နှစ်သက်လိုချင်တာဟာ ကာမ
တဏှာပဲ။ အဆင်းလို့ဆိုပေမယ့် အဆင်းသက်သက်တွင်တော့မဟုတ်
ဘူး။ အဆင်း၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ကိုယ်လုံး ယောက်ျားတစ်ကိုယ်
လုံး အင်္ကျီလုံချည်အစရှိတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတစ်ခုလုံး သိမ်းကျုံးပြီးနှစ်သက်
လိုချင်တာပါပဲ။ ထို့အတူပင် တည်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဝတ္ထုများနှင့်တကွ အသံ

ဇီဝဓမ္မသုတ်တရားစောင့် နှစ်

ကောင်း၊ အနံ့ကောင်းတွေ၊ အရသာကောင်းတွေ စားစရာပြုပြင်ပေးတဲ့ မိန်းမယောက်ျားတွေ အတွေ့ထိကောင်းတွေ သုံးဆောင်ဖွယ်ပစ္စည်းတွေ - ဒီလိုဟာတွေကို နှစ်သက်လိုချင်တာလဲ ကာမတဏှာပဲ။

လူဖြစ်ဖို့ နတ်ဖြစ်ဖို့ ယောက်ျားဖြစ်ဖို့ မိန်းမဖြစ်ဖို့ လူဖြစ်ပြီး နတ်ဖြစ်ပြီး ကာမတဏှာတွေကိုခံစားဖို့ လိုချင်နှစ်သက်တာလဲ ကာမတဏှာပဲ ဒါကြောင့် “ကာမတဏှာ၊ ကောင်းနိုးရာ၊ သာယာနှစ်သက်မှု” လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

၁။ ကာမတဏှာ၊ ကောင်းနိုးရာ၊ သာယာနှစ်သက်မှု။

မြင်ရတာဖြစ်စေ၊ ကြားရ နံရ စားသိရ ထိသိရတာဖြစ်စေ ကောင်းတယ်ထင်ရင် သာယာနှစ်သက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းတယ် ထင်တာက အဝိဇ္ဇာပဲ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ အာရုံ၏သဘောမျိုးကို ဖွဲ့ကွယ်ပြီး အလွဲအမှားကိုသိတဲ့သဘောပဲ။ မမြဲတာကိုမြဲတယ်လို့ သူကထင်တယ်။ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေလို့ နှစ်သက်ဖွယ်မရှိတဲ့ ဆင်နဲ့သဘောကို ချမ်းသာလို့ထင်တယ်။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေလို့ အတ္တကောင်မဟုတ်တာကို အတ္တလို့ထင်တယ်။ မတင့်တယ်တဲ့ကိုယ်ကိုယ် သူ့ကိုယ်ကို တင့်တယ်လို့ထင်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ ကောင်းတယ် လို့ထင်တဲ့ တဏှာတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလို ကောင်းတယ်ထင်တော့ နှစ်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခါး

သက်လိုချင်တဲ့ ကာမတဏှာဖြစ်တယ်။ နှစ်သက်လိုချင်တော့ စွဲလမ်းတယ်။ စွဲလမ်းတော့ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ပြီးပြည်စုံအောင် ပြုလုပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံ ကုသိုလ်ကံဖြစ်တယ်။ အဲဒီကံကြောင့် ဘဝသစ်ရပ်နာမ်ဆိုတဲ့ သက္ကာယဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်သက်လိုချင်တဲ့ ကာမတဏှာ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဘဝသစ်ရပ်နာမ်ဆိုတဲ့သက္ကာယကို ခံယူနေသည် မည်တာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီတဏှာမှ အရှိန်အငါးရလာတဲ့အတွက် အဘိသင်္ခါရဝိညာဏ်ခေါ်တဲ့ မရဏသန္တတေစိတ်ဟာ သေခါနီးမှာ ထင်ပေါ်လာတဲ့ကံ ကမ္မနိမိတ် ဂတိနိမိတ်အာရုံကို ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ပင် စွဲစွဲမြဲမြဲအာရုံပြုနေတယ်။ ဒါကြောင့် စုတိစိတ်၏အခြားမဲ့၌ အဲဒီ အာရုံကိုယူပြီး ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့်တကွ ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်တယ်လို့ ပြဆိုထားတာပဲ။ သက္ကာယသမုဒယ-ထင်ရှားတဲ့ရပ်နာမ်အပေါင်း ဖြစ်ပွားကြောင်းလို့လဲဆိုရတာပဲ။

၂။ ဘဝတဏှာ

ဘဝတဏှာဆိုတာ သဿတဗိဇ္ဇိနဲ့ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့တဏှာ ကိုအဋ္ဌကထာများမှာ ပြဆိုထားတယ်။ ဘဝတဏှာ-ပုဒ်ထဲက ဘဝဆိုတာက ဖြစ်နေတယ် ရှိနေတယ်လို့ အနက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်

ဒေါ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အမြဲရှိနေတယ်လို့ထင်ပြီးဖြစ်တဲ့ နှစ်သက်သာယာမှုကို ဘဝတဏှာလို့ ဆိုရတာပဲ။ သဿတဒိဋ္ဌိဆိုတာ “အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မသေမပျက်ဘူး၊ ရုပ်ကိုယ်ကြမ်းကြီးက ပျက်စီးသွားပေ မယ့်လို့ အဲဒီအတ္တကောင်ကတော့ မပျက်ဘူး၊ တစ်ခြားရုပ်ကိုယ် အသစ် ထဲမှာဝင်ပြီး တည်ရှိနေတယ်၊ ကမ္ဘာပျက်သော်လဲ သူကတော့ မပျက် ဘူး၊ အမြဲတမ်းတည်ရှိနေတယ်” လို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းတဲ့အယူပါပဲ။

အဲဒီ သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့တဏှာကို ဘဝတဏှာ ခေါ်တယ်။ ဒီတဏှာက အတ္တကောင် ငါကောင်အမြဲတည်ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုလဲ နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ “ရှေးကတည်းက တည်မြဲ တည်ရှိလာတဲ့ငါကပင် ယခုလဲ ခံစားရတယ်၊ နောင်လဲခံစားသွားရမယ်” လို့ ယုံကြည်ယူဆပြီးတော့ မြင်ရ ကြားရ တွေ့ရ သိရတဲ့အာရုံတွေကို လဲ နှစ်သက်လိုချင်တယ်၊ နောင်အခါမှရမယ်လို့ ထင်ရတာတွေကိုလဲ နှစ်သက်လိုချင်တယ်၊ အမြဲတမ်းတည်ရှိနေမည့် မိမိကိုယ်အတွက် ယခုရောနောင်ကာလပါ ကောင်းစားချမ်းသာသွားစေချင်တယ်၊ ဘဝ ကောင်းတွေမှာ ဖြစ်ချင်တယ်၊ နောက်နောင်ဘဝတွေမှာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာချည်း ဖြစ်သွားချင်တယ်၊ တချို့က ယောက်ျားဘဝချည်း ဖြစ်သွားချင်တယ်၊ တချို့က မိန်းမဘဝချည်း ဖြစ်သွားချင်တယ်၊

ဇေ မဟာဝဇည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အဲဒါတွေဟာ ဘဝတဏှာတွေချည်းပဲ။

ဒီဘဝတဏှာဖြင့် နှစ်သက်လိုချင်တိုင်း မျှော်လင့်တောင့်တတိုင်း ဘဝသစ်ဖြစ်ဖို့ရာ အရှိန်အဝါအထောက်အပံ့ကို ရရသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီတဏှာကိုလဲ ပေါ်နေောဗ္ဗဝိကာ - တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်တယ်လို့ ပြဆိုထားတာပါပဲ။ ဒီတဏှာအတွက် ဆောင်ပုဒ်ကတော့ “ဘဝတဏှာ၊ သဿတာ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု” တဲ့၊ အဲဒီမှာ “သဿတာ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု” ဆိုတာ အမြဲတည်ရှိနေတယ်ထင်ပြီး နှစ်သက်တာကို ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

၂။ ဘဝတဏှာ၊ သဿတာ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု။

၃။ ဝိဘဝတဏှာ

ဝိဘဝတဏှာဆိုတဲ့ ပုဒ်ထဲက ဝိဘဝဆိုတာက “အဖြစ်အရှိ ကင်းခြင်း ဘဝပြတ်ခြင်း” လို့အနက်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် “မသေခင်သာရှိတယ်၊ သေပြီးရင် မရှိတော့ဘူး” လို့ထင်မြင်ယူဆပြီး နှစ်သက်လိုချင်တာကို ဝိဘဝတဏှာလို့ခေါ်တယ်။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနဲ့ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ တဏှာပါပဲ။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဆိုတာ “သတ္တဝါဟာ သေပြီးရင်ဘာမျှမရှိတော့ဘူး၊ လုံးဝပျောက်ကွယ် ပြတ်စဲသွားတယ်” လို့ထင်မြင်တဲ့ အယူပါပဲ။ အဲဒီအယူရှိတဲ့သူက “မသေခင်သာရှိတယ်၊ မသေခင်သာ ခံစားရတယ်”

ဇွဲ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

လို့ထင်မြင်နေသောကြောင့် မသေခင်ခံစားရန် မျှော်လင့်တောင့်တတယ်။ ခံစားရသမျှကိုလဲ နှစ်သက်တယ်။ မသေဘဲလဲ ရှိနေချင်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဝိဘာဝတဏှာတွေပဲ။ ဆင်းရဲဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေရင် သေသွားခြင်းကိုလဲ တောင့်တတယ်။ ဒါလဲဝိဘာဝတဏှာပဲ။ အဲဒီ ဝိဘာဝတဏှာကိုလဲ ဖြစ်တိုင်း သေခါနီး၌ ထင်ပေါ်လာသောအာရုံကိုစွဲလမ်းဖို့ အရှိန်အဝါရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သေခါနီး၌ အဲဒီစွဲလမ်းခဲ့တဲ့အာရုံကိုယူပြီး ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့်တကွ ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတဏှာကိုလဲ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ - တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်တယ်လို့ ပြဆိုထားတာပါ။ ဒီတဏှာအတွက် ဆောင်ပုဒ်ကတော့ “ဝိဘာဝမှာ၊ ဥစ္ဆေဒါ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု” တဲ့ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

၃။ ဝိဘာဝမှာ၊ ဥစ္ဆေဒါ၊ ထင်ကာနှစ်သက်မှု။

ဝိဘာဝတဏှာဆိုတာ သေပြီးရင် ဘာမျှမရှိတော့ပဲ ဥစ္ဆေဒဖြစ်သွားတယ်။ လုံးဝပြတ်စဲသွားတယ်လို့ထင်ပြီး နှစ်သက်တဲ့တဏှာပဲ လို့ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလို သေပြီးရင် အကောင်းအဆိုး ဘာကိုမျှ မခံစားရတော့ဘူးလို့ ထင်မြင်တဲ့အတွက် မကောင်းကျိုးပေးတတ်တဲ့ အကုသိုလ်လဲမရှောင်ဘူး၊ ကုသိုလ်လဲမပြုဘူး၊ မသေခင်ခံစားဖို့ရာ

ဇွဲ မဟာဝဇ္ဇာဝရတော်ဘုရားကြီး ၁၈

ရနိုင်တဲ့ နည်းဖြင့်ရှာကြံပြီး ခံစားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဥစ္ဆေဒအယူရှိ
 တဲ့သူမှာ ဘဝကောင်းမှာဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ကောင်းမှုကံက မရှိသလောက်
 ပင်နည်းပါတယ်။ မကောင်းမှုကံတော့ အလွန်ပင်များဖို့ရှိပါတယ်။
 ဒါကြောင့် သေခါနီးမှာ သူပြုထားတဲ့ကုသိုလ်ကံရတယ်။ အကုသိုလ်
 ကမ္မနိမိတ်ရယ်၊ ဖြစ်ရမယ့်အပါယ်ဘဝက အခြေအနေ ဂတိနိမိတ်ရယ်
 အဲဒီအာရုံသုံးခုထဲက တစ်ခုခုကိုဖွဲ့ပြီး အပါယ်ပဋိသန္ဓေသည် ဖြစ်ဖို့ရှိ
 တယ်။

ယခုဖော်ပြခဲ့တဲ့ တဏှာသုံးပါးကြောင့် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပဋိ
 သန္ဓေမှစ၍ သက္ကာယခေါ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရပ်နာမ်တရားတွေ
 အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပွားနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီတဏှာသုံးပါးကို သက္ကာယ
 သမုဒယ - သက္ကာယဖြစ်ကြောင်းတရားလို့ ဆိုရတာပဲ။ သမုဒယသစ္စာ
 ဆိုတာလဲ ဒီတဏှာသုံးပါးပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ပုံကို “သက္ကာယ
 ဖြစ်ရန်၊ အကြောင်းမှန်၊ သုံးတန်တဏှာစု” လို့ အတိုချုပ်မှတ်ထားကြ
 ရမယ်။ အဲဒါကိုဆိုရမယ်။

၄။ သက္ကာယဖြစ်ရန်၊ အကြောင်းမှန်၊ သုံးတန်တဏှာစု။

အဲဒီတဏှာသုံးပါးကို သက္ကာယသမုဒယဟု မြတ်စွာဘုရားက
 ဟောတော်မူကြောင်း ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုနိဂုံးချုပ်ပြီး ဖြေကြား
 ပါတယ်။

ဇီ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အယံ ခေါ -
 ဤတဏှာသုံးပါးကို သက္ကာယသမုဒယော - သက္ကာယဖြစ်ကြောင်း
 သမုဒယသစ္စာဟူ၍၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားက၊ ဝုတ္တော-ဟော
 တော်မူအပ်ပါသည်တဲ့ (အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူပုံကတော့
 ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ နှာ ၁၂၉-မှာ ထင်ရှားရှိပါတယ်)။ ဒီသမုဒယ
 သစ္စာ တဏှာသုံးပါးအကြောင်းကို ဒါထက်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိချင်
 ရင်တော့ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီးစာအုပ်မှာ ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီသမုဒယသစ္စာအဖြေကို ကြားရတော့ ဝိသာခသူဌေး
 ကြီးက ကျေနပ်သဘောကျပြီးတော့ သာဓုခေါ်ပြီး နိရောဓသစ္စာကို
 ဒီလိုမေးမြန်းပါတယ်။

နိရောဓသစ္စာအမေး

သက္ကာယ နိရောဓော သက္ကာယနိရောဓောတိ အယေျ ဝုစ္စတိ၊
 ကတမောနခေါ အယေျ သက္ကာယနိရောဓော ဝုတ္တော ဘဂဝတာ။

အယေျ - အရှင်မ ဓမ္မဒိန္န၊ သက္ကာယနိရောဓော သက္ကာယ
 နိရောဓောတိ-သက္ကာယခေါ် ဒုက္ခ၏ချုပ်ခြင်သဘော (ချုပ်ရာ) သက္ကာ
 ယခေါ် ဒုက္ခ၏ချုပ်ခြင်သဘော (ချုပ်ရာ) ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ - ပြောဆိုအပ်၏။
 ဝါ-ပြောဟောနေကြပါသည်။ အယေျ - အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ ကတမော

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

- အဘယ်တရားကို သက္ကာယနိရောဓော - သက္ကာယနိရောဓဟူ၍
ဝါ-သက္ကာယချုပ်ခြင်သဘော(ချုပ်ရာ)ဟူ၍၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာ ဘုရား
က၊ ဝုတ္တောနခေါ - ဟောတော်မူအပ်ပါသည်တဲ။

သက္ကာယနိရောဓဆိုတဲ့ ဆင်နဲ့ချုပ်ခြင်သဘော (ချုပ်ရာသ
ဘော)က ဘယ်တရားပါလဲ၊ ဘယ်တရားကို နိရောဓသစ္စာလို့ ဆိုရပါသ
လဲလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

နိရောဓသစ္စာအဖြေ

ယော ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ တဿာယေဝ တဏှာယ
အသေသဝိရာဂနိရောဓော စာဂေါ ပဋိနိဿဂ္ဂေါ မုတ္တိ အနာလယော၊
အယံ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ သက္ကာယနိရောဓော ဝုတ္တော
ဘဂဝတာ။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ ၊ တဿာယေဝ
တဏှာယ - ထိုဆာလောင်မှုတဏှာ၏ပင်လျှင်၊ ဝါ - (ကာမတဏှာ
စသော) ထိုသုံးပါးသော တဏှာ၏ပင်လျှင်၊ ယောအသေသဝိရာဂ
နိရောဓော - အကြင်အကြွင်းမဲ့ ပျက်ပြယ်ခြင်း ချုပ်ခြင်သည်၊ ယော
စာဂေါ - (ထိုတဏှာကို) အကြင်စွန့်ခြင်သည်၊ ယော ပဋိနိဿဂ္ဂေါ
- အကြင်ဝေးစွာစွန့်ခြင်သည်၊ ယာ မုတ္တိ - (ထိုတဏှာမှ) အကြင်

ဇေ ဝုဠေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

လွတ်ခြင်းသည်၊ ယော အနာလယော - အကြင်မတွယ်တာခြင်းသည်၊
 အတ္တိ-ရို၏။ အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အယံခေါ -
 အကြွင်းမဲ့ပျက်ပြယ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်းစသည်ဖြင့် ပြဆိုအပ်သော ဤသ
 ဘောကို၊ သက္ကာယနိရောဓော - သက္ကာယချုပ်ခြင်းသဘော (ချုပ်ရာ
 သဘော) ဟူ၍၊ ဘဂဝတာ ဝုတ္တော- မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူ
 အပ်ပါသည်တဲ့။

နိရောဓသစ္စာဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားက အသိခက်တယ်၊ အပြော
 ရလဲခက်တယ်၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေတဲ့ရုပ်နာမ်များလို မိမိတို့ မျက်
 မှောက်မှာရှိနေတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုများလို သိဖို့လဲမလွယ်ဘူး၊ ပြောဖို့လဲ မလွယ်
 ဘူး၊ သက္ကာယနိရောဓဆိုတာကို ဒွဲဒီးပြောမယ်ဆိုရင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
 ဆိုတဲ့ရုပ်နာမ်တို့၏ချုပ်ခြင်း ကင်းငြိမ်းခြင်းလို့ပြောရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
 အဲဒီရုပ်နာမ်တွေချုပ်တာကလဲ ဖြစ်ပြီးတော့ ချုပ်ပျက်သွားတာကို ဆိုလို
 တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နေကျရုပ်နာမ်တွေ အကြောင်းမရှိလို့ လုံးလုံး မဖြစ်
 တော့ဘဲ ချုပ်ခြင်းကင်းငြိမ်းခြင်းကိုသာ ဆိုလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ
 အကြောင်းဖြစ်တဲ့ သမုဒယတဏှာ၏ချုပ်ခြင်းဖြင့် ဖော်ပြထားတာပါပဲ။

အဲဒီမှာ တဏှာအကြွင်းမဲ့ ပျက်ပြယ်တယ် ချုပ်တယ်ဆိုတာ
 အရဟတ္တမဂ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ပြတ်စဲကင်းငြိမ်း
 သွားတာကို ဆိုတာပါပဲ၊ အဲဒါဟာ ရဟန္တာ၏သန္တာန်၌ နစ်သက်သာယာ

ဇေ မဟာဝဇညိဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တဲ့တဏှာ လုံးဝမဖြစ်ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသိရတယ်။ ရဟန္တာမှာ ဘယ်လို နှစ်သက်ဖွယ်အာရုံကိုမျှ နှစ်သက်သာယာမှုမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စုတေခါနီးနောက်ဆုံးအချိန်မှာလဲ ဘယ်အာရုံကိုမျှ မစွဲလမ်းတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုအစွဲအလမ်းကင်းသောကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စုတိစိတ်ချုပ်သွားသည့် နောက်၌ ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့်တကွ ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေဟာ လုံးဝ ဖြစ်မလာတော့ဘဲ ပြတ်စဲကင်းငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒါဟာ သက္ကာယလို ဓုက္ခသစ္စာလိုခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ ကင်းငြိမ်းသွားတာပဲ။ အဲဒီလို ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်မလာတော့ဘဲ မရှိတော့ဘဲ ကင်းငြိမ်းနေတော့ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းစသော ဆင်းရဲဟူသမျှတွေလဲ အကုန်လုံး အပြီးတိုင် ကင်းငြိမ်းသွားတော့တာပဲ။

အဲဒီလို အကြောင်းကိလေသာ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ကင်းငြိမ်းပြီး ဆင်းရဲရပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းကင်းပြတ်သွားတာကို နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန် လို့ ဆိုတာပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် လောင်စာမရှိလို့ မီးငြိမ်းသွားတာမျိုး ပါပဲ။ အဲဒါကို အင်္ဂုတ္တရပါဠိပထမတွဲ (နှာ-၁၇၈) မှာ ဒီလိုလဲ ဟောထားပါတယ်။

ဒို့ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိထုံနှင့်နိဗ္ဗာန်အရအတူပင်

(ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓော အရိယသစ္စံ) ရဟန်းတို့ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာက ဘယ်ဟာလဲ၊ (အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော) တဏှာဖြစ်ကြောင်း အဝိဇ္ဇာ၏ပင်လျှင် အကြွင်းမဲ့ပျက်ပြယ်ခြင်း ချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရ တို့၏ ချုပ်ခြင်း ပြီးစီးသည်၊ (သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော) သင်္ခါရတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသစ်နိပါတိညာဏ်ချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်။

[ဤမှနောက်၌ပါဠိမပြဘဲ မြန်မာပြန်သက်သက်ပြသွားမည်] ဝိညာဏ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် မျက်စိနားစသော အာယတနချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ အာယတနချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿ-အတွေ့ချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ ဖဿချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာ ချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ ဝေဒနာချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ တဏှာချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှုဥပါဒိန်ချုပ်ခြင်း ပြီးစီးသည်၊ ဥပါဒိန်ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသစ်ဖြစ်ကြောင်း ကံနှင့်ဘဝသစ်ဖြစ်မှုချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ ဘဝချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသစ်ဖြစ်မှု တတိချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်၊ တတိချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုခြင်းသေခြင်းချုပ်သည်၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု စိတ်ပြင်းစွာ ပူပန်မှုတို့လဲ ချုပ်ကြသည်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ဤဆိုခဲ့သည်အတိုင်း ဤဆင်းရဲအစုသက်သက်၏သာလျှင်
ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ (အတ္တကောင်၏ ချုပ်ခြင်းမဟုတ်ဟုဆိုလို၏)
ရဟန်းတို့ ယခုပြဆိုခဲ့သော ဤဆင်းရဲ အစုသက်သက်၏ချုပ်ခြင်းကို
ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာဟုခေါ်ဆိုအပ်ပေသည်တဲ။

အဲဒါဟာ ဘုရားဟောပါဠိကို အတိအကျ မြန်မာပြန်ဆိုချက်
ပါပဲ။ အဲဒီပါဠိမှာ အဝိဇ္ဇာချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရချုပ်သည်။ သင်္ခါရ
ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဏ်ချုပ်သည်စသည်ဖြင့် တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း
ချုပ်ပုံကို အသိသီးပြတာကတော့ ဆိုင်ရာအကြောင်းချုပ်ရင် သူ့ဆိုင်ရာ
အကျိုးချုပ်တယ်ဆိုတာကို သိနားလည်ရအောင်လို့ ပြတာပါပဲ။ စင်စစ်
သိစေလိုတာကတော့ အဝိဇ္ဇာချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ခါရစသော
အကျိုးတရားတွေအကုန်လုံး တစ်ပါတည်းချုပ်သွားကြတယ်ဆိုတာကို
သိစေလိုရင်းပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အထူးသတိပြုစရာကတော့ နိရောဓ-ချုပ်
ခြင်းကြောင့်၊ နိရောဓ - ချုပ်ခြင်းပြီးစီးသည်ဆိုတဲ့ ပြန်ဆိုချက်
ဟာ အတိအကျ မြန်ဆိုချက်ပဲ။ နိရောဓနှင့်နိရောဓောပုဒ်တို့ကို ချုပ်ရာ
- လို့တော့ အနက်ပြန်ရန် ဖွင့်ပြချက်လဲမရှိဘူး။ အဲဒီလို အနက်ပြန်ရန်လဲ
လုံးဝမသင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်နှင့်နိရောဓသစ္စာတို့ကို အကြောင်း
ကိလေသာနှင့် အကျိုးရုပ်နာမ်တို့၏ ချုပ်ခြင်းသဘောပဲဆိုတာဟာ

ဒေါ ဓူဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် စွဲ

အတိအကျအနက်မှန်ဖြစ်ကြောင်းမြဲမြံစွာ မှတ်ထားကြရမယ်။

ကိလေသာချုပ်ရာ ဆင်းရဲချုပ်ရာလို့ ပြန်ဆိုချက်ကတော့ ချုပ်ခြင်းကိုပင် ချုပ်ရာလို့တင်စားပြီး ပြန်ဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်းလဲ သိနားလည်ထားကြရမယ်။

အဲဒီ အကြောင်းကိလေသာ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာနိဗ္ဗာန်ကို တဿာယေဝ တဏှာယ - ထိုတဏှာ၏ပင်လျှင်၊ အသေသဝီရာဂနိရောဓော - အကြွင်းမဲ့ပျက်ပြယ်ခြင်း ချုပ်ခြင်းနှင့် ဖြစ်ကြောင်း ယခုပြဆိုဆဲပါဠိမှာရော ဓမ္မစကြာသုတ်ပါဠိစသည်မှာရော ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီလို အကြောင်းကိလေသာ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ရင် သူ့ဆိုင်ရာအကျိုးရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေလဲ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းတယ်ဆိုတာ ကိုလဲ သိစေပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မီးလောင်စာလုံးဝမရှိတော့ဘူးဆိုရင် မီးလဲ လုံးဝမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိရသလိုပါပဲ။

အရိယမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်တွေပုံ

အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို အရိယမဂ်ဖြင့် အာရုံပြုပုံပြသော ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိ (၄၁၁) ၌ -

ပဉ္စန္ဒ ခန္ဓာနံ နိရောဓော နိစ္စံ နိဗ္ဗာနန္တိ ပဿန္တော သမ္ပတ္တနိယာမံ ဩက္ကမတိ။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ပဉ္စနိဗ္ဗာန် - ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ နိရောဓော - ချုပ်ခြင်းသည်၊
 နိဗ္ဗာန်နိဗ္ဗာန် ပဿန္နော သမ္မတ္တနိယာမံ ဩက္ကမတိ- မြသောနိဗ္ဗာန်ဟု
 သိမြင်လျက် အာရိယမဂ်ရောက်သည်တဲ - အဲဒီမှာ နိဗ္ဗာ- မြသောဆို
 တဲ ဝိသေသနကတော့ ရှေ့ပိုင်းဆီပဿနာက အနိစ္စ - မမြဲတူးလို့ ရှုမြင်
 လာတဲခဲတဲအတွက် နိဗ္ဗာန်ကိုတွေ့မြင်တဲအခါ မြဲတဲအနေဖြင့် တွေ့မြင်
 ပုံကိုပြတာပါပဲ။ လိုရင်းကတော့ အာရိယာမဂ်ဖိုလ်ခဏ၌ ခန္ဓာငါးပါး
 ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်း ကင်းဆိတ်ခြင်းကို တွေ့မြင်တယ်ဆိုတာ
 က လိုရင်းပါပဲ။ အဲဒီပဋိသန္ဓိဒါမဂ်ပါဠိတော်အရအားဖြင့် ဝိပဿနာရှုဆဲ
 ၌ မြင်မှုကြားမှုစသော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့သိ
 နေတယ်။ အာရိယမဂ်ဖိုလ်ခဏကျတော့ အဲဒီဖြစ်ပျက်နေတဲ မြင်မှု
 ကြားမှုစသောရုပ်ခန္ဓာတွေ ချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်နေတာကိုသာ တွေ့သိ
 ရတယ်။ အဲဒီဖြစ်ပျက်ရုပ်နာမ် ချုပ်ငြိမ်းတာဟာ မဂ်ဖိုလ်၏အာရုံဖြစ်တဲ
 သာမညနိဗ္ဗာန်ပဲ။ အဲဒီသာမညနိဗ္ဗာန်ကိုသိမြင်တဲ အာရိယမဂ်၏ အစွမ်း
 ကြောင့် အကြောင်းကိလေသာနှင့် အကျိုးရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ
 ချုပ်ငြိမ်းတာက ဝိသေသနနိဗ္ဗာန်ပဲ။

အဲဒီ ဝိသေသနနိဗ္ဗာန်က အာရိယမဂ်လေးပါး၏အစွမ်းကြောင့်
 ကိလေသာနှင့်ရုပ်နာမ်ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းခြင်းလေးပါးရှိတယ်။ အဲဒီလေးပါးထဲ
 က သောတာပတ္တိမဂ်၏အစွမ်းကြောင့် ချုပ်ငြိမ်းပုံကတော့ အပါယ်

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

လေးပါး ကျရောက်စေတတ်တဲ့ တဏှာလဲချုပ်ငြိမ်းတယ်။ ခုနစ်ဘဝ ထက်ပိုလွန်ပြီး ကာမသုဂတိဘဝတွေကို ဖြစ်နေနိုင်တဲ့တဏှာလဲ ချုပ် ငြိမ်းတယ်။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာလဲ ချုပ်ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် သောတာပန် မှာ အပါယ်ဘဝရုပ်နာမ်တွေ ခုနစ်ဘဝထက်ပိုလွန်တဲ့ ကာမသုဂတိ ဘဝရုပ်နာမ်တွေဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းကင်းရှင်းသွားတယ်။

သက ဒါဂါမိမဂ်၏အစွမ်းကြောင့် ကြမ်းတမ်းသောကာမ တဏှာနဲ့ ဗျာပါဒ ချုပ်ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ၂-ဘဝထက်ပိုလွန်ပြီး ကာမသုဂတိဘဝတွေလဲ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းကင်းရှင်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သောတာပတ္တိမဂ်ခဏ သကဒါဂါမိမဂ်ခဏမှာတော့ အဲဒီကိ လေသာတွေ ချုပ်တာနဲ့ ဘဝရုပ်နာမ်တွေချုပ်တာကိုတော့ မတွေ့သိနိုင် ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဖြစ်ခွင့်ရှိတဲ့ ကိလေသာတွေနဲ့ ဘဝရုပ်နာမ်တွေက ထင်ရှားရှိနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ခွင့်ရှိရုံမျှသာရှိ နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ထင်ရှားရှိနေတဲ့အရာဝတ္ထုတွေ ပျောက်ကွယ်သွား တဲ့အနေဖြင့် တွေ့သိရတာက မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်တဲ့သာမည နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အရိယာမဂ်ခဏ၌ ထင်ရှား တွေ့သိရပါတယ်။

အာနာဂါမိမဂ်၏အစွမ်းကြောင့် ကာမတဏှာနဲ့ ဗျာပါဒတွေ လုံးဝချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကာမဘဝရုပ်နာမ်တွေလဲဖြစ်ခွင့်မရှိ

ဇွဲ မဟာဝဠာဘေဒနာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တော့ဘဲ လုံးဝချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကာမတဏှာဗျာပါဒ နဲ့ ကာမဘဝရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းဆုံကိုတော့ အဲဒီမဂ်ဇာယာ တွေ သိရတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် တွေ့နေရတဲ့ဖြစ်ပျက် ရုပ်နာမ်တွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်တဲ့ သာမညနိဗ္ဗာန်ကိုသာ အဲဒီ မဂ်ဇာယာတွေသိရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ပြန် လည်ဆင်ခြင်မိတဲ့အခါမှာတော့ ကာမတဏှာနဲ့ ဗျာပါဒဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းနေတာကိုလဲ သိရပါတယ်။ ကာမဘုံ၌ ဖြစ်ခွင့်မရှိတာကိုလဲ သိရပါတယ်။

အာရဟတ္တမဂ်၏အစွမ်းကြောင့် အာရိတ္တ ဘဝတဏှာစသော ကိလေသာတွေအကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဘဝ၌တပ်မက်သာယာတဲ့ တဏှာမရှိတော့သောကြောင့် ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေလဲ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒါကိုလဲ မဂ်ဇာယာတော့ တွေ့သိတာမဟုတ် ပါဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မပြတ်တွေ့သိနေရတဲ့ ဖြစ်ပျက်ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းကင်းရှင်းတဲ့ သာမညနိဗ္ဗာန်ကိုသာ မဂ်ဇာယာ တွေ့သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိလေသာချုပ်ငြိမ်းတာရော ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်အန္တရာယ်ချုပ်ငြိမ်း တာရော အဲဒီချုပ်ငြိမ်းခြင်းအထူးဟာလဲ သာမညနိဗ္ဗာန်ထဲမှာအတွင်း ဝင်နေတာမို့ နိဗ္ဗာန်ကိုတစ်ပါးတည်းလို့သာဆိုရပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ကက ကိလေသာမျှသာငြိမ်းတဲ့ သဉ္ဌပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်နဲ့ ဘဝ

ဇေ ဇုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားစတင် ခွဲ

သစ်ခန္ဓာပါငြိမ်းတဲ့ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်တို့ကို မဂ်ဖိုလ်၏အာရုံဖြစ်တဲ့ သာမညနိဗ္ဗာန်နဲ့အတူတူပဲလို့ ဆိုရတာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခြိမ်းခြင်သဘောအားဖြင့် အတူတူပင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါပဲ။

သက္ကာယနိရောဓကို ပြဆိုရာမှာ သမုဒယသစ္စာအဖြစ်ဖြင့် ပြဆိုခဲ့တဲ့ ထိုတဏှာ၏ပင်လျှင် (အသေသဝိရာဂနိရောဓော) အကြွင်း မဲ့ပျက်ပြယ်ခြင်း ချုပ်ခြင်ဆိုတဲ့စကားဖြင့်သိစေတာကတော့ ဖြစ်ခွင့် လုံးမရှိတော့ဘဲ တဏှာကင်းငြိမ်းသွားတာကို ဘဝသစ်ရုပ်နာမ် လုံးဝ ကင်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် သက္ကာယနိရောဓလို့ သိစေတာပါပဲ။ အဲဒါဟာ အခိုက်အတန့်မျှ ချုပ်ငြိမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ဖြစ် ခွင့်မရှိတော့ဘဲ အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းတာကိုသာဆိုတာပါ။

ထို့အတူပင် (စာဂေါ) ထိုတဏှာကိုစွန့်ခြင်း (ပဋိနိဿရေါ) ဝေဒနာစွန့်ခြင်းလို့ဆိုရာမှာလဲ အကြွင်းမဲ့စွန့်ခြင်းကို ဆိုတာပါပဲ။ (မုတ္တိ) ထိုတဏှာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းလို့ဆိုရာမှာလဲ အဲဒီတဏှာဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ သောကြောင့် အဲဒီတဏှာမှ အစဉ်ထာဝရလွတ်မြောက်တာ ကင်းတာ ကိုဆိုတာပါပဲ။ (အနာလယော) မတွယ်တာခြင်ဆိုရာမှာလဲ အတွယ် အတာ လုံးဝကင်းခြင်းကို ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီ စာဂစသည်ဟာ အမည် ဝေါဟာရကွဲသော်လဲ အနက်အဓိပ္ပာယ်အရအားဖြင့် နိရောဓနဲ့ အတူ တူပါပဲ။ သက္ကာယခေါ်တဲ့ ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေဟာ တဏှာရှိနေလို့

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

အသစ်အသစ် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ရှိနေတာပဲ၊ တဏှာလုံးက မရှိဘူးဆိုတော့ အဲဒီသက္ကာယခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ဒုက္ခသစ္စာတွေလဲ လုံးဝချုပ်ငြိမ်း ပြတ်စဲသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် “တဏှာချုပ်က၊ သက္ကာယ၊ ဒုက္ခအငြိမ်း မှန်” လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်၊ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

“တဏှာချုပ်က၊ သက္ကာယ၊ ဒုက္ခအငြိမ်းမှန်”

ဒါလောက်ဆိုရင် သက္ကာယနိရောဓဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာ အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်လောက်ပါပြီ။

မဂ္ဂသစ္စာအပေး

ဓမ္မဒိန္နာဏ် နိရောဓသစ္စာအဖြေကို နှစ်သက်သဘောကျ သဖြင့် သာဓုခေါ်ပြီးနောက် ဝိသာသနုဋ္ဌေကြီးက ဒီလိုမေးမြန်းပါတယ်။

သက္ကာယ နိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ သက္ကာယနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါတိ အယျေ ဝုစ္စတိ၊ ကတမာ နခေါ အယျေ သက္ကာယ နိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါ ဝုတ္တော ဘဂဝတာ။

အယျေ - အရှင်ဓမ္မဒိန္နာ၊ သက္ကာယ... ပဋိပဒါတိ - သက္ကာယချုပ်ခြင်သို့ရောက်သောအကျင့် သက္ကာယချုပ်ခြင်သို့ ရောက် သောအကျင့်ဟူ၍၊ ဝါ - မဂ္ဂသစ္စာ မဂ္ဂသစ္စာဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ပြော ဆိုအပ်၏၊ ဝါ-ပြောဟောနေကြပါသည်။ အယျေ - အရှင်ဓမ္မဒိန္နာ၊

ဇိ ဝုဠေဝဇ္ဇေသုတ်တရားတော် စွဲ

ကတမာ- အဘယ်တရား အဘယ်အကျင့်ကို သက္ကာယနိရောဓဂေါမနိ ပဋိပဒါ - သက္ကာယချုပ်ခြင်းသို့ရောက်သောအကျင့်ဟူ၍၊ ဝါ -မဂ္ဂ သစ္စာဟူ၍၊ ဘဂဝတာ ဝုတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားက ဟောအပ်ပါသည်တဲ။

မဂ္ဂသစ္စာအကျင့်ဟာ သက္ကာယချုပ်တဲ့နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြု သောအားဖြင့် ရောက်တတ်တယ်၊ သက္ကာယချုပ်ခြင်းကို ပြီးစေသော အားဖြင့် ကျင့်သူကိုလဲ ရောက်စေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သက္ကာယ ချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်သောအကျင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ရောက်စေ တတ်သောအကျင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ရောက်ကြောင်းအကျင့်လို့လဲ ဆိုရပါတယ်၊ အဲဒီမဂ္ဂသစ္စာက ဘယ်ဟာလဲလို့ မေးတာပါပဲ၊ အဲဒီ အမေးကို မွေဒိန္နာက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

မဂ္ဂသစ္စာအဖြေ

အယမေဝ ခေါ အာဝုသော ဝိသာခ အရိယော
အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ သက္ကာယ နိရောဓဂေါမနိပဋိပဒါ ဝုတ္တာ
ဘဂဝတာ၊ သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ သမ္မာ
ဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တော သမ္မာအာဇီဝေါ သမ္မာဝါယာမော
သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အရိယော-

ဇီ မဟာဝဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

ဖြူစင်မြင်မြတ်သော၊ အဋ္ဌဂိကော - အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော၊ အယမေဝ
 မဂ္ဂေါ - ဤမဂ်ကိုပင်လျှင်၊ သက္ကာယနိရောဓဂေါမိနိပဋိပဒါ-သက္ကာယ
 ချုပ်ခြင်းသို့ရောက်သောအကျင့်ဟူ၍ ဘကဝတာ ဝုတ္တာ - မြတ်စွာဘုရား
 က ဟောထားပါသည်။ သေယျထိဒံ - ဤမဂ်က ဘယ်ဟာလဲဆိုလျှင်
 သမ္မာဒိဋ္ဌိ - မှန်စွာမြင်ခြင်း၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ - မှန်စွာကြံခြင်း၊ သမ္မာဝါစာ-
 မှန်စွာပြောခြင်း၊ သမ္မာကမ္မန္တော - မှန်စွာပြုခြင်း၊ သမ္မာအာဇီဝေါ-
 မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း၊ သမ္မာဝါယာမော - မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း၊
 သမ္မာသတိ- မှန်စွာအမှတ်ရခြင်း၊ သမ္မာသမာဓိ - မှန်စွာစူးစိုက်တည်
 ကြည်ခြင်းတို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်ကိုပင် သက္ကာယ
 ချုပ်ခြင်းသို့ရောက်သောအကျင့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါတယ်
 လို့ ဆိုတာပါ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကတော့ တရားစာပေ
 လေ့လာနေတဲ့သူတွေမှာ နှုတ်တက်ရနေကြမှာပါ။ ဒီယောဂီတွေလဲ
 မကြာမကြာ ကြားနာနေကြရလို့ နှုတ်တက်ရနေသူတွေကများမှာပါ။
 ဒါပေမယ့် နှုတ်တက်မရတဲ့သူလဲရှိမယ်၊ အလွန်အလေးပြုအပ်တဲ့
 အကျင့်တရားလဲဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

မဂ္ဂင်ရုဇ်ပါး

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - မှန်စွာမြင်ခြင်း။
- ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ - မှန်စွာကြံခြင်း။
- ၃။ သမ္မာဝါစာ - မှန်စွာပြောခြင်း။
- ၄။ သမ္မာကမ္မန္တ - မှန်စွာပြုခြင်း။
- ၅။ သမ္မာအာဇီဝ - မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း။
- ၆။ သမ္မာဝါယာမ - မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း။
- ၇။ သမ္မာသတိ - မှန်စွာအမှတ်ရခြင်း။
- ၈။ သမ္မာသမာဓိ - မှန်စွာစူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း။

သမ္မာဒိဋ္ဌိပုဒ်ကို အများအားဖြင့် ကောင်းစွာမြင်ခြင်းလို ပြန်ဆိုကြ
တာပဲများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ၏ဆန့်ကျင်ဘက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနဲ့
ယှဉ်ကြည့်ရင် မှန်စွာမြင်ခြင်းလိုပြန်ဆိုတာက သာပြီးပေါ်လွင်ထင်ရှား
ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိစ္ဆာနဲ့ သမ္မာက ပြောင်းပြန်ဆန့်ကျင်
ဘက်ပဲ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိက မှားစွာမြင်ခြင်း၊ မှားသောအသိအမြင်ဆိုတော့
သမ္မာဒိဋ္ဌိက မှန်စွာမြင်ခြင်း။ မှန်သောအသိအမြင်လိုဆိုမှ ပိုပြီးပေါ်
လွင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်စွာမြင်ခြင်းစသည်ဖြင့်
သမ္မာပုဒ်ကို မှန်စွာလို ပြန်ဆိုထားတာပါ။ အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိကို အဋ္ဌ
ကထာများမှာ ငါးပါးခြောက်ပါး ဝေဖန်ပြထားပါတယ်။ ဘယ်လို

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွ

လဲဆိုတော့ -

(၁) ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ (၂) ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ (၃) ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ (၄) မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ (၅) ဖလသမ္မာဒိဋ္ဌိ တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏသမ္မာဒိဋ္ဌိ ပြထားတာလဲရှိတယ်။ အဲဒါပါဆိုရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၆- ပါရှိတယ်။ အဲဒီ ၆-ပါးထဲမှာ ပစ္စဝေက္ခဏသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာကတော့ အာရိယမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီးသိတဲ့ ဉာဏ်ပဲ။ အဲဒါအတွက်တော့ အထူးအားထုတ်စရာမလိုပါဘူး။ အာရိယမဂ်ဖိုလ် ရောက်ရင် သူ့အလိုလို ဆင်ခြင်တော့ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဖလသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာကလဲ အာရိယမဂ်၏အခြားမဲ့မှစပြီး သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားတာ ပဲ။ အဲဒီ ဖလသမ္မာဒိဋ္ဌိအတွက်လဲ သီးခြားအားထုတ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျန်တဲ့သမ္မာဒိဋ္ဌိလေးပါးအတွက်ကတော့ သီးခြားအားထုတ်ရတယ်။

အဲဒီလေးပါးထဲက ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ “ကုသိုလ် ကံကကောင်းကျိုးပေးတယ်။ အကုသိုလ်ကံကမကောင်းကျိုးပေးတယ်” လို့ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်ပြီး သိတဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။ အဲဒါက ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်များလို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး သိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သဒ္ဓါမူလိကာ- လို့ အဋ္ဌကထာ၌ဖွင့်ပြထားတဲ့အတိုင်း သဒ္ဓါဖြင့်ယုံကြည်ပြီးသိတဲ့ဉာဏ်ပညာပါပဲ။ ဒီကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ပညာကတော့ သုတမယဉာဏ်ပညာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဉာဏ်

ဒေါ စုဠစေတသုတ်တရားစတင် နှစ်

ပညာကလဲ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်ပြီး သိမြင်သဘောကျမှ မကောင်းမှုကိုလဲ မပြုဘဲကြည်ရှောင်တယ်။ အဲဒီလို ကြည်ရှောင်မှ သီလပြည့်စုံတယ်။ သမထဘာဝနာအလုပ်ကိုလုပ်ရင် ဈာန်ရပြီး ဗြဟ္မာလောကမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်မှ သမထဘာဝနာ အလုပ်ကိုအားထုတ်ပြီး ဈာန်ကုသိုလ်ကို ရနိုင်တယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်တို့၏အဖြစ်အပျက်ကိုရှုရင် ဝိပဿနာဉာဏ် မက်ဖိုလ်ဉာဏ်များကို ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်မှ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်ပြီး ဝိပဿနာဉာဏ် မက်ဖိုလ်ဉာဏ်များကို ရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ဝိပဿနာရှုရာ၌ အခြေခံဖြစ်တဲ့မူလမဂ္ဂင်ပါ။ ထိုအတူပင် သီလမဂ္ဂင်နှင့်သမာဓိမဂ္ဂင်များလဲ ဝိပဿနာ၏အခြေခံမူလ မဂ္ဂင်တွေပါ။

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်မည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့်ပြည့်စုံပြီးတော့ သီလနှင့်လဲ ပြည့်စုံရတယ်။ သမာဓိကိုလဲ ဖြစ်ပွားစေရတယ်။ အဲဒီမှာ သီလနှင့်ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတာပါ။ သမ္မာဝါစာဆိုတာ (မုသာဝါဒ) လိမ်ပြောခြင်း၊ (ပိသုဏဝါစာ) ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ (ဖရုသဝါစာ) ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ (သမ္ပပ္ပလာပ) အနှစ်မဲ့အပြိန်အဖျင်းစကား ပြောခြင်းဆိုတဲ့ မိစ္ဆာဝါစာမှ ကြည်ရှောင်ခြင်း

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ပါပဲ။ သမ္မာကမ္မန္တဆိုတာ (ပါဏာတိပါတ) သတ္တဝါကိုသတ်ခြင်း။
 (အဓိန္ဒာဒိန) သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုလုယက်ခိုးယူခြင်း။ (ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ)
 မပိုင်မဆိုင်သော အမအဖိုကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းကျူးလွန်ခြင်းဆိုတဲ့
 မိစ္ဆာကမ္မန္တမှ ကြဉ်ရောင်ခြင်းပါပဲ။ မိစ္ဆာအာဇီဝဆိုတာကတော့ ခိုးခြင်း။
 လိမ်ခြင်း။ သတ်ခြင်းစသော မတရားသည့်နည်းဖြင့် ပစ္စည်းရာပြီး
 အသက်မွေးခြင်းပါပဲ။ လူဝတ်ကြောင်များမှာဆိုရင် ငါးပါးသီလကို
 ရိုဂိုသေသေ ဆောက်တည်ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သီလပြည့်စုံ စင်ကြယ်ပါ
 တယ်။ ငါးပါးသီလကို ရိုဂိုသေသေကျင့်နေရင် ပိသုဏ္ဍဝါစာ စသည်မှလဲ
 ကြဉ်ရောင်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် မုသာဝါဒမှကြဉ်ရောင်ပါ၏လို့ ဆောက်
 တည်ပြီး ရိုဂိုသေသေကျင့်နေရင် အဲဒီပိသုဏ္ဍဝါစာစသည်မှ ကြဉ်
 ရောင်ခြင်းကိစ္စလဲပြီးတာပါပဲ။ ရဟန်းများမှာတော့ ပါတိမောက်သိက္ခာ
 ပုဒ်များနှင့်အညီ အပြည့်အစုံကျင့်ဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုကျင့်နေရင်
 သီလမဂ္ဂင်ပြည့်စုံနေတာပါပဲ။

သမာဓိမဂ္ဂင်ကတော့ တတ်နိုင်ရင် ဈာန်တစ်ပါးဖြစ်စေ၊ နှစ်ပါး
 သုံးပါး လေးပါးဖြစ်စေ၊ အရူပဈာန်များပါဖြစ်စေ ရှေးဦးစွာရအောင်
 အားထုတ်တာက အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီသမထဈာန်များကိုရအောင်
 အားမထုတ်နိုင်ရင်တော့ ဖြစ်ဆဲရုပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်လျက် ဝိပဿနာ
 ခဏိကသမာဓိကောင်းကောင်းဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်။ ဘယ်လို

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

လဲဆိုတော့ ဒွါရ ၆- ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို မပြတ်
 လိုက်ပြီး ရှုနေရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စပြီးရှုခါစမှာတော့ သတိ သမာဓိ
 ဉာဏ်က အားမရှိသေးသောကြောင့် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း
 သိတိုင်းကို သူ့ဖြစ်စဉ်အတိုင်း အကုန်လုံးလိုက်ပြီး ရှုမှတ်လိုတော့
 မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ဓိတ်တစ်ပါးကစပြီး
 ရှုမှတ်ရတယ်။ အဲဒီလိုရှုမှတ်ဖို့ရာ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ (ဂစ္ဆန္တော
 ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ - စသည်ဖြင့်) သွားဆဲစသည်မှာ သွားတယ်၊
 ရပ်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ လျောင်းတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ဖို့ရာ ညွှန်ကြား
 ထားပါတယ်။

အဲဒီညွှန်ကြားတော်မူတာကိုတိုင်းတော့ ဘုန်းကြီးတို့က ထိုင်
 နေဆဲမှာ ထိုင်တယ် ထိတယ်လို့ရင်လဲရှုမှတ်ဖို့ ဝမ်းဗိုက်က လှုပ်ရှား
 တာကို ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ရင်လဲ ရှုမှတ်ဖို့ညွှန်ပြနေပါတယ်။
 ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်နေရင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးကိုလဲ
 ရှုမှတ်ဖို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတိုင်းလဲ ရှုမှတ်ဖို့၊ ညောင်းမှု ပူမှုစသော
 ဝေဒနာကိုလဲ ရှုမှတ်ဖို့၊ ကြားတာ၊ မြင်တာ စသည်ကိုလဲ ရှုမှတ်ဖို့၊
 သွားဆဲမှာ သွားတာကို ရှုမှတ်ဖို့ စသည်ဖြင့် ညွှန်ပြနေပါတယ်။
 အဲဒီလိုညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ရှိရှိ သေသေရှုမှတ်ကြတဲ့သူတွေမှာ ခဏိက
 သမာဓိအားရှိလာတဲ့အခါကျတော့ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း သိစရာရပ်နဲ

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သိတဲ့နာမ် ဒီ ၂-ပါးကိုလဲ ပိုင်းခြားပြီးကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ပင်သိကြပါတယ်။ လှုပ်ချင်မှု သွားချင်မှု စသောအကြောင်းနဲ့ လှုပ်ရပ် သွားရပ်စသော အကျိုးကိုလဲ ပိုင်းခြားပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်ပင် သိကြပါတယ်။

ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း သိစရာရော သိတာရော ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားတာကိုလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်ပင် သိကြရပါတယ်။ အဲဒီလိုသိပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လိုလဲသိကြပါတယ်။ အဲဒီလိုအမှန်အတိုင်း သိသိသွားတာဟာ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ။ အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင် အမှန်သဘောဆီကို စိတ်ဦးညွှတ်ပေးတာက သမ္မာသင်္ကပ္ပပဲ။ အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပဟာ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ဝိပဿနာပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါးဖြစ်ပွားနေတာပဲ။

ဘုရားအလောင်းတော်များ ဘုရားဖြစ်အောင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး၏အဖြစ်အပျက်ကို ရှုနေတယ်ဆိုတာဟာ ဒီလိုရှုနေတာမျိုးပါပဲ။ အဲဒီလိုရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ကြောင့်ကြိုက်ပေးတာက သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲ။ အမှန်အတိုင်းအမှတ်ရတာက သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ။ ရှိတဲ့အာရုံ၌ ကပ်လျက် ကပ်လျက် တည်တည်နေတာက သမ္မာသမာဓိပဲ။ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ဒီသမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးလဲ ဖြစ်ပွားနေတာပဲ။ ဒီသမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးနဲ့ ခုတင်က ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါးကို ကာရကမဂ္ဂင် ၅- ပါးလို့ အဋ္ဌကထာက ပြဆိုထားတယ်။ အလုပ်သမားမဂ္ဂင်လို့ဆိုလို

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

တာပါပဲ၊ လူငါးယောက် တစ်ပေါင်းတည်း လုပ်ရမည်အလုပ်ဆိုရင် လူငါးယောက် အညီအညွတ်လုပ်မှ ကိစ္စပြီးတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ ဝိပဿနာ ရှုရာမှာလဲ ဒီမဂ္ဂင်ငါးပါး အညီအညွတ်ဖြစ်မှ သမာဓိဉာဏ် တိုးတက် နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမဂ္ဂင်ငါးပါးကို ကာရကမဂ္ဂင်လို့ခေါ်ဆိုထားတာပါပဲ၊ သမ္မာဝါစာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးကတော့ သီလဆောက်တည်ကတည်းက ပြည့်စုံလာခဲ့ပါပြီ ရှုမှတ်နေတုန်းမှာလဲ ပြည့်စုံနေတာပါပဲ၊ ရှုမှတ်နေဆဲမှာ သီလက ပိုပြီးတော့တောင် စင်ကြယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီသီလမဂ္ဂင်သုံးပါးပါဆိုလျှင် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားနေတာပဲ၊ အဲဒါဟာ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်လို့ခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေပဲ၊ အရိယမဂ်၏ရှေ့သွား မဂ္ဂင်တွေလို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ငါးပါး ခြောက်ပါးထဲမှ ဈာန သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဈာန်သမာဓိနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်ပါပဲ၊ အဲဒီ ဉာဏ်က ရှေးဘဝဟောင်းတွေကိုသိတဲ့ ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဏ်၊ သတ္တဝါတွေသေပြီး ဘဝသစ်၌ဖြစ်ကြတာကို သိမြင်တဲ့ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာရှုမှုကိုအားပေးတဲ့ အခြေခံမဂ္ဂင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဈာန်နဲ့ယှဉ်တဲ့ အခြားဉာဏ်တွေကတော့ ဝိပဿနာ

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

နှင့်သိပ်မဆိုင်လှပါဘူး။ အဲဒီညာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ဈာန်သမာဓိကသာ
 ဝိပဿနာ၏ ပါဒကဏ္ဍာန်ဆိုတဲ့ အခြေခံဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဈာန်သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် ပုဗ္ဗနိဝါဉာဏ်နဲ့ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ရယ် ဈာန်သ
 မာဓိရယ် အဲဒီသုံးပါးကို ဝိပဿနာ၏ အခြေခံမူလမဂ္ဂင်လို့ ဆိုရမှာပဲ။
 ဒါကြောင့် ဈာန်ရတဲ့သူဟာ အဲဒီဈာန်သမာဓိကို အခြေခံပြုပြီးတော့
 ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ကိုပွားစေရတယ်။ ဈာန်မရတဲ့ သူမှာတော့ ခုတင်ကပြော
 ခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိကိုရှိပြီး ဝိပဿနာဉာဏ် တွေကိုဖြစ်ပွား
 စေရတယ်။ အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်တွေက သင်္ခါရဗေက္ခာဉာဏ် အနုလော
 မဉာဏ်အထိ ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ အရိယာမဂ်ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်
 မှောက်ပြုရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပုံကို ဆောင်ပုဒ် ၂-ခု စီထားတယ်။
 အဲဒါကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

(၁) မူလ၊ ပုဗ္ဗ၊ အရိယံ ၊ သုံးစမဂ္ဂင်မြတ်။

(၂) ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင်နိဗ္ဗာန်ဓာတ်။

မူလမဂ္ဂင်ဆိုတာ ဝိပဿနာ၏ အခြေခံမဂ္ဂင်ပဲ။ အဲဒါကခုတင်
 ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ကမ္မဿကတာ
 သမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ ဈာန်သမာဓိနှင့် အဘိညာဉ် ၂-ပါးရယ်၊ သီလမဂ္ဂင်
 သုံးပါးရယ်၊ ဈာန်မရသူမှာ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိမဂ္ဂင်ရယ်၊ ဒီမဂ္ဂင်

ဇေ ဇုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

တွေပါ။ အဲဒီအခြေခံမဂ္ဂင်တွေကိုပီးတော့ ဖြစ်ခိုက်ရပ်နာမ်တွေကိုပီး
 ပုဗ္ဗဘာကမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ကို ဖြစ်ပွားစေရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်
 ပွားစေလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်တဲ့အခါမှာ သောတာပတ္တိမဂ်ဆိုတဲ့
 အရိယာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲသို့ ပြေးဝင်းသွားတယ်-လို့ ဆိုလို
 တာပါ။ ဟုတ်တယ် တင်းတင်းရင်းရင်း ပြည်ပြည်စုံစုံ ရှုမှတ်နေတဲ့
 သူဟာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ရပ်နာမ်တွေကို ရှုသိနေရင်း ရပ်နာမ်ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်း
 တဲ့သဘောထဲသို့ ကျရောက်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ တကယ်အားထုတ်
 ကြည်ရင် ကိုယ်တိုင်ပင် တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့ပုံကို ပဋိသန္တိဒါ
 မဂ်ပါဠိတော် (၄၁၁) မှာ ဒီလိုပြထားပါတယ်။

အရိယမဂ်ကနိဗ္ဗာန်မြင်ပုံ

ပဇ္ဇက္ခန္ဓေ အနိစ္စတော ပဿန္တော အနုလောမိကံ ခန္တိ
 ပဋိလဘတိ၊ ပဉ္စန္ဒံ ခန္ဓာနံ နိရောဓော နိစ္စံ နိဗ္ဗာနန္တိ ပဿန္တော
 သမ္ပတ္တနိယာမံ ဩက္ကမတိ။

ပဇ္ဇက္ခန္ဓေ- ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို၊ အနိစ္စတော ပဿန္တော-မမြဲ
 ဟုရှုမြင်လျက်၊ အနုလောမိကံခန္တိ-မဂ်ဉာဏ်အားလျော်သော အနုလောမ
 ဝိပဿနာဉာဏ်ကို၊ ပဋိလဘတိ - ရ၏။ (ဒါက ဥက္ကဋ္ဌနည်းအားဖြင့်
 ပြဆိုချက်ဖြစ်သည်။ ဩမကနည်းအားဖြင့် သမ္ပသနဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ယဉာဏ် စသည်ကိုလဲ ပြန်ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အခြားမဲ့ အရိယမဂ်သို့ရောက်ပုံကိုပြထားသောကြောင့် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော အနုလောမဝိပဿနာဉာဏ်ဟာ အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ပဉ္စနဲ့ ခန္ဓာနဲ့ နိရောဓော - ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ချုပ်ခြင်းသည်။ နိစ္စံ နိဗ္ဗာနန္တိ - မြဲသောနိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ပဿန္တော - မြင်လျက်၊ သမ္ပတ္တနိယာမံ ဩက္ကမတိ- အရိယမဂ်သို့ သက်ရောက်သည်တံ။

အတိုချုပ်ဆိုလိုတာကတော့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ကို မမြဲဘူးလို့ ရှုမြင်လျက် အနုလောမဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ချုပ်ငြိမ်း ကင်းဆိတ်တာကို မြဲတဲ့နိဗ္ဗာန်အနေဖြင့် တွေ့မြင်လျက် အရိယမဂ်ဖြစ် တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ထိုအတူပင် ရုပ်နာမ်တွေကို ဆင်းရဲလို့ ရှုမြင်ပြီး လျှင် ရုပ်နာမ်တွေချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်တာကို ချမ်းသာတဲ့နိဗ္ဗာန်အနေဖြင့် တွေ့မြင်လျက် အရိယမဂ်ဖြစ်ပုံကိုလဲ ပြဆိုထားတယ်။ ရုပ်နာမ်တွေ ကို အနတ္တလို့မြင်ပြီးလျှင် ရုပ်နာမ်တွေချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်တာကို (ပရမတ္ထ) အမြတ်ဆုံးသဘောနိဗ္ဗာန်အနေဖြင့် တွေ့မြင်လျက် အရိယ မဂ်ဖြစ်ပုံကိုလဲ ပြထားတယ်။ အဲဒီပြဆိုချက်ဟာ မိလိန္ဒပဉ္စက ပြဆိုပုံနှင့်တပ်တူပါ။ မိလိန္ဒပဉ္စက နိလိပြဆိုထားပါတယ်။

ဒေါ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုပုံ

တဿ တံ စိတ္တံ အပရာပရံ မနသိ ကရောတော ပဝတ္တံ
သမတိက္ကမိတွာ အပ္ပဝတ္တံ ဩက္ကမတိ၊ အပ္ပဝတ္တမနပ္ပတ္တော မဟာရာဇ
သမ္မာပဋိပန္နော နိဗ္ဗာနံ သန္တိကရေတီတိ ဝုစ္စတိ၊ (မိလိန္ဒ - ၃၁၁)

အပရာပရံ - တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် အဆင့်ဆင့် မနသိကရော
တော - နှလုံးသွင်း ရှုသိနေသော၊ တဿ - ထိုယောဂီ၏၊ တံ-
စိတ္တံ- ထိုရှုသိနေသောစိတ်သည်၊ (အပရာပရံ မနသိ ကရောတော-
တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် အဆင့်ဆင့်နှလုံးသွင်းရှုသိနေစဉ်) ပဝတ္တံသမတိ
က္ကမိတွာ - မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်နာမ်အယဉ်ကိုကျော်လွန်၍ အပ္ပဝတ္တံ-
မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်နာမ်အယဉ်၏ ပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်းခြင်းသဘောသို့
ဩက္ကမတိ - သက်ဝင်၍ သွားလေတော့သည်တဲ့။

ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အရိယာမဂ်ရောက်ခင်က
ဆိုရင် ရှုတိုင်းရှုတိုင်း မပြတ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ကိုချည်း တွေ့သိ
နေရတယ်။ အဲဒီလို သိနေရင်းထဲက ရုပ်နာမ်တွေလုံးဝချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်
တဲ့သဘောထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ အရိယာမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောက်တွေ့သိသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုလဲ ဆက်ပြီးပြဆိုထားပါ
တယ်။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

မဟာရာဇ - မြတ်သောမိလိန္ဒမင်းကြီး၊ သမ္မာပဋိပန္နော-
 နာမ်ရပ်ကိုပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်မှစ၍ သင်္ခါရပေက္ခာ အနုလောမ
 ဉာဏ်တိုင်အောင် မှန်စွာကျင့်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အပ္ပဝတ္တမနပ္ပတ္တော-မပြတ်
 ဖြစ်နေသော ရုပ်နာမ်အယဉ်၏ချုပ်ငြိမ်းပြတ်စဲခြင်းသဘောသို့
 အသိဉာဏ်ဖြင့်ရောက်သွားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို နိဗ္ဗာန် သန္တိကရောတိတိ-
 နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုသည်ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ပြောဆိုရပါသည်တဲ့။

အဲဒီမှာ သမ္မာပဋိပန္နော - မှန်စွာကျင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မြင်တိုင်း
 ကြားတိုင်း နံတိုင်း စားသိတိုင်း ထိသိတိုင်း ကြံသိတိုင်း ဇွဲရ ၆-ပါး
 ထဲက ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို မပြတ်ရှုမှတ်နေရတယ်။
 အဲဒီလိုရှုမှတ်နေရင်း သမာဓိအားရှိလာတဲ့အခါကျတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို
 ပိုင်းခြားသိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကနောက်
 အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဗုဒ္ဓဃပရိက္ခဟဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ
 ကနောက် ရှုမှတ်မိသောရုပ်နာမ်၏အဖြစ်အပျက်ကို သိရတဲ့အတွက်
 အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တချည်းပဲလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ်
 ဖြစ်တယ်။ အဲဒီသမ္မသနဉာဏ်အခိုက်၌ အဖြစ်အပျက်သိတာကတော့
 သန္တတိအားဖြင့် သိတာပဲ။ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ခဏအားဖြင့်
 သိတာတော့မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီကနောက် ခဏအားဖြင့် လျင်မြန်စွာ
 အဖြစ်အပျက်ကို သိတဲ့ဥပယဗ္ဗဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အရောင်

ဒေါ ဓမ္မဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အလင်းတွေကိုလဲ ထူးခြားစွာတွေ့ရတယ်။ အလွန်အကဲ ဝမ်းမြောက်
တက်ကြွတဲ့ ပီတိတွေလဲအထင်အရှားဖြစ်တယ်။ သတိ သမာဓိ
ဉာဏ်တွေလဲ ထူးခြားစွာဖြစ်တယ်။ ကိုယ်စိတ်၏ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိ-
စသည်တွေလဲ ထင်ရှားစွာဖြစ်တယ်။

အဲဒီကနောက် ဖြစ်မှုအစပိုင်းကို မတွေ့ရတော့ဘဲ လျင်မြန်
စွာပျက်ပျက်သွားတဲ့ အဆုံးပိုင်းကိုသာ တွေ့ရတဲ့ဘက်ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီအခါ ပုံသဏ္ဌာန်အထည်ခြပ်လဲမထင်ရှားတော့ဘူး။ ရှုမှတ်တိုင်း
ရှုမှတ်တိုင်း သိရတာနဲ့သိတာဟာ ချက်ချင်းပင် အလွန်လျင်မြန်စွာ
ပျက်ပျက်သွားတာကိုချည်းတွေ့နေရတယ်။ အဲဒီတော့ မမြဲတာချည်းပဲ
ဆင်းရဲချည်းပဲ အစိုးရမတဲ့ အနတ္တသဘောတရားချည်းပဲလိုလဲ သိတဲ့
ဉာဏ်ဟာ အလွန်ရှင်းလင်းစွာဖြစ်တယ်။

အဲဒီကနောက် ကြောက်စရာလိုထင်တဲ့ ဘယဉာဏ်ဖြစ်
တယ်။ အပြစ်မြင်တဲ့အာဒိနဝဉာဏ်လဲဖြစ်တယ်။ ငြီးငွေ့တဲ့နိမ္မိဒဉာဏ်
လဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီကနောက် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို စွန့်
လွှတ်လိုက်တဲ့ မုဉ္ဇိတုကမျှတာဉာဏ်လဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါ ဖြစ်ပျက်
နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေလုံးဝမရှိဘဲ ပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်းသွားမှ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်းမယ်လိုလဲ ထင်မြင်တတ်တယ်။ အဲဒါဟာ နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

မျှော်လင့်တဲ့ဉာဏ်ပဲ။ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်အစစ်ကိုမျှော်လင့်ပြီး ရုပ်နာမ်တွေကို စွန့်လွှတ်ချင်တော့ စွန့်လွှတ်နိုင်အောင် တစ်ဖန်ရှုသိရတယ်။ အဲဒါက ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ပဲ။ အဲဒီပဋိသင်္ခါဉာဏ်အားပြည့်တဲ့အခါ သင်္ခါရတွေကို လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ်က အလွန်ထက်မြက်သိမ်မွေ့ပြီး အလွန်လဲကောင်းပါတယ်။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ စသည်ကြာအောင် ထိုင်နေပေမယ့်လို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခြင်းမရှိဘူး။ ၃ နာရီလောက်ထိုင်ပြီး ရှုမှတ်နေတာကိုလဲ တစ်ခဏ ကလေးလို့ ထင်ရတယ်။ အထူးလဲကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ အမှတ်အသိ ဟာ ကောင်းမြကောင်းနေတယ်။ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းလဲမရှိဘူး။ အလွန်ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါတယ်။

အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်က ရင့်သန်အားပြည့်တဲ့အခါမှာ ရေနှားကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အနုလောမဉာဏ်ဖြစ်ပြီး အရိယမဂ်ဖြင့် ရုပ်နာမ်သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းတဲ့သဘောထဲသို့ ကျရောက်သွားတာပဲ။ ယခု ပြောခဲ့တာဟာ ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိတော်နှင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တို့၌ ပြထားသည့် အတိုင်း သမ္မာပဋိပန္န - နည်းလမ်းမှန်စွာကျင့်ပုံပါပဲ။ ယခုထုတ်ပြခဲ့တဲ့ ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိနှင့် မိလိန္ဒပဉ္စာတို့၌ အရိယမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြ ပုံကို ပြထားရာမှာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းကို တွေ့သိပုံသာ ပြထားတယ်။ အဲဒါဟာ သာမညနိဗ္ဗာန်ကို တွေ့သိပုံပဲ။ မဂ်လေးပါး၏ အစွမ်းကြောင့်

ဒေါ ဓမ္မဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အသီးသီးကိလေသာငြိမ်းပုံကတော့၊ ဝိသေသနိဗ္ဗာန်ပါ။ အဲဒီဝိသေသနိဗ္ဗာန်တွေသိပုံကိုတော့၊ ဒီပဋိသန္တိဒါမဂ်နှင့်၊ မိလိန္ဒပဉ္စာတို့မှာပြမထားဘူး။ အဲဒါကို အထူးသတိပြုကြရမယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီဝိသေသနိဗ္ဗာန်ဟာ ကိလေသာခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ခြင်းဖြစ်၍ သာမညနိဗ္ဗာန်၌ အတွင်းဝင်နေသဖြင့် အသီးအခြားနိဗ္ဗာန်မဟုတ်ကြောင်းကို ရှေ့ကပိုင်းက ရှင်းပြခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေရာမှာ ယခုလို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပြောဟောနေရတာကတော့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီက အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး သက္ကာယနိရောဓခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်တတ် - ရောက်စေတတ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြေရှင်းပြထားသောကြောင့် ဝိပဿနာမဂ်ကိုပိုပြီးတော့ အရိယမဂ်ဖြစ်တဲ့အခါ အဲဒီနိရောဓသစ္စာခေါ်တဲ့နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုပုံ အာရုံပြုပုံကို သိနားလည်ကြရအောင်လို့ ထပ်မံပြီး ရှင်းပြရတာပါ။ ဒါလောက်ဆိုရင် နားလည်လောက်ပါပြီ။

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏ သစ္စာလေးပါး ဖြေကြားချက်ကို ကြားနာရတဲ့အခါ ဓမ္မဒိန္နာ သာသနာတော်၌ ပျော်မွေ့နေကြောင်းကို ဝိသာခဿုဌေးကြီးက သိသွားပါသတဲ့။ ဘာကြောင့် သိရသလဲဆိုတော့ သာသနာတော်၌မပျော်မွေ့တဲ့သူဆိုရင် ယခုမေးသမျှ ပြဿနာကို အတိအကျဖြေကြားရန် မတတ်နိုင်ပေဘူး။

ဇေ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇေ

ဓမ္မဒိန္နာကတော့ အတိအကျဖြေရှင်းပြနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာတော်၌ပျော်မွေ့နေပြီလို့ သိရပါသတဲ့။

ဒါပေမယ့် လောက၌ လ,နေများ ထင်ရှားနေသလိုပင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ သစ္စာလေးပါးကလဲ ထင်ရှားနေတယ်။ ပရိသတ်အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားကရော မဟာထေရ်မြတ်များကရော သစ္စာလေးပါးကိုပင် ဖော်ပြဟောကြားနေကြတယ်။ ရှင်ရဟန်းပြုစကတည်းက လေးခုဆိုတာဘာလဲ၊ အရိယသစ္စာလေးပါးပဲလို့ အမေးအဖြေကိုသင်ယူစေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကလဲ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ကြားနာခြင်းဖြင့်လဲ နည်းယူပြီး ဖြေကြားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဖြေကြားချက်မျှဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိပြီးဖြစ်တယ်လို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ သစ္စာလေးပါး ခွဲခြားမေးတာဖြေနိုင်မှ ဆုံးဖြတ်မယ်လို့ ကြံတွေးပြီးတော့ ဝိသာခဿုဋ္ဌေးကြီးက ဒီလို မေးပြန်ပါသတဲ့။

ဥပါဒါန်နှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအမေး

တညောင် နခေါ အယျေ ဥပါဒါန် တေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
ဥပါဟု အညတြ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓေဟိ ဥပါဒါနံ။

အယျေ-အရှင်မ ဓမ္မဒိန္နာ၊ တညောင် ဥပါဒါန်-ထိုခွဲလမ်းတတ်သော ဥပါဒါန်သည်ပင်လျှင် တေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာနခေါ-ထို ငါးပါးသော

ဒေါ ဓမ္မဒေဝဒလ္လသုတ်တရားစတင် နှစ်

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ဖြစ်ကြပါသလော၊ ဥပါဒါဟုဆိုသို့မဟုတ်လျှင်၊ ဥပါဒါနံ ဥပါဒါနံသည်၊ ပဉ္စဟိ ဥပါဒါနက္ခန္ဓေဟိ အညတြ-ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တို့မှတစ်ပါး အခြားအလွတ်တရားဖြစ်ပါသလော တဲ့။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလိုဆိုရာမှာ ဥပါဒါနံနဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ အတူတူပဲလား၊ တစ်ခြားစီပဲလားလို့ မေးတာပါပဲ။ ဒီအမေးကိုဖြေဖို့ရာ မလွယ်ပါဘူး၊ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓမ္မဒိန္နာထေရီကတော့ ပဋိ သတ္တိဒါဠာဏ်ထူးများနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ ရဟန္တာမအထူးဖြစ်တဲ့အတွက် ချက်ခြင်းပင် ဒီလိုဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

ဥပါဒါနံနှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအခြေ

န ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ တညေဝ ဥပါဒါနံ

တေ ပဉ္စ ပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ နာပိ အညတြ ပဉ္စဟုပါဒါ

နက္ခန္ဓေဟိ ဥပါဒါနံ၊ ယော ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ

ပဉ္စသု ဥပါဒါနက္ခန္ဓေသု ဆန္ဒရာဂေါ တံ တတ္ထဥပါဒါနံ။

အာဝုသော ဝိသာခ-ဒါယကာ ဝိသာခ၊ တညေဝ ဥပါဒါနံ- ထိုဥပါဒါနံသည်ပင်လျှင်၊ တေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ-ထိုငါးပါးသော ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာတို့သည်၊ နခေါ-မဟုတ်ကြပါ၊ ဥပါဒါနံ - ဥပါဒါနံသည်၊ နာပိ ပဉ္စဟိ ဥပါဒါနက္ခန္ဓေဟိ အညတြ-ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတို့မှတစ်ခြား

ဒေါ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တစ်ပါး အလွတ်တရားလဲ မဟုတ်ပါ။

ဥပါဒါန်နဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟာ အရတူလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပါဒါန်ကတခြား၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကတခြား ဒီလို လုံးလုံးကွဲပြားနေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပါလဲလို့ မေးစရာရှိတဲ့အတွက် ဒီလို ဆက်ပြီး ဖြေရှင်းပြပါတယ်။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ပဉ္စသုဥပါဒါနက္ခန္ဓေသု - ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၌၊ ယောဆန္ဓရာ ဂေါ-အကြင် လိုချင်တပ်မက်မှု ဆန္ဓရာဂရှိပါသည်။ တံ-ထိုလိုချင်တပ်မက်မှု ဆန္ဓရာ ဂသည်၊ တတ္ထ - ထိုဆန္ဓာငါးပါး၌၊ ဥပါဒါနံ - စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ဖြစ် ပါသည်တဲ့။

ဆန္ဓရာဂဟာ ဥပါဒါန်ပဲတဲ့၊ ဆန္ဓဆိုတာ လိုချင်နှစ်သက်တဲ့ တဏှာပဲ၊ ရာဂဆိုတာလဲ တပ်မက်တဲ့စွဲလမ်းတဲ့ တဏှာပဲ၊ လိုချင် နှစ်သက်တပ်မက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတဲ့တဏှာကို ဥပါဒါန်လို့ ဆိုတာပါ ပဲ၊ အဲဒီစွဲလမ်းတဲ့တဏှာက ဘယ်ဟာကိုစွဲလမ်းပြီးဖြစ်တာလဲဆိုတော့ (ပဉ္စသု ခန္ဓေသု) ရုပ်စေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ၌ လိုချင်တပ်မက်ပြီး စွဲလမ်းတာပါပဲတဲ့၊ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ (ဂသ) ပုဏ္ဏမသုတ်မှာလဲ ရဟန်းတစ်ပါးက မေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြား

ဒို့ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ထားတာရှိပါတယ်။ ဒီသုတ်က မေးပုံဖြေပုံနဲ့ထပ်တူပါပဲ။ ဒါကြောင့် သုတ္တန်ဒေသနာတော်အားဖြင့် ဥပါဒိန်ဆိုတာ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့ တဏှာ ဥပါဒိန်တစ်ပါးတည်းသာရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဥပါဒိန်သည်ပင် ဥပါဒိန်ကွဉ် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် စွဲလမ်းတတ်တဲ့ တဏှာသာလျှင် ဥပါဒိန်ကွဉ် မည်တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်ဝေဒနာ သညာဝိညာဏ်တွေဟာ ဥပါဒိန်ကွဉ်မမည်တဲ့ရှိပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး တော့ တဏှာမှတစ်ပါးသော သင်္ခါရခေါ်တဲ့ စေတသိက် ၄၉-ပါးဟာလဲ ဥပါဒိန်ကွဉ်မမည်တဲ့ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဥပါဒိန်ကွဉ်သည်ပင် ဥပါဒိန်ပဲလို့ ဆိုရင်လဲ ရုပ်ဝေဒနာ သညာသင်္ခါရဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓငါးပါးလုံး ဥပါဒိန် မည်တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဥပါဒိန်နှင့်ဥပါဒိန်ကွဉ်ဟာ အရတူတော့မဟုတ်ဘူး။ ဥပါဒိန်ဟာ ခန္ဓငါးပါးမှအလွတ်လို့ဆိုရင်လဲ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့ တဏှာဥပါဒိန်ဟာ ခန္ဓာမမည်ဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဥပါဒိန် ဥပါဒိန်ကွဉ်ဟာ အတူတူ ပဲလား ဆိုတဲ့မေးခွန်းကိုလဲ ယယ်ခဲတယ်။ တစ်ခြားသီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်း ကိုလဲ ယယ်ခဲတယ်။

အမှန်ကတော့ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့တဏှာဥပါဒိန်ဟာ သင်္ခါရ ဥပါဒိန်ကွဉ်ထဲ အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တဏှာမှတစ်ပါး သော သင်္ခါရဥပါဒိန်ကွဉ် (၄၉) ပါးကတော့ ဥပါဒိန်မဟုတ်ဘူးလို့

ဒေါ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခံ

ဒီသုတ္တန်ဒေသနာအရ ဆိုရမှာပဲ၊ အဘိဓမ္မာဒေသနာအရ ဆိုရင်တော့ အဲဒီ ၄၉ ပါးထဲက ဒိဋ္ဌိလဲဥပါဒိန်မည်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ အဲဒီအဘိဓမ္မာ ဒေသနာနှင့် သုတ္တန်ဒေသနာ ညီညွတ်အောင်ယူချင်ရင်တော့ ပြဋ္ဌာန်း တဲ့တဏှာကိုဥပါဒိန်ဟုဆိုရင် ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ဒိဋ္ဌိလဲပါဝင်တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ၊ အဲဒီအဘိဓမ္မာဒေသနာ၌ ပြထားတဲ့ဥပါဒိန် ၄-ပါးအကြောင်းကိုတော့ နာ (၁၃)၌ ရှင်းပြခဲ့ပါပြီ။

ယခု ဥပါဒိန်ကိစ္စမှာတိုင်း စွဲလမ်းမှုဆန္ဒရာဂသည် ဥပါဒိန် မည်သည်ဆိုတဲ့ ကြေးကူးချက်အရ ထပ်မံပြီးရှင်းပြပါဦးမယ်၊ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာအရ ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ကိုလဲ ထည့်သွင်းပြီးပြရမှာပဲ၊ မြင်ဆဲ ကြားဆဲ စသည်၌မရူမမှတ်လို့ ထင်ရှားတဲ့မျက်စိရုပ် အဆင်းရုပ်စသည်ကို နှစ်သက် တပ်မက်ပြီးစွဲလမ်းရင်တဏှာဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ အတ္တကောင် ငါကောင်အနေဖြင့် ထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းရင် ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ မြင်လို့ကြားလို့မကောင်းတာ စသောခံစားမှုကို နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းရင် တဏှာဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ ငါကခံစားတယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းရင် ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ မှတ်သားမှုသည်ကို နှစ်သက်သာယာ ပြီးစွဲလမ်းရင် တဏှာဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ ငါကမှတ်သားတယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းရင်ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ သင်္ခါရကိစ္စကတော့ အလွန်များပြားကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ တရားကိုယ်ပေါင်း ငါးဆယ်ရှိပါတယ်၊

ဒွေ ဣဒ္ဓေဝဒလ္လသုတ်တရားဇတင် နှစ်

ထင်ရှားတာ တစ်ချို့လောက်ဖော်ပြရမှာပဲ၊ မြင်ခိုက် ကြားခိုက် စသည် မှာထင်ပေါ်တဲ့ အဲဒီသင်္ခါရတွေထဲက သိမှု ကြံမှု ပြောမှု ပြုမှု ပြီး အောင်လုံ့ဆော်ပေးတဲ့ စေတနာကိုဖြစ်စေ၊ နှလုံးသွင်းမှုမနာသိကာရကို ဖြစ်စေ၊ လိုချင်နှစ်သက်တာ စိတ်ဆိုးတာ ထင်မြင်ယူဆတာ စသည်ကို ဖြစ်စေ၊ မလိုချင်တာ ချမ်းသာစေချင်တာ သနားတာ ကြည်ညိုတာ စသည်ကိုဖြစ်စေ နှစ်သက်သာယာပြီးစွဲလမ်းရင် တဏှာဥပါဒိန်ဖြစ် တာပဲ၊ ငါကလုံ့ဆော်ပေးတယ်၊ ငါကလိုချင်တယ် ငါကစိတ်ဆိုးတယ်၊ ငါက မလိုချင်ဘူးစသည်ဖြင့် ထင်မှတ်ပြီးစွဲလမ်းရင် ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ မြင်သိတာ ကြားသိတာစသည်ကို နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းရင် တဏှာဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ ငါက မြင်တယ် ကြားတယ်၊ မြင်တာ ကြား တာ ငါပဲစသည်ဖြင့် ထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းရင် ဒိဋ္ဌိဥပါဒိန်ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါက ခန္ဓာငါးပါး၌ စွဲလမ်းမှုဖြစ်ပုံပဲ။

အဲဒီလိုတဏှာဖြင့် နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ဖြစ်စေ၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့် အထင်မှား အယူမှားပြီးတော့ဖြစ်စေ အစွဲလမ်းခံရ၍ ရုပ်ဝေဒနာ သညာသင်္ခါရ စိတ်ဝိညာဏ်ဆိုတာတွေက ဥပါဒိနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ အဲဒီလို တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အစွဲလမ်းမခံရစေကာမူ စွဲလမ်းစရာဖြစ်၍ ခန္ဓာငါးပါး ကိုလဲ ဥပါဒိနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်ရတာပဲ၊ ဝိပဿနာရှုပြီး အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု အမှန်အတိုင်းသိရတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကိုလဲ မရှုမိပါက

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲလမ်းနိုင်သောကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ခေါ်ရတာပါ။
ပဲ၊ အဲဒီဥပါဒါနနှင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ကို တိုတိုနဲ့မှတ်ရအောင် ဆောင်ပုဒ်
စီထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကိုလိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ ထင်လွဲ၊ သာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ပြာဥပါဒါန။

အထင်လွဲပြီး စွဲလမ်းတာက ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန၊ နှစ်သက်သာယာ
ပြီးစွဲလမ်းတာက တဏှာဥပါဒါနလို့ ဆိုလိုတယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်ကိုလဲ
ဆိုကြရမယ်။

၂။ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ငါကောင်အနေဖြင့် အထင်အမြင်မှားပြီး စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ရုပ်
နာမ်ခန္ဓာတွေ၊ ငါ့ဥစ္စာအနေဖြင့် နှစ်သက်သာယာသိမ်းပိုက်ပြီး စွဲလမ်းနိုင်
တဲ့ရုပ်ခန္ဓာတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခေါ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ နောက်
တစ်ပုဒ်ကိုလဲ ဆိုကြရမယ်။

၃။ ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏ်ငါးတန်း။

(၁) ရုပ်၊ (၂) ဝေဒနာ၊ (၃) သညာ၊ (၄) သင်္ခါရ၊ (၅)
ဝိညာဏ်ခေါ်တဲစိတ် - ဒီငါးပါးကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြင်ခိုက်စသည်မှာ မရှုနိုင်လို့ အနိစ္စသည်
ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒီရုပ်ဝေဒနာစသည်ကို ငါအနေ၊ ငါ့ဥစ္စာ

ဒေ ဓူဠဇဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အနေဖြင့် စွဲလမ်းမယ်၊ အဲဒီလိုစွဲလမ်းခံရမည်တရားများဖြစ်သောကြောင့် ပါပံ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ဥပါဒါနံနဲ့ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို နားလည်လောက် ပီပြီ အထူးမှတ်စရာကတော့ တဏှာနဲ့ဒိဋ္ဌိဟာ စွဲလမ်းတတ်လို့ ဥပါဒါနံ လဲမည်တယ်၊ အစွဲလမ်းခံရလို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလဲမည်တယ်၊ အဲဒီတဏှာ နဲ့ဒိဋ္ဌိဟာ သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာထဲမှာ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိနား လည်ထားကြဖို့ပါပဲ။

ဥပါဒါနံနှင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအဖြေကိုကြားရတော့ ဝိသာသနာဌေး ကြီးက ဓမ္မဒိဋ္ဌာကို ပဋိသန္တိဒါဠာယ်အထူးများနှင့်ပြည်စုံတဲ့ ရဟန္တာမ ဖြစ်နေကြောင်းကို ယုံကြည်ဆုံးဖြတ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိအကြောင်းကို ဆက်မေးပြန်ပါတယ်၊ မေးပုံကတော့ -

သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမေး

ကထံ ပနာယျေ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဟောတိ - တဲ့။

အယျေ - အရှင်မဓမ္မဒိဋ္ဌာ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ - သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သည်း၊ ဝါ - ထင်ရှားရှိသောရုပ်နာမ်အပေါင်း၌ အတ္တကောင် ငါကောင် ဟုထင်မှားသောအယူသည်၊ ကထံပနဟောတိ-အဘယ်သို့ဖြစ်ပါသ နည်း။

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သက္ကာယဒိဋ္ဌိက ဘယ်လိုဖြစ်ပါသလဲ၊ ဘယ်လိုဆိုရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်သလဲလို့ မေးတာပါ။ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ တကယ်ထင်ရှားရုံတဲ သက္ကာယပါ။ အဲဒီတကယ်ထင်ရှားရုံတဲ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါကောင်အနေနဲ့ ထင်မှတ်တာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပါ။ အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကို မေးတာပါ။ အဲဒါကို မွေ့ဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအခြေ

ဣဓာဝသော ဝိသာခ အသုတဝါ ပုထုံဇ္ဇနော အရိယာနံ အဒဿာဝိ အရိယဓမ္မဿ အကောဝိဒေါ အရိယဓမ္မေ အဝိနိတော သပ္ပုရိသာနံ အဒဿာဝိ သပ္ပုရိသဓမ္မဿ အကောဝိဒေါ သပ္ပုရိသဓမ္မေ အဝိနိတော ရူပံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ ရူပဝန္တံ ဝါ အတ္တာနံ၊ အတ္တနိ ဝါ ရူပံ၊ ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံ၊ ဝေဒနံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ ဝေဒနာဝန္တံ ဝါ အတ္တာနံ၊ သညံ . . .၊ သခါရေ . . .၊ ဝိညာဏံ အတ္တတော သမနုပဿတိ ဝိညာဏဝန္တံဝါ အတ္တာနံ၊ အတ္တနိဝါ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏသ္မိံ

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဝါ အတ္တနံ၊ ဧဝံ ခေါ အာဝုသော ဝိသာခ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
ဟောတိ။

အာဝုသောဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ဣဓ-ဤလောက
၌၊ အဿုတဝါ-အကြားအမြင်မရှိသော၊ ပုထုဇ္ဇနော-လူအများစုထဲ
အပါအဝင် ပုထုဇ္ဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ရူပံ - ရုပ်ကို အတ္တတော- အတ္တကောင်
ငါကောင် - ဟု၊ သမနုပဿတိ - ထင်မှတ်၏၊ တဲ့။

အဲဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပုံပါပဲ၊ လောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်က
နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ပုထုဇ္ဉ်ခေါ်တဲ့လူအများစုဝင်ကတစ်မျိုး၊ အနိယာခေါ်တဲ့
ဘုရားတပည့်သာဝကကတစ်မျိုး၊ ဒီလိုနှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ပုထုဇ္ဉ်နဲ့အနိ
ယာပေါ့၊ ပုထုဇ္ဉ်ထဲမှာလဲ အကြားအမြင်သုတမရှိတဲ့ အန္ဓပုထုဇ္ဉ်
ကတစ်မျိုး၊ အကြားအမြင် သုတရှိတဲ့ ကလျာဏပုထုဇ္ဉ်ကတစ်မျိုး၊
ဒီလိုနှစ်မျိုးကွဲသေးတာပဲ၊ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲမှ ယခုပြောတဲ့ပုထုဇ္ဉ်ကတော့
အကြားအမြင်မရှိတဲ့ အန္ဓပုထုဇ္ဉ်ပဲ၊ အဲဒါက ဘယ်လိုဟာလဲဆိုရင်။

အာဂမာဓိဂမာဘာဝါ၊ ဧဝေယျာ အဿုတဝါ ဣတိ။

အာဂမာဓိဂမာဘာဝါ - ဘုရားဟောတရားကိုမကြားဘူးခြင်း၊
ဉာဏ်ထူးတရားကိုမရဘူးခြင်းကြောင့်၊ အဿုတဝါဣတိ-အကြားအမြင်
မရှိသူဟူ၍၊ ဧဝေယျာ-သိအပ်၏လို့ ဆိုထားတဲ့အတိုင်း၊ ရုပ်နာမ်မျှ

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အကြောင်းအကျိုးမျှသာရှိတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်ရယ်
 လို့ မရှိဘူးဆိုတဲ့ ဘုရားဟောတရားကို မကြားဘူးရင် သုတဆိုတဲ့
 ကြားနာခြင်း မရှိတဲ့သူပဲ။ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူးသေးလို့
 အားထုတ်ပေမယ့် နာမရူပစနိစ္ဆိဒဉာဏ်ကိုမရောက်သေးလို့ ဝိပဿနာ
 ဉာဏ်ထူးနှင့် အနိယမဂ်ဉာဏ်ထူးကို မရသေးရင် အမြင်ဆိုတဲ့သုတ
 မရှိတဲ့သူပဲ။

အဲဒီလို အကြားအမြင်သုတမရှိတဲ့ပုထုဇဉ်က ရုပ်ကို အတ္တ
 ကောင်လို့ ထင်မှတ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။ ထင်ရှားရှိတဲ့
 ရုပ်ကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်တာပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့
 မြင်တဲ့အခါ မျက်စိနဲ့အဆင်းဟာ တကယ်ရှိတာပဲ။ ကြားတဲ့အခါ နားနဲ့
 အသံဟာ တကယ်ရှိတာပဲ။ နံတဲ့အခါမှာ နှာခေါင်းနဲ့အနံ့ဟာ တကယ်
 ရှိတာပဲ။ စားသိတဲ့အခါ လျှာနဲ့အရသာဟာ တကယ်ရှိတာပဲ။ ထိသိတဲ့
 အခါ ကိုယ်အကြည်နဲ့ထိစရာဟာ တကယ်ရှိတာပဲ။ အဲဒီ တကယ်ရှိနေ
 တာတွေဟာ ရုပ်တရားပဲ အဲဒီရုပ်တရားကို အသက်ရှင်နေတဲ့ အတ္တ
 ကောင်၊ ငါကောင်လို့ ထင်တာဟာ အထင်မှား အယူမှားပဲ။ ဒါကြောင့်
 အဲဒီလို အထင်မှား အယူမှားကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ဆိုရတာပဲ။ အကြမ်း
 အားဖြင့် ပြောရရင် ရုပ်ကိုယ်ကြီးကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်နေ
 တာပါပဲ။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

အဲဒီလို အထင်အမြင် မှားတာက ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အကြားအမြင်ဆိုတဲ့သုတမရှိလို့ပါ။ သုတဆိုတာ ကြားတယ်လို့သာ မူရင်းအနက်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဋ္ဌကထာမှာ အာဂမသုတနဲ့ အဓိကမသုတလို့ ၂ မျိုးခွဲပြထားတယ်။ အာဂမသုတဆိုတာ ဘုရားဟော တရားစကားကို ကြားနာမှတ်သားဖူးတာပါ။ အဲဒါကို အကြားလို့ အနက်ပြန်ဆိုထားကြပါတယ်။ အဓိကမသုတဆိုတာကတော့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ထူး မဂ်ဉာဏ်ထူးကိုရပြီး အမှန်ကိုသိမြင်တာပါ။ အဲဒါကိုအမြင်လို့ အနက်ပြန်ဆိုထားကြပါတယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုသိမြင်ပြီးဖြစ်ရင်တော့ ဒီသက္ကာယဒိဋ္ဌိက လုံးလုံးမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိမြင်ရင်လဲ အဲဒီဒိဋ္ဌိဟာ မဖြစ်ဘဲကင်းဝေးနေ တတ်ပါတယ်။ ယခုဖော်ပြတဲ့ပုထုဇဉ်ကတော့ အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်ထူး များမရသေးလို့ အမြင်သုတလဲ မရှိဘူး။ “ရုပ်နာမ်မျှသာရှိတယ်၊ အတ္တဆိုတာမရှိဘူး” လို့ဟောထားတဲ့ ဘုရားတရားကို ကြား နာမှတ်သားဖူးတဲ့ သုတကလဲ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ရုပ်ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကိုလဲ အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်မှားတယ်။ မျက်စိနဲ့အဆင်စသော အသေးစိတ်ရုပ်ကိုလဲ အတ္တကောင်ငါကောင်လို့ ထင်မှားတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

အတ္တလုံထင်မှားခြင်း၏ အကြောင်းက အကြားအမြင်မရှိ တာပျံ့လားဆိုတော့ ဒီပြင်အကြောင်းတွေလဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် -အရိယာနံ- အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ အဿာဝိ-မမြင်သေးသည်ဖြစ်၍လဲ အတ္တလုံထင်မှားပါတယ်တဲ့။ ပကတိမျက်စိနဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်တွေ့နေပေမယ့်လို့ အရိယာတို့၏ဉာဏ်ဖြင့် မသိမမြင်သေးရင် အရိယာကိုမမြင်ဘူးလို့ဆိုရတာပဲ။ ကိုယ်တိုင်က အရိယာမဖြစ်သေးရင် အရိယာကိုမမြင်သေးဘူးလို့ ဆိုရတာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားဟာ တရားဦးဟောဖို့ရာ ဥရုဝေလတော အရပ်မှ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ကြွသွားတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာ ဥပကဆိုတဲ့ တက္ကတွန်းနဲ့တွေ့တယ်။ တက္ကတွန်းဆိုတာ အဝတ်မဝတ်ဘဲကျင့်တဲ့ ရသေ့တစ်မျိုးပါပဲ။ ယခုအခေါ်နဲ့ဆိုရင် ဂျိန်းရသေ့လို့ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီဥပကတက္ကတွန်းက အနန္တဇီနဲ့အခေါ်ဆိုက်ပါနဲ့လားလို့ မြတ်စွာဘုရားကိုမေးတယ်။ အနန္တဇီဆိုတာ အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ အကုန်လုံး အောင်နိုင်သူလို့ အနက်ရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အာသဝေါက္ကရာဇ်ရောက်ပြီးတော့ အကုသိုလ်ကိလေသာဟူသမျှကို အကြွင်းမဲ့ အောင်နိုင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဇိနလို့ အခေါ်ဆိုက်ကြောင်း ဖြေကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥပကတက္ကတွန်းက မြတ်စွာဘုရားမှန်း အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှန်းမသိဘူး။ ဒါကြောင့် (ဟုပေယျပါရသော) သင်ပြောတဲ့အတိုင်း

ဒို့ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဟုတ်သော်လဲ ဟုတ်ရာ၏ - လို့ ဒါလောက်သာ ထောက်ခံပြောကြားပြီးတော့ လမ်းရှောင်ပေးပြီး သူ့လမ်းသူ့သွားတာပဲ။ အဲဒါဟာ ဘုရားကို သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ပကတိမျက်စိဖြင့်မြင်တယ်။ ဇိနမည်ကြောင်းပြောတာကိုလဲကြားရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အနိယာဉာဏ်အမြင်မရှိလို့ ဘုရားမှန်း အနိယာမှန်းမသိဘူး။

ဗာရာဏသီမြို့ မိဂဒါဝန်တောအရပ် ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေထံရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက အမြိုက်တရားကို ရလာပြီ ငါဟောတဲ့တရားကို နာကြလို့ ဖိတ်မန်တိုက်တွန်းတဲ့အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက မယုံကြဘူး။ ဘုရားဖြစ်လာကြောင်း အနိယာဖြစ်လာကြောင်းမသိကြဘူး။ အစာမစားဘဲ ကျင့်နေတာတောင် တရားထူးကိုမရပါဘဲနဲ့ အစာကြမ်းတွေစားပြီးကျင့်မှ တရားရလာတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တောင် ငြင်းနေကြသေးတယ်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ငြင်းပယ်နေကြတယ်။ ရှေးက ဒီလိုငါကပြောတာကို ကြားဖူးရဲ့လားလို့ သတိပေးလိုက်တော့မှ ဟုတ်လောက်တယ် လို့ယုံကြည်ပြီး တရားကိုနာကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဓမ္မစကြာသုတ်တရားကိုနာနေရင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးပါးထဲက အရှင်ကောဏ္ဍညဟာ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီး သောတာပန်အနိယာဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ အရှင်ကောဏ္ဍညက ကိလေသာကင်းတဲ့ ဘုရားအစစ် ဖြစ်ကြောင်းသိပြီး ဘုရားတပည့်ရဟန်းအဖြစ် တောင်းပန်တယ်။ မြတ်စွာ

ဇေ မတဘစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇေ

ဘုရားက ပေါဘိက္ခုလို့ခေါ်ပြီး ရဟန်းပြုပေးတော်မူတယ်။ အဲဒါဟာ
 -ဓမ္မ ပဿန္တော မံ ပဿတိ၊ ဓမ္မ - မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တရားကို ပဿန္တော
 - ဉာဏ်ဖြင့်မြင်သောသူသည်။ မံ - ငါဘုရားကို ပဿတိ- မြင်သည်
 - လို့ ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း တရားသိလို့ ဘုရားကိုမြင်သိတာပဲ။
 အဲဒီလို တရားမသိရင်တော့ ဘုရားကိုလဲ မသိမမြင်ဘူး။ အရိယာကို
 လဲ မသိမမြင်ဘူး။ အဲဒီလို အရိယာတရားကို မရသေးလို့ အရိယာကို
 မမြင်သေးရင် အတ္တစွဲက ရှိနေသေးတယ်။ အရိယာနဲ့ အဒဿာဝိ-
 အရိယာတို့ကို မမြင်သေးဘူးဆိုတာနဲ့ အဿုတဝါ - တရားထူးကို
 မြင်တဲ့သုတမရှိဘူးဆိုတာဟာ သဘောအားဖြင့် အတူတူပါပဲ။ ပိုပြီး
 ပေါ်လွင်အောင်လို့ ဒီဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် ထပ်ပြီးပြဆိုတာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့-

အရိယဓမ္မဿ- အရိယာတရား၌၊ အကောဝိဒေါ - မကျွမ်း
 ကျင်သေးသောဆိုတဲ့ ဝိသေသနပုဒ်ဟာလဲ အရိယာတို့ကို မမြင်သေး
 ဘူးဆိုတာနဲ့ အရတူပါပဲ။ အရိယာတို့၏တရားဆိုတာက သတိပဋ္ဌာန်
 ၄-ပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန် ၄- ပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် ၄-ပါး၊ ဣန္ဒြေ-၅ပါး၊ ဗိုလ် ၅
 ပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ၇ ပါး၊ မဂ္ဂင်၈ပါးဆိုတဲ့ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇ ပါးပါပဲ။
 အဲဒီအရိယာတရားတွေမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာကလဲ အဲဒီတရားတွေ
 မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်အောင်ကျင့်မှ ကျွမ်းကျင်တာ။ စာပေကျမ်းဂန်လေ့လာ

ဒေါ ဓူဠဓဝဒလ္လသုတ်တရားဓတင် နှစ်

လို့နတ်တက်ရပြီး ခိုင်းခိုင်းပြေး ကျေပွန်နေပေမယ့်လို့ မကျင့်ရင်တော့ ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ မဆိုရဘူး ဒါကြောင့် အဲဒီတရားတွေမှာ ကျွမ်းကျင် စေလိုလျှင် သတိပဋ္ဌာန်စသည်တွေကို မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပွားအောင် ကျင့်ဖို့လိုပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ဖြစ်ပွားအောင်ကျင့်နေရင် သမ္ပပ္ပဓာန်စသော ဗောဓိပက္ခိယတရားတွေအားလုံးပင် မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီတရားတွေမှာ ကျွမ်းကျင်တာပါပဲ။

ယခုဒီမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေဟာ (ဂစ္ဆန္တော ငါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ - စသည်ဖြင့်) ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် သုတ်တရားတော်နှင့်အညီ သွားရင်သွားတယ်လို့ ရှုမှတ်နေကြရတယ်။ ရပ်ရင် ထိုင်ရင် လျောင်းရင် ကွေးရင် ဆန့်ရင် ရပ်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ လျောင်းတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်လို့ ရှုမှတ်နေကြရတယ်။ ဝမ်းဗိုက်က ဖောင်းတိုင်းပိန်တိုင်း ဖောင်းတယ်ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ် နေကြရတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ်အမှုအရာကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ် ပြီး ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားနေကြတာပဲ။ အဲဒါကို အတို ချုပ်မှတ်ရအောင် (ကိုယ်အမှုအရာ၊ ဖြစ်တိုင်းမှာ မှန်စွာသိရမည်- လို့) ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

၁။ ကိုယ်အမူအရာ၊ ဖြစ်တိုင်းမှာ၊ မှန်စွာသိရမည်။

ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာကိုရှုမှတ်
နေရင်း လိုချင်နှစ်သက်မှုစသော စိတ်ကူးကြံစည်မှုဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒါ
ကိုလဲ စိတ်ကူးတယ်၊ ကြံစည်တယ် လိုချင်တယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေ
ကြရတယ်၊ အဲဒါဟာ (သရာဂံဝါ စိတ္တံ သရာဂစိတ္တန္တိ ပဇာနာတိ)
တပ်မက်မှုနှင့်တကွဖြစ်သောစိတ်ကိုလဲ တပ်မက်မှုနှင့်တကွဖြစ်သော
စိတ်ဟုလိင်္ခာစသည်ဖြင့်ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာနသုတ်တရားတော်နှင့်
အညီ စိတ်အမူအရာကိုရှုမှတ်ပြီးသိတဲ့ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်
ကိုပွားနေတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၂။ စိတ်အမူအရာ၊ ဖြစ်တိုင်းမှာ၊ မှန်စွာသိရမည်။

ကိုယ်ထဲမှာ ညောင်းမှု ပူမှု နာကျင်မှုစသော မခံသာတဲ့
ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ ညောင်းတယ် ပူတယ်
နာတယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေကြရတယ်၊ စိတ်ပျက်မှု ဝမ်းသာမှုစသော
ခံစားမှုတွေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာလဲ စိတ်ပျက်တယ်၊ ဝမ်းသာတယ်
စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေကြရတယ်၊ အဲဒါဟာ (သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယ
မာနော သုခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမီတိ ပဇာနာတိ) ချမ်းသာတဲ့ ခံစားမှု
ကို ခံစားနေလျှင်လဲ ချမ်းသာတဲ့ခံစားမှုကိုခံစားသည်ဟုလိင်္ခာ ဆင်းရဲတဲ့

ဒို့ ဓမ္မဒေသနာသုတ်တရားတော် စာ

ခံစားမှုကိုခံစားနေလျှင်လဲ ဆင်းရဲတဲ့ခံစားမှုကို ခံစားသည်ဟုသိ၏။
စသည်ဖြင့် ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာနသုတ်တရားတော်နှင့်အညီ
ခံစားမှုဝေဒနာကိုရှုမှတ်ပြီးသိတဲ့ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကိုပွား
နေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၃။ ကောင်း၊ဆိုး၊လတ်ပါ ဝေဒနာ၊ ပေါ်တာသိရမည်။

ကောင်းတဲ့ခံစားမှု၊ ဆိုးတဲ့ခံစားမှု၊ အလတ်စားခံစားမှုဆိုတဲ့
ဝေဒနာ သုံးပါးထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာလို ရှုမှတ်ပြီးသိရမယ်လို့
ဆိုလိုတာပါ။ နောက်ပြီးတော့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း
လဲ မြင်တယ် ကြားတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေကြရတယ်။ အဲဒါဟာ
(စက္ခုဉ္စ ပဇာနာတိ၊ ရူပေစ ပဇာနာတိ) မျက်စိကိုလဲသိ၏။ အဆင်း
တို့ကိုလဲသိ၏စသည်ဖြင့် ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာနသုတ်တရားတော်
နှင့်အညီ သဘောတရားကို ရှုမှတ်ပြီးသိတဲ့ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်
ကို ပွားနေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

၄။ သဘောတရား ထင်ပေါ်ငြား ပိုင်းခြားသိရမည်။

မြင်မှု ကြားမှုစသော သဘောတရားတွေ ထင်ပေါ်ရင် အဲဒါ
တွေကိုလဲရှုမှတ်ပြီး ပိုင်းခြားသိရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒီပြင်လဲ ကာမ
အာရုံကို လိုချင်နှစ်သက်မှု စိတ်ဆိုးမှုစသော နီဝရဏသဘောတရား

ဒွေ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

တွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်ပြီးသိရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တွေကိုရှုမှတ်ပြီးသိတာကတော့ ကြံသိမှုသဘောကို ရှုမှတ်သိတာထဲ အတွင်းဝင်နေတယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ကိုပွားစေတိုင်း

ဗောဓိပက္ခိယတရားများပါဝင်ပုံ

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးကို ပွားစေရင် သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ပါးလဲ ပါဝင်တာပဲ၊ ပါဝင်ပုံကတော့ ရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင် အားထုတ် တာဟာ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လပဲ၊ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း မဖြစ်မှူးတဲ့ အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင်အားထုတ်မှုလဲ ပြီးစီးတယ်(၁)၊ ဖြစ်မှူးတဲ့ အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင် အားထုတ်မှုလဲပြီးစီးတယ်၊ (ဥပ္ပန္န) ဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်လို့ဆိုရတဲ့ အာရမ္မဏာနုဿယအကုသိုလ်ဖြစ်ခွင့်မရအောင် အားထုတ်မှုလဲပြီးစီးတယ်(၂)၊ မဖြစ်မှူးသေးတဲ့ ဝိပဿနာကုသိုလ်နဲ့ အနိယာမကုသိုလ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်မှုလဲပြီးစီးတယ် (၃)၊ ဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာကုသိုလ်တည်တံ့အောင် တိုးတက်အောင် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်မှုလဲ ရှုမှတ်တိုင်းပြီးစီးတယ်(၄)၊ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ပါးလဲ ပါဝင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

ဣဒ္ဓိပါဒ် ၄-ပါးထဲကလဲ တစ်ခုခု ပါဝင်ပြီးစီးတာပဲ၊ ပါဝင်ပုံက

ဇေ ဣဋ္ဌဝေဒလ္လသုတ်တာရားတော် နှစ်

တော့ ထက်သန်တဲ့လိုလားမှုကိုရှိပြီး ရှုမှတ်တဲ့အခါ ဆန္ဒိဒ္ဓိပါဒ် ပါဝင်တယ် (၁)။ ထက်သန်တဲ့ အားထုတ်မှုကိုရှိပြီး ရှုမှတ်တဲ့အခါ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပါဝင်တယ် (၂)။ ထက်သန်တဲ့စိတ်ကိုရှိပြီး ရှုမှတ်တဲ့အခါ စိတ္တိဒ္ဓိပါဒ်ပါဝင်တယ် (၃)။ ထက်သန်တဲ့ဉာဏ်ကိုရှိပြီး ရှုမှတ်တဲ့အခါ ဝိမံသိဒ္ဓိပါဒ် ပါဝင်တယ် (၄)။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ကုဒ္ဓိပါဒ်တစ်ပါးပါး ပါဝင်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

ရှုမှတ်တိုင်းတရားကိုယုံမှ စိတ်ကြည်လင်မှုပါဝင်နေတယ်၊ အဲဒါက သန္တိန္ဒြေပဲ (၁)။ ရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင် အားထုတ်တာက ဝီရိယိန္ဒြေပဲ (၂)။ အမှတ်ရတဲ့သတိပဋ္ဌာန်က သတိန္ဒြေပဲ (၃)။ ရှုမှတ်မိတဲ့ အာရုံ၌ စူးစူးစိုက်စိုက်ကပ်ပြီး စိတ်တည်တာက သမာဓိန္ဒြေပဲ (၄)။ ရှုမှတ်မိတဲ့ သဘောအာရုံကိုအမှန်အတိုင်းသိတာက ပညာသိန္ဒြေပဲ (၅)။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ကုဒ္ဓိငါးပါး ပါဝင်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

ဗလကို ဗိုလ်လိုအနက်ပြန်ထားကြတယ်၊ ဘာဝနာကိစ္စ၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်တဲ့ ခွန်အားပါပဲ၊ အဲဒီ သမ္ဘိ ဝီရိယ သတိ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ ဗိုလ်ငါးပါးကတော့ ကုဒ္ဓိငါးပါးနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဗိုလ်ငါးပါး ပါဝင်ကြောင်းလဲ ထင်ရှားပါတယ်။

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးထဲက သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဆိုတာ သတိပဋ္ဌာန် နဲ့အတူတူပါ။ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်ဆိုတာက ပညိန္နနဲ့အတူတူပါ။ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဝီရိယိန္နနဲ့အတူတူပါ။ ထူးခြားတာကတော့ ပီတိ ပဿဒ္ဓိ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဒီဗောဇ္ဈင်သုံးပါးသာရှိပါတယ်။ အဲဒီ သုံးပါးထဲကလဲ ပီတိနှင့်ပဿဒ္ဓိက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်ခိုက်မှာ အလွန် ထင်ရှားပါတယ်။ ဥပေက္ခာဟာလဲ အထူးကြောင့်ကြမခိုက်ရဘဲ အမှတ် ကောင်းနေတဲ့အတွက်ထင်ရှားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ကျတော့ သူကအလွန်ပင် ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားစေရ၍ ဗောဇ္ဈင် (၇) ပါးလဲ ပါဝင်ပြည့်စုံကြောင်း ထင်ရှားတာပါ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲက သမာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ သမ္မာ သမာဓိဆိုတဲ့ ၄-ပါးကတော့ သတိပဋ္ဌာန် သမ္မပ္ပဓာန် သမာဓိန္နိ ပညိန္နစသည်တို့နှင့်အတူတူပါ။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတာကလဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိ နှင့်တစ်ပါတည်းဖြစ်ပြီးမဂ္ဂင်မှို ပညိန္နစသည်နှင့်တစ်ပါတည်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးကတော့ ရှုမှတ်ခိုက်၌ တရားကိုယ် အဖြစ်ဖြင့် မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သီလဆောက်တည်ကျင့်သုံးကတည်းက ပြည့်စုံလာခဲ့တယ်။ ရှုမှတ်ခိုက်မှာလဲ သီလက ပြည့်စုံမပြည့်စုံစင်ကြယ် နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်ခိုက်၌ သမ္မဝါစာစသည်လဲပြည့်စုံနေတယ် လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရင် အနိယမင်္ဂဏ၌ သီလဖျက်

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ကြောင်း သန္တရာနဿ ဂီလေသာတွေကို ယယ်ရှင်နိုင်တဲ့ သမ္မာဝါစာ စသည်ပါရှိတာကို ဝိပဿနာရှုခိုက်မှလဲ သီလပျက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အာရမ္မဏာနဿ အခြေခံဂီလေသာတွေကို ယယ်ရှင်နိုင်သောကြောင့် သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးလဲ တဒင်္ဂ ပဟာန်ကိစ္စပြီးသောအားဖြင့် ပါဝင်ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုသင့်တာပါပဲ။ အဲဒါဟာ ရှုမှတ်ဆဲ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပါဝင်ပြီးစီးပုံပါပဲ။

ယခုပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားစေလျှင် အနိယာဖြစ်ကြောင်း အနိယဓမ္မဆိုတဲ့ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါး လုံး မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်ပွားတယ်၊ ဖြစ်ပွားတော့ အဲဒီအနိယဓမ္မ၌ကျွမ်းကျင် တယ်၊ ကျွမ်းကျင်တော့ အဲဒီအနိယဓမ္မ၏အစွမ်းဖြင့်ရှုမှတ်မိတဲ့ ရုပ်နာမ် တရားတွေကို အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တဟုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိရတယ်။ သတိ ပဋ္ဌာန်ကိုမပွားစေတဲ့သူမှာတော့ အနိယာဖြစ်ကြောင်း တရား၌မကျွမ်း ကျင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တလို့ မသိဘူး။ နိစ္စ၊သုခ၊အတ္တလို့သာ ထင်နေတယ်။ အဲဒီလို အတ္တလို့ ထင်မှားခြင်း၏အကြောင်းကို သိစေလိုသဖြင့် “ပုထုဠေဟာ အနိယဓမ္မ ၌ မကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်၍ အတ္တဟုထင်မှတ်နေတယ်” ဆိုတာကို ဖော်ပြတာပါပဲ။

ဒေါ မတဘစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

နောက်ပြီးတော့ အရိယာဓမ္မေ - အရိယဖြစ်ကြောင်းတရား
 ဌာ၊ အဝိနိတော- မဆုံးမ၊ရသေးသည်ဖြစ်၍လဲ အတ္တဟုထင်မှားနေပါ
 တယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ အဝိနိတော - မဆုံးမ၊ရသေးဘူးဆိုရာတွင် သံဝရ
 ဝိနည်းငါးပါး၊ ပဟာနဝိနည်းငါးပါးတို့ဖြင့် မဆုံးမ၊ရသေး၍ မယဉ်ကျေး
 သေးကြောင်းကို အဋ္ဌကထာဌာနပြထားပါတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သက္ကာယ
 ဒိဋ္ဌိကင်းပုံအဖြေကျရှင်းပြမယ်၊ အဲဒီကနောက် သပ္ပနိဉာဏ် အဒဿာ
 ဝိ - သူတော်ကောင်းတို့ကို မမြင်သေး၊ မသိသေး၍လဲ အတ္တဟု
 ထင်မှားတယ် စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားပုံကတော့ အရိယာနဲ့ အဒဿာဝိ
 စသည်နဲ့အတူတူပါပဲ၊ သူတော်ကောင်းဆိုတာအရိယာကို ဆိုတာပါပဲ၊
 ဒါကြောင့် အဲဒါတွေကိုတော့ အကျယ်ချဲ့ပြီး ဖွင့်ပြပြောဟောစရာ မလို
 ပါဘူး၊ ယခုအဲဒီစကားရပ်ကို တစ်ဝါကျတည်းအနေဖြင့် နားလည်ရ
 အောင် တစ်ဆက်တည်းအနက်ပြန်ပြပါဦးမယ်။

တစ်ဝါကျတည်းဆက်၍အနက်ပြန်ပုံ

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဣဓ - လူအများ
 ဟုဆိုအပ်သော ဤလောကထဲ၌ အသုတဝါ - အကြားအမြင်
 မရှိသော၊ ပုထုဋ္ဌနော - သူကန်းသဖွယ် အန္ဓုပုထုဇဉ်သည်၊ အရိယာနဲ့
 အဒဿာဝိ - အရိယာတို့ကို မသိမမြင်သေးသည်ဖြစ်၍၊ အရိယဓမ္မဿ
 အကောဝိဒေါ - အရိယာဖြစ်ကြောင်းတရား၌မကျွမ်းကျင်သေး၊ မသိ

ဒေါ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားစတင် နှစ်

သေးသည်ဖြစ်၍ အနိယမဓမ္မအဝိနိတော-အနိယာဖြစ်ကြောင်းတရား၌ မဆုံးမရသေးသည်ဖြစ်၍ သပ္ပနိဉာဏ် အဒဿာဝိ - အနိယာသုတော် ကောင်းတို့ကို မသိမမြင်သေးသည်ဖြစ်၍ သပ္ပနိဉာဓမ္မဿ အကောဝိ ဒေါ - သုတော်ကောင်းတရား၌ မကျွမ်းကျင်သေး မသိသေးသည်ဖြစ်၍ သပ္ပနိဉာဓမ္မေ အဝိနိတော- သုတော်ကောင်းတရား၌ မဆုံးမရသေး သည်ဖြစ်၍ ရူပံ - ရုပ်ကို၊ အတ္တတော - အတ္တကောင် ငါကောင်ဟု သမနုပဿတိ - ထင်မှတ်၏ တဲ့။

အဲဒီမှာ အနက်ပြန်ရန်ပြန်စဉ်ကတော့-အနိယာနံ အဒဿာဝိ- အနိယာတို့ကို မသိမမြင်သေးသော၊ သပ္ပနိဉာဓမ္မေ အဝိနိတော - သုတော်ကောင်းတရား၌မဆုံးမရသေးသော၊ ပုထုဋ္ဌနော - ပုထုဋ်သည် လို ဝိဿသန ဝိဿသျှ အဖြစ်ဖြင့်ပြန်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိဿသန တွေကတော့များနေတော့ ဆက်စပ်ယူဖို့ ခက်ခဲနေမှာမို့လို့ ဒီမှာတော့ အဲဒီဝိဿနသပုဒ်တွေကို အကြောင်းပြအနေဖြင့် အနက်ပြန်ဆိုလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုလိုရင်းအတိုချုပ်ကတော့ အကြားအမြင်မရှိသေးတဲ့ အနွ ပုထုဋ်ဟာ အနိယာသုတော်ကောင်းတွေကိုလဲ မသိမမြင်သေးဘူး။ အနိယာသုတော်ကောင်းတရား၌လဲ မကျွမ်းကျင်သေးဘူး။ အနိယာ သုတော်ကောင်းတရား၌လဲ မဆုံးမရသေးလို့ မယဉ်ကျေးသေးဘူး။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဒါကြောင့် ဒီအန္တပုထုဇင်က ရုပ်ကို အတ္တလို့ ထင်မှားနေတယ်။ အဲဒီလို ထင်မှားတာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ပဲ ဆိုလိုပါတယ်။

သက္ကာယဆိုတာ ရှေ့နားပိုင်းက ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းပဲ။ ပုဒ်ပြောတာတော့ သန္တော- ထင်ရှားရှိသော၊ ကာယော- အပေါင်းသည်၊ သက္ကာယော - သက္ကာယမည်၏။ သန္တ - မှ ဖြစ်လာ တဲ့ သ-က ထင်ရှားရှိသည် - တဲ့ ကာယ-က အပေါင်းတဲ့ သနဲကာယ ၂-ခုတွဲလိုက်တော့ ထင်ရှားရှိတဲ့အပေါင်းလို့ အနက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ အပေါင်းဆိုတာက ရုပ်နာမ်အပေါင်းကိုဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် သက္ကာယ- ဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဒိဋ္ဌိဖြင့်အထင်အမြင် မှားတဲ့အခါမှာတော့ ရုပ်သက်သက်ကို အထင်အမြင် မှားတာလဲရှိတယ်။ နာမ်သက်သက်ကို အထင်အမြင်မှားတာလဲရှိတယ်။ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို အထင်အမြင်မှားတာလဲရှိတယ်။ ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့ စကားဖြင့် ရုပ်သက် သက်ကို အတ္တဟုအထင်အမြင်မှားပုံကို ပြဆိုတာပါပဲ။

ဒေါ ဇဉ်းဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၈၁

ရုပ်ဆိုင်ရာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄- ပါး

အဲဒါဟာ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အတ္တဟုထင်မှားတာလဲ ရှိတယ်။ မျက်စိအဆင်းစသော အသေးစိတ် ရုပ်အသီးအသီးကို အတ္တ ဟု ထင်မှားတာလဲရှိတယ်။ ကိုယ်လက်ခြေစသည်ကိုမြင်တဲ့အခါ မျက်စိ ရုပ်ကိုလဲ အတ္တလို့ငါလို့ အထင်မှားတယ်။ မြင်ရတဲ့အဆင်းကိုလဲ အတ္တ လို့ ငါလို့အထင်မှားတယ်။ ကြားတဲ့အခါ ထိသိရတဲ့အခါ စသည်၌လဲ နားရုပ် ကိုယ်အကြည်ရုပ် ထိသိရတဲ့ရုပ်စသည်ကို အတ္တလို့ ငါလို့ အထင်မှားတယ်။ အဲဒီမျက်စိရုပ် အဆင်းရုပ် နားရုပ် ကိုယ်အကြည်ရုပ် ထိသိရတဲ့ရုပ်စသည်ကို တစ်ပေါင်းတည်းပြုပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကိုလဲ အတ္တလို့ငါလို့ အထင်မှားတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်ထဲကရုပ်ကို အထင်မှားသလိုပင် သူတစ်ပါးကိုယ် ထဲက မြင်ရတဲ့ အဆင်းရုပ် ထိသိရတဲ့အတွေ့ရုပ်တို့ကိုလဲ အသက်ရှင်နေ တဲ့ အတ္တကောင် သတ္တဝါကောင်လို့ အထင်မှားတယ်။ သူတစ်ပါး၏ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုလဲ အတ္တကောင် သတ္တဝါကောင်လို့ အထင် မှားတယ်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးအရဆိုရင် ကြမ်းတမ်းနူးညံ့ချောညက်တဲ့ ပထဝီရုပ်ကိုလဲ အတ္တလို့အထင်မှားတယ်။ ပူနွေးအေးတဲ့ တောဇောရုပ်

ဒို့ မဟာဝဇ္ဇာဓိရာဇတင်္ဂသုရားကြီး ၆၈

ကိုလဲအတ္တလို့ အထင်မှားတယ်၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ဝါယောရုပ်ကိုလဲ အတ္တလို့အထင်မှားတယ်၊ စိုထိုင်းနေတဲ့အာပေါရုပ်ကိုလဲ အတ္တလို့ အထင်မှားတယ်၊ အဲဒီဓာတ်လေးပါးကို အစွဲပြု၍ မိမိ၏ကိုယ်ရုပ် သူတစ်ပါး၏ကိုယ်ရုပ်ကိုလဲ အတ္တလို့ အထင်မှားတယ်၊ ဒါလောက် ဆိုရင် ရှုပ် အတ္တတော သမနုပဿတိ - ရုပ်ကိုအတ္တဟုထင်မှတ်၏- ဆိုတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အတ္တဒိဋ္ဌိခေါ်တဲ့ (အတ္တလို့) အထင်အမြင်မှားပုံ ကို နားလည်လောက်ပါပြီ။

ယခုပြောခဲ့တာဟာ ရုပ်သက်သက်ကို အတ္တလို့ထင်မှားပုံ၊ အဲဒါဟာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ် (၁) ပဲ၊ အဲဒီလို ရုပ်သက်သက်ကို အတ္တလို့ ထင်မှတ်တော့ မြင်သိမှု ကြာသိမှု ကြာသိမှု ခံစားမှုစသော နာမ်တရားတွေကို အတ္တကောင် ငါကောင်၏စွမ်းရည် လို့ ထင်မှတ်တယ်။

ရုပ်ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံ အမှတ် (၂) ကတော့ အတ္တာနံ - အတ္တကို၊ ရူပဝန္တံ ဝါ- ရုပ်ရှိသည်ဟူ၍မူလည်း။ သမနုပဿတိ- ထင်မှတ်၏တဲ့ အတ္တမှာ ရုပ်ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်တဲ့ အဲဒါကတော့ ကြာသိမှု မြင်သိမှုစသော နာမ်တရားကို အတ္တလို့ထင်မှတ် ပြီး ရုပ်ကိုတော့ အဲဒီနာမ်အတ္တနဲ့ပူးတွဲပြီး ဖြစ်နေတဲ့အရိန်အဝါလို့ ထင်မှတ်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုရင် သစ်ပင်ကိုမို့ပြီး အရိပ်ရှိတာကို အဲဒီ

ဇိ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၉၈

နာမ်အတ္တကိုရှိပြီး ရုပ်ကိုယ်ကြီးတည်ရှိနေတယ်လို့ထင်မြင်တာပါပဲ။ အတ္တကိုရှိပြီး ရုပ်ကိုယ်ကြီးဖြစ်လာပုံဟာ ပကတိဝါဒရှိသူတို့၏အယူနှင့် ခပ်တူတူပင်၊ ပကတိဝါဒကို အကျယ်သိလိုပါက ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မဟာဋီကာ နိဿယ စတုတ္ထတွဲ (၂၁၁) စသည်မှာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအမှတ် (၂) သက္ကာယဒိဋ္ဌိကတော့ အတ္တမှာ ရုပ်ရှိတယ်လို့ အယူအစွဲပါပဲ။

ရုပ်နဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ် (၃) ကတော့ အတ္တနိဝါ - အတ္တ၌မူလည်း ရူပ - ရုပ်ကို၊ သမနပဿတိ - ထင်မှတ်၏ တဲ့ ဒါကရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ အတ္တကိုရှိပြီး တည်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်တဲ့ အယူပါပဲ။ ဘာလို့တုန်းဆိုရင် ပန်းပွင့်ထဲ၌အနံ့တည်နေသလိုပါပဲတဲ့။ ဒါကလဲကြံသိမှုစသောနာမ်ကို အတ္တလို့ယူပြီး ရုပ်က အဲဒီအတ္တကို ရှိပြီး တည်ရှိနေတယ်လို့ ယူဆတာပါပဲ။ ဒီအယူကို ပေါ်လွင်အောင် ပြဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး။

အမှတ် (၄) အယူဖြစ်ပုံကတော့ ရူပသို့ ဝါ-ရုပ်၌မူလည်း အတ္တာနံ-အတ္တကို၊ သမနပဿတိ - ထင်မှတ်၏တဲ့ ကြံသိမှု စသော နာမ်ကိုအတ္တလို့ယူပြီး အဲဒီအတ္တက ရုပ်ကိုယ်ထဲမှာ တည်နေတယ်လို့ ယူဆထင်မှတ်တာပါပဲ။ ဒီလိုယူဆထင်မြင်တာကတော့ များပုံပေါ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေထဲမှာတောင် တရားဟော အကြားအမြင် မရှိတဲ့လူတွေက အဲဒီအတိုင်းထင်နေကြတယ်။ သေတဲ့အတ္တကောင်ကို ကိုယ်

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ထဲမှတခြား ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဘဝသစ်မှာဖြစ်
တဲ့အခါမှာလဲ အဲဒီအတ္တကောင်က အမိဝမ်းတွင်း ဝင်ပြီးတည်
နေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒါဟာ ရုပ်ကိုယ်ကိုမှီပြီး စိတ်နာမ်
အတ္တကောင် တည်နေတယ်လို့ ယူဆပုံပါပဲ။

အမှန်ကတော့ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရအားဖြင့် အတ္တကောင်
ရယ်လို့မရှိပါဘူး။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရုပ်နာမ်တွေမပြတ်ဆက်စပ်
ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်အစဉ်မျှသာရှိပါတယ်။ သေခါနီးမှာ ကိလေသာ
မကင်းသေးရင်း ကံ ကမ္မနိမိတ် ဂတိနိမိတ်ဆိုတဲ့ အာရုံသုံးခုထဲက
တစ်ခုခုကို စွဲမှတ်ပြီးနေရင်း နောက်ဆုံးစိတ်ချုပ်သွားတယ်။ နောက်ထပ်
ရုပ်နာမ်အသစ်လဲ အဲဒီသန္တာန်မှာ မဖြစ်လာတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
သေတယ်လို့ဆိုရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးပြတ်စဲသွားတာတော့မဟုတ်
ဘူး။ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့အာရုံကို အာရုံပြုလျက် ကံအားလျော်စွာ ဌာနအသစ်
မှာ စိတ်နာမ်အသစ်ဖြစ်တယ်။ စိတ်နာမ်၏နိရုဓ် ရုပ်အသစ်လဲဖြစ်တယ်။
အဲဒီအစအဆုံး ရုပ်နာမ်တွေချုပ်သွားတဲ့အခါ နောက်နောက်ရုပ်နာမ်
အသစ်တွေကလဲ ဆက်ကာဆက်ကာ မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ
ကံအကြောင်းကြောင့် ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်ပုံပဲ။ နောက်ဆုံးစိတ်ချုပ်
သွားတဲ့အခါလဲ အကောင်လိုက် ပျောက်ပျက်သွားတာတော့မဟုတ်ဘူး။
အကောင်လိုက် အခြားဌာနသို့ရွှေ့သွားတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ဗုဒ္ဓ

ဒို့ ခုဋ္ဌဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

တရားတော်အရ သေပုံနဲ့ ဘဝသစ်ဖြစ်ပုံပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို တရားကိုမကြားရဘဲသူတွေ ကြားရသော်လဲ သဘောမပေါက်သေးတဲ့သူတွေကတော့ မှီရာဖြစ်တဲ့ရုပ်ကိုယ်ကြီးပျက်သွားတဲ့အခါ သိတတ်တဲ့အတ္တကောင်က တခြားထွက်သွားတယ်စသည်ဖြင့် ထင်မြင်ယူဆနေကြတာပဲ။ အဲဒါဟာ အတ္တကောင်ငါကောင် ရုပ်ကိုယ်ကြီးကိုမှီပြီး တည်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်တဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အတ္တဒိဋ္ဌိပါပဲ။ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်ပုံကတော့ ပြည့်စုံသွားပါပြီ တိုတိုနဲ့မှတ်သိရအောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှစ်ဆယ်

- ၁။ ရုပ်ကို အတ္တကောင် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၂။ အတ္တကောင်မှာ ရုပ်ရှိတယ်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၃။ အတ္တကောင်၌ ရုပ်တည်နေသည် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၄။ ရုပ်ကိုယ်ထဲ၌ အတ္တကောင်တည်နေသည် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဤသည်ကား ရုပ်ခန္ဓာနှင့်စပ်၍ အာထင်မှားသောသက္ကာယ
ဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်သည်။

ရုပ်နဲ့စပ်ပြီး အတ္တဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်သလိုပင် ဝေဒနာ
စသော နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးနဲ့စပ်ပြီးတော့လဲ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကို ၄-ပါး
စီပင် ပြဆိုထားပါတယ်။ ဝေဒနာနဲ့စပ်ပြီး ဖြစ်ပုံကတော့ -

ဝေဒနံ-ခံစားမှုဝေဒနာကို၊ အတ္တတော-အတ္တဟု၊ သမန
ပဿတိ-ထင်မှတ်၏၊ အတ္တာနံ- အတ္တကို၊ ဝေဒနာဝန္တံ ဝါ- ဝေဒနာ
ရှိသည်ဟူ၍မှလည်းထင်မှတ်၏၊ အတ္တနိဝါ - အတ္တ၌မှလည်း၊ ဝေဒနံ-
ဝေဒနာကိုထင်မှတ်၏၊ ဝေဒနာယဝါ - ဝေဒနာ၌မှလည်း၊ အတ္တာနံ -
အတ္တကို ထင်မှတ်၏-တဲ့။

ခံစားမှုဝေဒနာကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်မှတ်တာလဲ
ရှိတယ်။ အဲဒါကဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ ကောင်းတာ
ချမ်းသာတာကိုလဲ ငါလို့ထင်တယ်။ မကောင်းတာ ဆင်းရဲတာကိုလဲ
ငါလို့ ထင်တယ်။ မကောင်းမဆိုး နေသာထိုင်သာ အလယ်အလတ်
ဖြစ်နေတာကိုလဲ ငါလို့ထင်တယ်။ အဲဒါဟာ ဝေဒနာသုံးပါးကို
ငါကောင်အတ္တကောင်လို့ အာထင်မှားတဲ့သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။ အဲဒီလိုထင်
တဲ့အယူက ဝေဒနာမှတစ်ပါးသော စိတ်နာမ်တရားတွေကိုလဲ ငါကောင်

ဒေါ ဓမ္မဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

လို့မထင်ဘူး၊ ရုပ်တရားတွေကိုလဲ ငါကောင်လို့မထင်ဘူး၊ ခံစားမှုသက်သက်ကိုသာ ငါလို့ထင်တာတဲ့၊ အဲဒါက ဝေဒနာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ်(၁)ပါ။

အမှတ် (၂) ကတော့ အတ္တကောင် ငါကောင်မှာ ခံစားမှုရှိတယ်လို့ထင်မှတ်တယ်၊ အမှတ် (၃) ကတော့ အတ္တကိုမှီပြီး ခံစားမှုဖြစ်တယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်၊ အမှတ် (၄) ကတော့ ဝေဒနာကိုမှီပြီး အတ္တက တည်ရှိနေတယ်လို့ထင်မှတ်တယ်၊ အဲဒီအမှတ် (၂-၃-၄) အရ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ ဝေဒနာကို အတ္တလို့မထင်ဘဲ ကျန်တဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို အတ္တလို့ထင်မှတ်တာပါ။ အဲဒါလဲ တိုတိုနဲ့ မှတ်ရအောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

- ၁။ ဝေဒနာကို အတ္တကောင် ထင်တာက သက္ကာယတစ်ပါး။
- ၂။ အတ္တကောင်မှာ ဝေဒနာရှိတယ်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၃။ အတ္တကောင်၌ ခံစားမှုဖြစ်သည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၄။ ခံစားမှု၌ အတ္တကောင် တည်နေသည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဤသည်ကား ဝေဒနာခန္ဓာနှင့်စပ်၍ အထင်မှားသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄ -ပါးဖြစ်သည်။

သညာနဲ့စပ်ပြီး ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့-သည - မှတ်သားမှုသညာကို အတ္တတော - အတ္တဟု သမနုပဿတိ - ထင်မှတ်၏။ အတ္တာနံ-အတ္တကို သညာဝန္တံ ဝါ - သညာရှိသည်ဟူ၍မှလည်း ထင်မှတ်၏။ အတ္တနိ ဝါ - အတ္တ၌မှလည်း သည - သညာကိုထင်မှတ်၏။ သညာယဝါ-သညာ၌မှလည်း အတ္တာနံ - အတ္တကို ထင်မှတ်၏-တဲ့။

မှတ်သားမှုသညာကို အတ္တကောင် ငါကောင်လိုထင်မှတ်တာလဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မြင်ရ ကြားရတာတွေ မှတ်မိတာလဲ ငါပဲ၊ နံရစားသိရတာတွေမှတ်မိတာလဲ ငါပဲ၊ တွေ့ထိတာ ကြံသိတာတွေမှတ်မိတာလဲ ငါပဲ၊ ဘာမဆို မှတ်မိတာဟာ ငါပဲ၊ တွေ့သိရတာတွေကို မမေ့အောင် မှတ်သားထားနိုင်တာငါပဲ၊ စာပေသင်ယူလေ့လာရာမှာ မမေ့အောင်မှတ်ထားနိုင်တာငါပဲ၊ အစစအရာရာ မမေ့အောင်မှတ်မိနေတာဟာ ငါပဲလို ထင်မှတ်တယ်။ အဲဒါဟာ မှတ်သားမှုသညာကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို အထင်မှားတဲ့သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ၊ အဲဒီလို ထင်တဲ့အယူက သညာမှတ်ပေးသော စိတ်နှစ်ခုတရားတွေကိုလဲ ငါကောင်လို မထင်ဘူး၊ ရုပ်တရားတွေကိုလဲ ငါကောင်လိုမထင်ဘူး၊ မှတ်သားမှုသက်သက်ကိုသာ ငါလိုထင်တာတဲ့ အဲဒါက သညာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယ

ဒေါ ဇေဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ် (၁) ပဲ။

အမှတ် (၂) ကတော့ အတ္တကောင် ငါကောင်မှာ မှတ်သားမှု ရှိတယ်လို့ထင်မှတ်တယ်၊ အမှတ်(၃)ကတော့ အတ္တကိုရှိပြီး မှတ်သား မှုဖြစ်တယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်၊ အမှတ် (၄) ကတော့ သညာကိုရှိပြီး အတ္တကတည်ရှိနေတယ်လို့ထင်မှတ်တယ်၊ အဲဒီအမှတ် (၂-၃-၄) အရ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ သညာကို အတ္တလို့မထင်ဘဲ ကျန်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို အတ္တလို့ထင်မှတ်တာပါ။ အဲဒါလဲ တိုတိုနဲ့ မှတ်ရအောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ သညာကို အတ္တကောင် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

၂။ အတ္တကောင်မှာ သညာရှိတယ် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တစ်ပါး။

၃။ အတ္တကောင်၌ မှတ်သားမှုဖြစ်သည် ထင်တာက သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

၄။ မှတ်သားမှု၌ အတ္တကောင်တည်နေသည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

ဤသည်ကား သညာခန္ဓာနှင့်စပ်၍ အထင်မှားသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်သည်။

ဒို့ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ - သင်္ခါရေပြုလုပ်
 အားထုတ်မှုသင်္ခါရတို့ကို အတ္တတော-အတ္တဟု သမနုပဿတိ- ထင်
 မှတ်၏။ အတ္တာနံ- အတ္တကို၊ သင်္ခါရဝန္တံ ဝါ-သင်္ခါရတွေရှိသည်ဟူ၍
 မူလည်း ထင်မှတ်၏။ အတ္တနိ ဝါ - အတ္တ၌မူလည်း သင်္ခါရေ-သင်္ခါရ
 တို့ကို ထင်မှတ်၏။ သင်္ခါရေသုဝါ - သင်္ခါရတို့၌မူလည်း အတ္တာနံ -
 အတ္တကို ထင်မှတ်၏-တဲ့။

သင်္ခါရဆိုတာ သံနဲ့ကရမှ ဖြစ်လာတာပဲ။ ပြီးစီးအောင်
 ကောင်းစွာပြုတယ်လို့ အနက်ရှိတယ်၊ ကြံမှု ပြောမှု ပြုလုပ်မှု မြင်မှု
 ကြားမှု နံသိမှု စားသိမှု ထိသိမှုတွေ ပြီးစီးအောင် လုံ့ဆော်ပေးတဲ့
 စေတနာနှင့်တကွ ဖဿ ကောဂ္ဂတာ မနသိကာရ ဝိတက် ဝိစာရ
 လောဘ ဒေါသ မောဟ အလောဘ အဒေါသ အမောဟ သဒ္ဓါ
 သတိစသော နာမ်တရားတွေပါပဲ။ အဲဒါတွေဟာ စိတ်နဲ့ယှဉ်တွဲပြီး
 တပေါင်းတည်းဖြစ်သောကြောင့် စေတသိက်လို့ခေါ်တယ်။ အဆရာအတွက်
 အားဖြင့် (၅၀) ရှိတယ်။ အဲဒီစေတသိက် (၅၀) ထဲမှာ စေတနာက
 ပြဋ္ဌာန်းလို့ စေတနာကိုသင်္ခါရလို့ ကံလို့ဟောပြထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
 လောဘစသည်နှင့်တကွဖြစ်တဲ့အခါ လောဘ ဒေါသ မောဟ မာန
 ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာစသည်ကလဲ ထင်ရှားတယ်။ အလောဘ အဒေါသ
 အသိဉာဏ် သဒ္ဓါ သတိစသည်ကလဲ ထင်ရှားတယ်။ ဝိတက် ဝိစာရ

ဒို့ ဇဉ်းဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

စိရိယ ပီတိ စသည်ကလံ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီထင်ရှားတဲ့သင်္ခါရတွေကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်မှတ်တာလဲရှိတယ်။ ထင်မှတ်ပုံကတော့ စေတနာထင်ရှားတဲ့အခါ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းတာကို ငါလို့ထင်တယ်။ လောဘစသည် ထင်ရှားတဲ့အခါ လိုချင်တာ စိတ်ဆိုးတာ စသည်ကို ငါလို့ထင်တယ်။ အလောဘစသည်ထင်ရှားတဲ့အခါ မလိုချင်တာ သည်းခံတာ သိမြင်တာ ကြည်ညိုတာစသည်ကို ငါလို့ထင်တယ်။ ဝိတက်စသည်ထင်ရှားတဲ့အခါ ကြံတွေးတာ ဆင်ခြင်တာ အားထုတ်တာ ဝမ်းမြောက်တာစသည်ကို ငါလို့ထင်တယ်။ အဲဒါဟာ သင်္ခါရတွေကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်မှတ်ပုံပါပဲ။ အဲဒီလို ထင်မှတ်တာဟာ သင်္ခါရတွေကို အတ္တလိုထင်မှားတဲ့သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။ အဲဒီလိုထင်တဲ့အယူက ဝေဒနာ သညာစိတ်ဆိုတာတွေကိုလဲ ငါလို့မထင်ဘူး။ ရုပ်တွေကိုလဲ ငါလို့မထင်ဘူး။ ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်မှုဆိုတဲ့ သင်္ခါရတွေကိုသာ ငါလို့ ထင်တာတဲ့။ အဲဒါက သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ် (၁) ပဲ။

အမှတ် (၂) ကတော့ အတ္တကောင် ငါကောင်မှာ ကြံစည်မှု ပြောဆိုမှု ပြုလုပ်မှု သင်္ခါရတွေရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။ အမှတ် (၃) ကတော့ အတ္တကိုရှိပြီး သင်္ခါရတွေဖြစ်ကြတယ်လို့ထင်မှတ်တယ်။ အမှတ် (၄) ကတော့ သင်္ခါရတွေကိုရှိပြီး အတ္တက တည်ရှိနေတယ်လို့

ဒို့ မတာစည်အရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ထင်မှတ်တယ်၊ အဲဒီအမှတ် (၂၃-၄) အရ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ သင်္ခါရတွေကိုအတ္တလို့မထင်ဘဲ ကျန်တဲ့ဝေဒနာ သညာ စိတ်နဲ့ ရုပ် တရားတွေကိုသာ အတ္တလို့ ထင်မှတ်တာပဲ။ အဲဒါလဲ တိုတိုနဲ့မှတ်ရ အောင်လိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ သင်္ခါရတွေကို အတ္တကောင်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

၂။ အတ္တကောင်မှာ သင်္ခါရတွေရှိတယ်ထင်တာက သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

၃။ အတ္တကောင်၌ ကြံမှု ပြောမှု ပြုမှု ဖြစ်သည် ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

၄။ ကြံပြောပြုမှုတွေ၌ အတ္တကောင် တည်နေသည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။

ဤသည်ကား သင်္ခါရက္ခန္ဓာနှင့်စပ်၍ အထင်မှားသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်သည်။

ဝိညာဏက္ခန္ဓာနှင့်စပ်ပြီး ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ ဝိညာဏံ -ဝိညာဏံ ခေါ်သည်စိတ်ကို အတ္တတော - အတ္တဟု သမနုဿတိ - ထင်မှတ်၏၊ အတ္တာနံ - အတ္တကို၊ ဝိညာဏဝန္တံ ဝါ- စိတ်ဝိညာဏ်ရှိသည်ဟူ၍မှ လည်း ထင်မှတ်၏၊ အတ္တနိ ဝါ- အတ္တ၌မှလည်း၊ ဝိညာဏံ - စိတ်

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ဝိညာဏ်ကို ထင်မှတ်၏၊ ဝိညာဏသို့ ဝါ-စိတ်ဝိညာဏ်၌မူလည်း၊
အတ္တာနံ - အတ္တကိုထင်မှတ်၏ - တဲ့။

ဝိညာဏ်ဆိုတာ စိတ်ပါပဲ၊ စိတ်ဆိုတာကတော့ မြန်မာစကား
လိုဖြစ်နေပါပြီ ကလေးသူငယ်ကစပြီး နားလည်နေတဲ့အမည်ပါပဲ၊ အဲဒီ
စိတ်ဝိညာဏ်က မြင်သိတာ ကြားသိတာ နံသိတာ အရသာသိတာ
ထိသိတာ ကြံသိတာလို့ ၆-ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကြံသိတယ်
ဆိုတာကတော့ အင်မတန်ကျယ်ပြန့်များပြားပါတယ်၊ အဲဒီမြင်မှုစသော
စိတ်ကို အတ္တကောင်လို့ထင်မှတ်တာလဲရှိတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့
မြင်သိတာကိုငါလိုထင်တယ်၊ ငါကမြင်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ထိုအတူပင်
ကြားသိတာ နံသိတာ၊ စားသိတာ ထိသိတာတွေကိုလဲ ငါလိုထင်တယ်၊
စိတ်ကူးကြံသိတာကိုလဲ ငါလိုထင်တယ်၊ ငါကကြံနေတယ်လို့ ထင်တယ်၊
အဲဒါဟာ စိတ်ဝိညာဏ်ကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့အထင်မှားတဲ့
သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ၊ ဒီလိုထင်တဲ့အယူက ရုပ်ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အတ္တဟု
မထင်ဘူး၊ စိတ်နဲ့ပူးတွဲပြီးဖြစ်တဲ့ ဖဿ ဝေဒနာစသော စေတသိက်
(၅၂) ပါး နာမ်တရားတွေကိုလဲ အတ္တဟုမထင်ဘူးလို့လဲ ကျွမ်းကျင်အရ
အားဖြင့် မှတ်သားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအများ၏ အယူအဆကတော့
အဲဒီဖဿဝေဒနာစသည်တွေကိုလဲ စိတ်လို့ပဲမှတ်ယူထားလျက် ရှိနေ
ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုအတ္တကောင် ငါကောင်လို့ထင်မှတ်ရာမှာ

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဖဿဝေဒနာစသော နာမ်တရားတွေကိုလဲ အတ္တလိုထင်မှတ်နေကြ
မှာပါ။ သို့သော်လဲ ကျွမ်းဂန်အရအားဖြင့်တော့ စိတ်စိညာဏ်ကို
အတ္တလိုထင်မှတ်တဲ့အယူက စိတ်သက်သက်ကိုသာ ငါလိုထင်တာပါ။
ဒါဟာ စိတ်စိညာဏ်နဲ့စပ်ပြီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံအမှတ်(၁) ပဲ။

အမှတ် (၂) ကတော့ အတ္တကောင် ငါကောင်မှာ မြင်သိမှု
စသော စိတ်ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။ အမှတ် (၃) ကတော့ အတ္တ
ကိုမိပြီး မြင်သိမှုစသော စိတ်ဖြစ်တယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။ အမှတ်
(၄) ကတော့ စိတ်ကိုမိပြီး အတ္တကတည်ရှိနေတယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။
အဲဒီအမှတ် (၂-၃-၄) အရ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံကတော့ စိတ်ကို အတ္တ
လိုမထင်ဘဲ ရုပ်ကိုယ်ကြီးနဲ့ ဖဿစသော ဓေတသိက်နာမ်တွေကို
သာ အတ္တလိုထင်မှတ်တာပဲ။ အဲဒါလဲ တိုတိုနဲ့မှတ်ရအောင် လိုက်ဆို
ကြရမယ်။

- ၁။ စိတ်ကိုအတ္တကောင်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၂။ အတ္တကောင်မှာ စိတ်ရှိတယ်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၃။ အတ္တကောင်၌ စိတ်ဖြစ်သည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်ပါး။
- ၄။ စိတ်၌အတ္တကောင်တည်နေသည်ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
တစ်ပါး။

ဒေါ ဣဠေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဤသည်ကား ဝိညာဏက္ခန္ဓာနှင့်စပ်၍ အထင်မှားသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၄-ပါးဖြစ်သည်။

ယခုဟောပြခဲ့တာဟာ ဘုရားဟောဒေသနာတော်နှင့်အညီ ဓမ္မဒိဋ္ဌာထေရီကပြောကြားတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံတွေပါ။ အဲဒီမှာ ခန္ဓာ ငါးပါးတွင် တစ်ပါးတစ်ပါး၌ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံ ၄-ပါးစီရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် (၅×၄=၂၀) ငါးပါးလေးလီ ၂၀ ရှိတယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀ ဆိုတာ ဒီဟာတွေပါ။ အဲဒါကိုသာ ပြီးလွယ်လွယ်နဲ့မှတ်ချင်ရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တစ်ပါးတစ်ပါးဖြစ်ပုံကို ခန္ဓာ ၅-ပါးနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတော့လဲ မှတ်ယူနိုင် ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ -

သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှစ်ဆယ် မှတ်ငွယ်တစ်နည်း

အမှတ် (၁) ရုပ်ကို အတ္တလို ထင်သည်၊

ဝေဒနာကို အတ္တလိုထင်သည်၊

သညာကို အတ္တလိုထင်သည်၊

သင်္ခါရတို့ကို အတ္တလိုထင်သည်၊

ဝိညာဏ်ကို အတ္တလိုထင်သည်၊

ပေါင်း ၅ -ပါး။

ဒို့ မတာဝန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အမှတ် (၂) အတ္တမှာ ရုပ်ရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တမှာ ဝေဒနာရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တမှာ သညာရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တမှာ သင်္ခါရတွေရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တမှာ ဝိညာဏ်ရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊

ပေါင်း ၅-ပါး။

အမှတ် (၃) အတ္တ၌ ရုပ်တည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တ၌ ဝေဒနာ တည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တ၌ သညာတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တ၌ သင်္ခါရတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

အတ္တ၌ ဝိညာဏ်တည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

ပေါင်း ၅-ပါး။

အမှတ် (၄) ရုပ်၌ အတ္တတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

ဝေဒနာ၌ အတ္တတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

သညာ၌ အတ္တတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

သခါရ၌ အတ္တတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

ဝိညာဏ်၌ အတ္တတည်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊

ပေါင်း ၅-ပါး။

ယခုခွဲပြတဲ့နည်းတွင် အမှတ် (၁) အရ ၅-ပါးထဲက ပထမ
 ဒိဋ္ဌိက ရုပ်သက်သက်ကို စွဲလမ်းတယ်၊ ကျန် ၄-ပါးထဲက နာမ်သက်
 သက်ကို စွဲလမ်းတယ်၊ အမှတ် (၂-၃-၄) တို့၌ အစဒိဋ္ဌိတစ်ပါးတစ်
 ပါးကလဲ နာမ်သက်သက်ကို စွဲလမ်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရုပ်သက်သက်ကို
 အတ္တလို့စွဲလမ်းတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိက ၁-ပါးသာရှိတယ်၊ နာမ်သက်သက်ကို
 အတ္တလို့စွဲလမ်းတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိက ၇-ပါးရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ ၄-ပါး ၃
 လီ = ၁၂-ပါးကတော့ ရုပ်နာမ် ၂ ပါးလုံးကိုပေါင်းပြီး စွဲလမ်းတာတွေပဲ၊
 ဒါပေမယ့် အမှတ် (၂-၃-၄) တို့၌ ပြဆိုထားရာမှာတော့ ရုပ်ကို၊
 ရုပ်နာမ်ကို အတ္တဟု စွဲလမ်းတယ်လို့ အတိအကျ ဖော်ပြထား
 သောကြောင့် အဲဒီအတ္တစွဲပုံ ၁၅-ပါးမှာ ပညတ်ကို အတ္တဟုစွဲလမ်း
 တာလဲပါတယ်လို့ဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိပါတယ်၊ ပညတ်စွဲလမ်းပုံကို ဘာကြောင့်
 ထည်သွင်းပြောရပါသလဲဆိုတော့ ဗြဟ္မဇာလသုတ်အဋ္ဌကထာ၌
 ကသိုဏ်းရုပ်ကို အတ္တဟုစွဲလမ်းကြောင်း ဖွင့်ပြထားတာလဲရှိတယ်၊
 အိန္ဒြိယက ဘာသာဝါဒကျမ်းတွေထဲမှာ အတ္တကို ခန္ဓဝင်္ဂါးပါးမှအလွတ်

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

လိုပြဆိုထားတာလဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အတ္တက ပညတ်သက်သက်ဆိုရင် မြင်ကြာသိမှုမရှိသင့်သောကြောင့် စွဲလမ်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။ အဲဒီအတ္တက မြင်တယ် ကြားတယ် သိတယ် စွဲလမ်း တယ်ဆိုရင်လဲ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးနှင့်မကင်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀-ကို ပြရာမှာ ပညတ်သက်သက်၌ အတ္တစွဲပုံကို မပြဘဲ ခန္ဓာငါးပါးစွဲပုံကိုသာ ပြထားတယ်လို့ ယူရမှာပဲ။ ဘုရားလက်ထက် တော်တုန်းက သစ္စကဆိုတဲ့ပရိဗိုဇ်က ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တလိုယုံကြည် ယူဆတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုထားတာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာတစ် ပါးတစ်ပါးကိုဖြစ်စေ၊ ၂-ပါး၊ ၃-ပါး၊ ၄-ပါးကိုဖြစ်စေ၊ ငါးပါးလုံးကိုဖြစ်စေ အတ္တကောင် ငါကောင်လို့ ထင်မြင်တာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိချည်းပါပဲ။ မြင်ဆဲ ကြားဆဲ စသည်၌ထင်ပေါ်သောရုပ်နာမ်ကို ငါလိုထင်မှတ် သည်ဖြစ်စေ၊ သက်သက်ကြုံစည်တွေးဆပြီးတော့ ကိုယ်ရုပ်နဲ့စေ တသိက်တွေကို အတ္တလိုထင်မှတ်သည်ဖြစ်စေ အဲဒီလို ထင်မှတ် တာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိချည်းပါပဲ။ အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိအကြောင်းကို အကျယ်ပြဆိုပြီးတော့ မွေ့နှံ့ထွေကုန် နီလို နီရုံးချုပ်ပြောကြားလိုက်ပါ တယ်။

ဒို့ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားစတင် နှစ်

အာရုံသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဝေခေါ- ရုပ်ကို
အတ္တဟုထင်မှတ်သည်သည်ဖြင့် ပြဆိုခဲ့သောဤပုံဤနည်းဖြင့် သက္ကာ
ယဒိဋ္ဌိ - ထင်ရှားရှိသောရုပ်နာမ်အပေါင်း၌ အတ္တဟုထင်မှားသော
အယူသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

အဲဒီအဖြေကို ကြားနာပြီးတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံကိုလဲ
ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလိုမေးပြန်ပါတယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံ အမေး

ကထံ ပနာပေျ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ န ဟောတိ။

အယျ-အရှင်မဇ္ဈဒိန္န၊ ကထံ-အဘယ်သူလျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည်၊ န ဟောတိပန - မဖြစ်တဲ့ကင်းရှင်းပါသနည်းတဲ့
ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟာ မဖြစ်တဲ့ ကင်းရှင်းပါသလဲလို့
မေးတာပါပဲ။ အဲဒါကို မဇ္ဈဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံအဖြေ

ဣဒာရုံသော ဝိသာခ သုတဝါ အနိပ္ပာသာဝကော
အနိပ္ပာနံ ဒဿာဝိ အနိပ္ပဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ အနိပ္ပဓမ္မေ
သုဝိနိတော သပ္ပုရိသာနံ ဒဿာဝိ သပ္ပုရိသဓမ္မဿ ကောဝိ
ဒေါ သပ္ပုရိသဓမ္မေ သုဝိနိတော န ရူပံ အတ္တတော

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သမနုပဿတိ၊ န ရူပဝန္တံ ဝါ အတ္တနံ၊ န အတ္တနိ ဝါ ရူပံ၊
 န ရူပသ္မိ ဝါ အတ္တနံ၊ န ဝေဒနံ အတ္တတော သမနုပဿတိ-
 ---၊ န သညံ---၊ န သခါရေ---၊ န ဝိညာဏံ---၊ န
 ဝိညာဏသ္မိ ဝါ အတ္တနံ၊ ဝေ ခေါ အာဝုသော ဝိသာခ
 သက္ကာယဒိဋ္ဌိ န ဟောတိ ။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဣဓ - ဤဘုရား
 သာသနာတော်၌၊ သုတဝါ - အကြားအမြင်နှင့်ပြည့်စုံသော၊ အနိယ
 သာဝကော - ဘုရားတပည့် အနိယာပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ရူပံ - ရုပ်ကို၊
 အတ္တတော - အတ္တဟု၊ န သမနုပဿတိ - မထင်မှတ်ဘူးတဲ့၊

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ဘုရားတပည့် အနိယာ
 ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အောက်ထစ်ဆုံး သောတပတ္တိမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုတွေ့သိတဲ့
 အမြင်နှင့်ပြည့်စုံနေတယ်၊ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ပြီးဖြစ်ရင် ရုပ်နာမ်ဟူသမျှ
 ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေလို့မမြဲဘူး၊ ဆင်းရဲချည်းပဲလို့လဲ သိပြီးဖြစ်နေတယ်၊
 ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ်ဟူသမျှဟာ သူ့အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပျက်
 နေတဲ့ သဘောတရားမျှပဲ၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်းဖြစ်အောင်လဲ မတတ်နိုင်
 ဘူး၊ မပျက်အောင်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ အစိုးရသည် အတ္တကောင်မဟုတ်
 တဲ့ အနတ္တတရားမျှပဲလို့လဲ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မြင်ခိုက် ကြားခိုက်
 စသည်၌ ထင်ပေါ်လာတဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို အတ္တကောင် ငါကောင်လို့

ဒေါ ဓမ္မဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ထင်မှတ်စွဲလမ်းခြင်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို အတ္တစွဲ ကင်းနေပါတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သောတာပန်မှာ ရုပ်နာမ်တွေကို အတ္တကောင်အနေဖြင့် ယူမှားစွဲလမ်းတဲ့ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသလဲကင်းတယ်။ အသိမှားတဲ့ စိတ္တဝိပလ္လာသလဲကင်းတယ်။ အမှတ်မှားတဲ့ သညာဝိပလ္လာသလဲ ကင်းတယ်လို့ အဋ္ဌကထာများမှာ ပြဆိုထားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို အတ္တစွဲကင်းတာဟာ ဝိပဿနာရှုဆဲ ယောဂီနဲ့လဲခိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ယောဂီဟာ သမ္မာသနဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ရောက်နေလျှင် အထူးအားဖြင့် ဘက်ဉာဏ်သို့ ရောက်နေလျှင် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း အနိစ္စ ဒုက္ခလို့သိတဲ့အပြင် အနတ္တလို့လဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိသိသွားတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို သိရတဲ့ အာရုံတိုင်း၌ အတ္တလို့ထင်မှတ်စွဲလမ်းမှုဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ကင်းရှင်း ကင်းရှင်းသွားပါတယ်။ အဲဒါလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် အနတ္တ လို့သိတဲ့အတွက် အတ္တလို့ထင်မှတ်မှုကင်းတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မရှုမမှတ်မိတဲ့ ရုပ်နာမ်အာရုံတွေမှာတော့ အတ္တစွဲမကင်းသေးပါဘူး။ နောက်ပြီး တော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတရားချည်းပဲလို့ ဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်ကိုကြားနာပြီး သဘောကျနေတဲ့သူကိုလဲ အကြာသုတနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ဆိုရတယ်။

ဒွေ မဟာဝဇည်းဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အဲဒီလို အကြားသုတနဲ့ပြည်စုံတဲ့သူကိုလဲ ကလျာဏပုထုဇဉ်လို ဆိုရတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အနိုင်အမြဲစွဲလမ်းတဲ့ အတ္တစွဲကတော့ ကင်းတန်သလောက် ကင်းနေတယ်လို့ ဆိုရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြင့် ကင်းတာမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး။

ယခု ဒီမှာသိစေလိုရင်းကတော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရုပ်နာမ်ကို အတ္တလို့မထင်မှတ်တော့ဘူးဆိုတာက သိစေလိုရင်းပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဝိပဿနာယောဂီမှာ ရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စ ဒုက္ခလို့သိရတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို အတ္တလို့မထင်မှတ်တော့ဆိုတာလဲ သိထားဖို့ပါ။ အဲဒီလို သိမှတ်ထားပြီးတော့ အဲဒီအတ္တစွဲကင်းအောင် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ထင်ပေါ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်ကို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် သိနေရအောင် မပြတ်ရှုမှတ်နေရမယ်ဆိုတာလဲ သိစေလိုတာပါပဲ။

အဲဒီလိုရှုနေလို့ဖြစ်စေ၊ အရိယမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီးဖြစ်လို့ဖြစ်စေ အတ္တလို့မထင်ခြင်း၏ အခြားအကြောင်းများလဲရှိတယ်။ အဲဒါတွေကိုလဲ အရိယာနိဒ္ဓသာဝီ - အရိယာတို့ကို သိမြင်သည့်ဖြစ်၍လဲ အတ္တလို့မထင်မှတ်ဘူးတဲ့ ဒါကတော့ ရှေ့နားဝိုင်းကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင်က အရိယာဖြစ်နေလို့ အရိယာကိုသိမြင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အရိယာမဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အမြင်သုတနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

နဲ့အရတူပါ။ နောက်ပြီးတော့ အရိယဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ- အရိယာ ဖြစ်ကြောင်း ဗောဓိပက္ခိယတရား၌ ကျွမ်းကျင်သိမြင်သည်ဖြစ်၍လဲ အတ္တလို့မထင်မှတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကလဲ အရိယာဖြစ်နေသောကြောင့်၊ သို့မဟုတ် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့ သိနေသော ကြောင့်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒါလဲအရိယာတို့ကို မြင်တယ်ဆိုတာနဲ့ သဘောအားဖြင့် အတူတူပါ။ နောက်ပြီးတော့ အရိယဓမ္မေ သုဝိ နိတော- အရိယာတရား၌ ကောင်းစွာဆုံးမအပ်ပြီး ကောင်းစွာယဉ်ကျေး ပြီးဖြစ်၍လဲ အတ္တလို့မထင်မှတ်ဘူးတဲ့ ဒါလဲ အရိယာဖြစ်ပြီး ယဉ်ကျေး နေသောကြောင့် အတ္တလို့မထင်မှတ်တာပါလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ရှေးနားကပြခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ သဘောအားဖြင့်အတူတူပါ။ ဒါပေမယ့် အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်ပြထားတဲ့ သံဝရဝိနည်းနဲ့ ပဟာနဝိနည်းဖြင့် ဆုံးမ၍ ယဉ်ကျေးနေပုံကိုတော့ ဒီနေရာကျမှ ပြောပြမယ်လို့ ရေပိုင်းကဖော်ပြ ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအကြောင်းအရာများကို ပြောပြပါဦးမယ်။

အဲဒီမှာ သံဝရဝိနယ - သံဝရဝိနည်းဆိုတာ အကုသိုလ်ကို ပိတ်ဆိုတာဖြစ်လျက် ဆုံးမခြင်းလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ (ဝိနယကို ပယ် ဖျောက်ခြင်းလို့လဲ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပဟာနဝိနယဆိုရာ ကျတော့ ပယ်ခြင်းနဲ့ပယ်ဖျောက်ခြင်းဆိုတာ ထပ်တူဖြစ်နေလို့ မချော မောဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဆုံးမခြင်းဆိုမှ ဝိနိတပုဒ်အနက်ကျတော့

ဇေ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာနဲ့လျော်ပါတယ်။ အဲဒီသံဝရဝိနည်းက သီလသံဝရ - သီလဖြင့်ပိတ်ဆို့ခြင်း။ (၁)၊ သတိသံဝရ - သတိဖြင့်ပိတ်ဆို့ခြင်း (၂)၊ ဉာဏသံဝရ - ဉာဏဖြင့်ပိတ်ဆို့ခြင်း (၃)၊ ခန္တိသံဝရ - သည်းခံခြင်းဖြင့်ပိတ်ဆို့ခြင်း (၄)၊ ဝီရိယသံဝရ - လုံ့လဖြင့်ပိတ်ဆို့ခြင်းလို့ ၅-ပါးရှိပါတယ်။ အဲဒီငါးပါးကို “သီလသတိ၊ ဉာဏခန္တိ၊ ဝီရိသံဝရ - ငါးဖြာ” လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

သီလ သတိ၊ ဉာဏ ခန္တိ၊ ဝီရိ သံဝရ-ငါးဖြာ။

အဲဒီငါးပါးထဲက သီလသံဝရဆိုတာ ရဟန်းများမှာ ပါတိမောက်သီလဖြင့် ကိုယ်နှုတ်ကျူးလွန်မှုတွေ စောင့်စည်းပိတ်ဆို့ခြင်းပါ။ လူဝတ်ကြောင်များမှာတော့ ငါးပါးသီလဖြင့် သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ လိမ်မှုစသည်ကို ပိတ်ဆို့နေခြင်းပါ။ ရှစ်ပါးသီလဖြင့် ပိတ်ဆို့တာက ပိုပြီးလုံခြုံတော့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ယခုသီလကို ရှိသေ့စွာကျင့်နေကြတဲ့ သူတွေဟာ ကိုယ်ဖြင့်နှုတ်ဖြင့် ကျူးလွန်တဲ့အကုသိုလ်တွေကို ပိတ်ဆို့တားမြစ်နေကြတာပဲ။ အဲဒီလို ပိတ်ဆို့ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမနေရင် အရိယဓမ္မေ သုဝိနီတော-အရ အရိယာအကျင့်တရား၌ ဆုံးမပြီးဖြစ်နေတာပါ။

ဒေါ ဗုဒ္ဓဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

သတိသံဝရဆိုတာ မြင်ရ ကြားရတဲ့ အာရုံစသည်နှင့် စပ်ပြီး လောဘာ ဒေါသမဖြစ်ရအောင် သတိဖြင့်ပိတ်ဆို့စောင့်စည်းခြင်းပါ။ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစသည်မှာ မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး မြင်ရုံမျှ ကြားရုံမျှ စသည်ဖြင့်တည်စေတာဟာ ဒီသတိသံဝရအရမှာ အကောင်းဆုံးပါ။

မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစသည်မှာ မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု သိသိသွားတဲ့ဉာဏ်ဖြင့် “မြတ်ဗျာဓိသည်ဖြင့် ထင်မှတ်ပြီး ဖြစ်မယ်” အကုသိုလ်တွေကို ပိတ်ဆို့တားမြစ်ခြင်းဟာ ဉာဏသံဝရပါ။ ယခုဒီက ယောဂီတွေရဲ့မှတ်နေကြတာဟာ အဲဒီဉာဏသံဝရဖြင့် အကုသိုလ်တွေကို ဖြစ်ခွင့်မရအောင် ပိတ်ဆို့တားမြစ်နေကြတာပါ။ ဒီလိုရှုမှတ်နေရင်း ဝိပဿနာဉာဏ်ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအခါ အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာအကုသိုလ်တွေကို အမြစ်ပြတ်ပယ်ခြင်းဟာလဲ ဒီဉာဏသံဝရပါ။ ယခုရှုမှတ်အားထုတ်နေကြတာဟာ အဲဒီအရိယာမဂ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ သံဝရမိနည်းပြည့်စုံအောင် အားထုတ်နေကြတာပါ။

သီတဿ - အအေးကို ၊ ဥဏှဿ - အပူကို၊ ခမော - သည်းခံသည်၊ ဟောတိ - ဖြစ်၏စသည်ဖြင့် ဟောထားတဲ့ ဒေသနာတော်နှင့်အညီ အအေးအပူစသော ဒုက္ခဝေဒနာတွေ၊ သူတစ်ပါးက မတော်မသင့် ပြောတာ၊ ပြုတာတွေကို သည်းခံတာဟာ ခန္တိသံဝရပါ။

ဒို့ မတာဝန်ဆောင်တော်ဘုရားကြီး နှ

ယခုယောဂီတွေ ညောင်းတာပူတာစသည်ကို သည်းခံပြီး အားထုတ်
နေကြတာဟာ အဲဒီ ခန္တိသံဝရပါပဲ။

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်ကူးအကြံအစည်တွေကို
ရှုမှတ်ပြီးလက်မခံဘဲ ပယ်နေတာဟာ ဝီရိယသံဝရပါ။ မဖြစ်ဘူးတဲ့
အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင် ဖြစ်ပြီးအကုသိုလ်တွေကို ပယ်နိုင်အောင်
အားထုတ်ပြီး ရှုမှတ်နေကြတာလဲ အဲဒီဝီရိယသံဝရပါပဲ။

အဲဒီ သံဝရဝိနည်းငါးပါးဟာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဘင်္ဂဉာဏ်
လောက်ရောက်ရင် ပြည့်စုံတန်သမျှ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
ဝိပဿနာဉာဏ်များနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အနိယာတို့၏အကျင့်
တရားဖြင့် ကောင်းစွာဆုံးမအပ်ပြီး ဖြစ်သင့်သလောက်ဖြစ်နေလို့ ဇွဲရ
၆ -ပါးက ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို အတ္တလိုမထင်ဘဲ
အနတ္တလိုသာ အမှန်အတိုင်း သိသိနေတာပဲ။ ဒီလိုသိနေရင်း နောက်
ဆုံးတစ်ချိန်ကျတော့ အနိယမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာမယ်။ အဲဒီအခါ
သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် အတ္တဒိဋ္ဌိကိုအကြွင်းမဲ့ပယ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့်
ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို အတ္တလိုထင်မှတ်မှု လုံးဝကင်းသွားတော့တာပဲ။
အဲဒီလိုဖြစ်ပုံကို ရည်ပြီးတော့ “အနိယဓမ္မေ သုဝိနိတော- အနိယာ
တို့၏အကျင့်တရား၌ ကောင်းစွာဆုံးမအပ်ပြီးဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသော
အနိယာသာဝကသည် ရုပ်ကိုအတ္တဟုမထင်မှတ်ဘူး” စသည်ဖြင့်

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ဖော်ပြထားတာပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ပဟာနဝိနယ - ပဟာနဝိနည်းဆိုတာ အကုသိုလ်တွေကိုပယ်လျက် ဆုံးမခြင်းလို့ဆိုလိုပါတယ်။ (ဒီနေရာမှာ ဝိနယကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းလို့ အနက်ပြန်လျှင် ပယ်ခြင်းဟူသော ပယ်ဖျောက်ခြင်းလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ အနက်ထပ်တူဖြစ် နေလို့ စကားမချေပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆုံးမခြင်းလို့အနက်ပြန်တာပါ ပဲ။ အဲဒီ ပဟာနဝိနည်းကလဲ တဒင်္ဂပဟာနံ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာနံ သမုစ္ဆေဒ ပဟာနံ ပဋိပဿဒ္ဓိပဟာနံ နိဿရဏပဟာနံအားဖြင့် ငါးပါးရှိပါတယ်။ အဲဒါကိုလဲ “တဒင် ဝိက္ခမ္ဘံ သမုစ္ဆေဒံ၊ တစ်ဖန်ငြိမ်းတာ ထွက်မြောက် ပါ” လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

တဒင် ဝိက္ခမ္ဘံ သမုစ္ဆေဒံ၊ တစ်ဖန် ငြိမ်းတာ ထွက်မြောက်ပါ။

အဲဒီ ပဟာနံငါးပါးထဲမှာ ဝိပဿနာဉာဏ်တစ်စိတ်ဖြင့် အာရမ္မဏာနုသယခေါ်တဲ့ ကိလေသာတစ်စိတ်ကို ပယ်တာဟာ “တဒင်္ဂန တဒင်္ဂဿ ပဟာနံ တဒင်္ဂပဟာနံ” လို့ပြဆိုထားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် (၂-၃၃၅) စသည်နှင့်အညီ တဒင်္ဂပဟာနံမည်ပါတယ်။ (ရှည်ရှယ်ချက်ကို အတိုချုပ်ပြသည်) အဲဒါဟာ မြင်ဆဲ၊ ကြားဆဲစသည်၌ ရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စသည်ဖြင့်သိရတဲ့အာရုံမှာ နိစ္စသည်ဖြင့် ထင်မှတ်ပြီး ဖြစ်မည်

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

ကိလေသာတစ်စိတ်ကို ရှုသိတဲ့ဉာဏ်တစ်စိတ်ဖြင့် ပယ်တာပါပဲ။

ဝိက္ခန္ဓာပဟာန်ဆိုတာကတော့ ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ
၏အစွမ်းကြောင့် ကိလေသာအကြမ်းစားတွေမဖြစ်ဘဲ အတော်အတန်
ကြာအောင် ကင်းနေတာကိုဆိုတာပါပဲ။

သမုစ္ဆေပဟာန် ဆိုတာကတော့ အနိယမင်္ဂါ၏ အစွမ်းကြောင့်
ငြိမ်းသင့်တဲ့ကိလေသာတွေ အမြစ်ပြတ်ကင်းငြိမ်းနေတာကို ဆိုတာပါပဲ။
သောတာပတ္တိမင်္ဂါ၏အစွမ်းကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ
ပရာမသရယ်၊ အပါယ်ကျစေနိုင်တဲ့ လောဘဓေါသစသည်ရယ်၊
သုကတိဋ္ဌိ ခုနစ်ဘဝထက်ပိုလွန်ပြီးဖြစ်စေနိုင်တဲ့ လောဘာရယ်- ဒီလို
ကိလေသာတွေ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘဲ ကင်းငြိမ်းသွားတာဟာ သမုစ္ဆေ
ပဟာန်ပဲ။ သကဒါဂါမိမင်္ဂါ၏အစွမ်းကြောင့် ကာမရာဂ ဗျာပါဒအကြမ်းစား
တွေ လုံးဝပြတ်ငြိမ်းသွားတာ၊ အနာဂါမိမင်္ဂါ၏အစွမ်းကြောင့် ကာမရာဂ
နှင့် ဗျာပါဒတွေ လုံးဝပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်းသွားတာလဲ အဲဒီသမုစ္ဆေပဟာန်ပဲ။
အရဟတ္တမင်္ဂါ၏အစွမ်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ မာနစသော ကိလေသာ
ဟူသမျှ လုံးဝပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်းသွားတာလဲ အဲဒီသမုစ္ဆေပဟာန်ပဲ။
ယခုဒီမှာ ယောဂီတွေရုဏ်အားထုတ်နေကြရတာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြင့် တဒင်္ဂပဟာန်ပြည့်စုံပြီးတော့ အဲဒီသမုစ္ဆေပဟာန် ပြည့်စုံအောင်
အားထုတ်နေကြရတာပဲ။

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

အဲဒီအရိယမဂ်လေးပါး အမြစ်ပြတ်ပယ်ပြီး ကိလေသာတွေကို အရိယဖိုလ်လေးပါးဖြင့် ထပ်မံပြီးငြိမ်းစေတာကတော့ ပဋိပဿဒ္ဓိ ပဟာနိပါ၊ အဲဒါကတော့ အထူးပယ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖလသမာပတ်၏အဟုန်ကြောင့် ငြိမ်းအေးမြဲငြိမ်းအေးနေတာကို ဆိုတာပါပဲ။

နိဿရဏပဟာနိဆိုတာကတော့ အရိယမဂ်လေးပါး၏အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ကိလေသာတွေ ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေ လုံးဝငြိမ်းတာဟာ အဲဒီကိလေသာရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေမှ လွတ်မြောက်နေတဲ့ နိဿရဏခေါ် နိဗ္ဗာန်ပါ။ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ ကိလေသာရုပ်နာမ်ဆင်းရဲဟူသမျှမှ ကင်းရှင်းထွက်မြောက်နေလို့ နိဿရဏပဟာနိခေါ်တယ်။ အရိယမဂ်ဖိုလ်လေးပါးရောက်ရင် အဲဒီနိဿရဏပဟာနိလဲ ပြည့်စုံတော့တာပါပဲ။

ယခုပြောပြခဲ့တဲ့ သံဝရဝိနည်းငါးပါး ပဟာနဝိနည်းငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံနေတဲ့အရိယာဟာ အရိယဓမ္မသုဝိနိတော- အရိယာတို့၏အကျင့်တရား၌ ဆုံးမအပ်ပြီးဖြစ်၍ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးနေတာပါပဲ။ အဲဒီလို ယဉ်ကျေးတဲ့ အရိယာသာဝကဟာ ရုပ်ကို အတ္တလို့မထင်မှတ်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒါလောက်ဆိုရင် အတ္တစွဲကင်းတဲ့ ကလျာဏပုထုဓဉ်နဲ့ အရိယာသာဝကအကြောင်းကို နားလည်လောက်ပါပြီ ဒါကြောင့် ဓမ္မဒိန္နထေရ်၏ အဖြေပါဠိကို ပြန်ရိုက်စဉ်အရ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏

အပြည်အစုံ အနက်ပြန်ပြဋ္ဌာန်းမယ်။

အာဝုသောဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ဣဓ - ဤဘုရား
 သာသနာတော်၌၊ အနိယာနံ ဒဿာဝီ - အနိယာတို့ကိုသိမြင်သော၊
 အနိယဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ - အနိယာတရား၌ကျွမ်းကျင်သော၊ အနိယ
 ဓမ္မေသုဝိနီတော- အနိယာတရား၌ဆုံးမအပ်ပြီးဖြစ်၍ ကောင်းစွာ
 ယဉ်ကျေးသော၊ သပ္ပုရိသာနံ ဒဿာဝီ- အနိယာသူတော်ကောင်းတို့ကို
 သိမြင်သော၊ သပ္ပုရိသဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ - သူတော်ကောင်းတရား
 ၌ကျွမ်းကျင်သော၊ သပ္ပုရိသဓမ္မေ သုဝိနီတော - သူတော်ကောင်း
 တရား၌ဆုံးမအပ်ပြီးဖြစ်၍ ကောင်းစွာယဉ်ကျေးသော၊ သုတဝါ -
 အကြားအမြင်နှင့်ပြည့်စုံသော၊ အနိယာသာဝကော - အနိယာဖြစ်သော
 ဘုရားတပည့်သည်၊ ရူပံ-ရုပ်ကို၊ အတ္တတော-အတ္တဟု၊ န သမနုပဿတိ
 - မထင်မှတ်ပေ၊ ဝါ- တစ်နည်းအားဖြင့်၊ အတ္တာနံ- အတ္တကို၊ ရူပဝန္တံ
 - ရုပ်ရှိသည်ဟု၊ န- မထင်မှတ်ပေ၊ ဝါ - တစ်နည်းအားဖြင့်၊ ရူပံ -
 ရုပ်ကို၊ အတ္တနိ- အတ္တ၌တည်သည်ဟု၊ န-မထင်မှတ်တော့ပေ၊ ဝါ-
 တစ်နည်းအားဖြင့်၊ အတ္တာနံ-အတ္တကို၊ ရူပသ္မိ-ရုပ်၌တည်သည်ဟု၊ န-
 မထင်မှတ်ပေ၊ (ဝေဒနာစသည်မှာလဲ ပါဠိအနက်က ထပ်တူပါပဲ၊ အစ
 ၄-ပုဒ်နှင့် နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ကိုသာ ဖော်ပြပါမည်။) ဝေဒနံ-
 ခံစားမှုဝေဒနာကို၊ အတ္တတော-အတ္တဟု၊ န သမနုပဿတိ-မထင်မှတ်

ဇီ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ပေ၊ သညံ-မှတ်သားမှုသည်ကို၊ အတ္တတော-အတ္တဟု၊ န သမန ပဿတိ- မထင်မှတ်ပေ၊ သင်္ခါရေ -စေတနာစသောသင်္ခါရတို့ကို၊ အတ္တတော- အတ္တဟု၊ န သမနပဿတိ-မထင်မှတ်ပေ၊ ဝိညာဏံ- စိတ်ဝိညာဏ်ကို၊ အတ္တတော-အတ္တဟု၊ န သမနပဿတိ-မထင်မှတ်ပေ၊ အတ္တာနံ- အတ္တကို၊ ဝိညာဏသ္မိ- စိတ်ဝိညာဏ်၌တည်သည်ဟု၊ န- မထင်မှတ်တော့ပေ၊ အာဂ္ဂသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ဧဝံ ခေါ- ဤဤနည်းဖြင့်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ- ထင်ရှာရှိသောရုပ်နာမ်အပေါင်း၌ အတ္တဟုထင်မှားသောအယူသည်၊ န ဟောတိ - မဖြစ်တဲ့ ကင်းငြိမ်း ပါသည်တဲ့။

အတ္တဆိုတာ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်လို့ ထင်ရတဲ့ ဟာပါပဲ။ အဲဒါက ကိုယ်သွားချင်သွား၊ ကိုယ်ရပ်ချင်ရပ်၊ ကိုယ်ထိုင်ချင် ထိုင်၊ ကိုယ်အိပ်ချင်အိပ်၊ ကိုယ်ပြောချင်ပြော၊ ကိုယ်လုပ်ချင်လုပ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်အလိုအတိုင်း အစိုးရတယ်လို့လဲ ထင်ရတဲ့ဟာပဲ။ အဲဒါကို သာမီအတ္တခေါ်တယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာအမြဲတည်ရှိနေတယ်လို့လဲ ထင်ရတယ်။ အဲဒါကို နိဝါသီအတ္တခေါ်တယ်၊ အတ္တကောင် ငါကောင်က ပင် ကြံတတ်တယ်၊ ပြောတတ်တယ်၊ ပြုတတ်တယ်လို့လဲ ထင်ရတယ်။ အဲဒါကို ကာရကအတ္တဟုခေါ်တယ်။ အဲဒါက သင်္ခါရက္ခန္ဓာကို အတ္တလို့ ခွဲလမ်းတာပဲ။ အကောင်းအဆိုးတွေကိုခံစားနေတာကို အတ္တကောင်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ငါကောင်လို့လဲထင်ရတယ်။ အဲဒါကို ဝေဒကအတ္တလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါက ဝေဒနာက္ခန္ဓာကို အတ္တလို့စွဲလမ်းတာပဲ။ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်စသည်ကို ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ အဲဒီလို အတ္တစွဲဟာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားမျှင်လို့ အမှန်အတိုင်း သိနေတော့တာပဲ။ မွေဒိန္နာထေရီက ဖြေရှင်းပြတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀- ကင်းပုံဟာ အဲဒီ သာမိနိဝါသီကာရက၊ ဝေဒက၊ အတ္တစွဲ ၄- ပါးလုံး ကင်းပုံနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အဲဒီအတ္တစွဲ ၄-ပါးနဲ့ အတ္တစွဲကင်းပုံ ဆောင်ပုဒ် များကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

- (၁) ကိုယ်ထဲမှာ အလိုအတိုင်းအစိုးရတဲ့ ငါကောင်ရှိသည်ဟု ထင်တာက သာမိအတ္တစွဲ။
- (၂) ကိုယ်ထဲမှာ အမြဲတည်နေတဲ့ ငါကောင်ရှိသည်ဟု ထင်တာက နိဝါသီအတ္တစွဲ။
- (၃) ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် အမှုအရာဟူသမျှကို ငါကောင်ကပင် ပြုလုပ်သည်ဟုထင်တာက ကာရကအတ္တစွဲ။
- (၄) အကောင်းအဆိုးဟူသမျှကို ငါကောင်ကပင် ခံစားသည်ဟု ထင်တာက ဝေဒကအတ္တစွဲ။
- (၅) သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်၏ အသိအမြင်ရှိသူမှာ ရုပ်နာမ်အစု။

ဒို့ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းဆုံးအဖြေကို ကြားနာပြီးနောက် ဝိသာခ
သူဌေးကြီးက အရိယမဂ်ဖိုလ်ကို မေးပြန်တယ်။ မေးပုံကတော့ -

အရိယာမဂ်အမေး

ကတမော ပနာယျေ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။

အယျေ- အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ အဋ္ဌင်္ဂိကော - အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော
အရိယောမဂ္ဂေါ-အရိယမဂ်သည်။ ကတမော ပန- အဘယ်အရာပါ
နည်းတဲ့။

ဒါကတော့ ရှေ့နှစ်ဆယ့်နှစ်သက္ကရာဇ်က သက္ကာယနိရောဓဂေါဓိနီပဋိပဒါ
ခေါ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်းမေးတာနဲ့ အရတူပါ။ ဒါကြောင့် ဒီမဂ္ဂသစ္စာ
အကြောင်းဖြေပြီးပါပြီ။ ထပ်ပြီးမေးစရာမလိုပါဘူးလို့ ပြောသင့်တာပါ။
ဒါပေမယ့် ဓမ္မဒိန္နထေရီကတော့ အရိယမဂ်ကိုအခြေခံပြီး ရှေ့ဆက်
မေးလိုသောကြောင့်ဖြစ်မှာပဲလို့ ဆင်ခြင်ပြီး ပြောသင့်သည့်အတိုင်း ဒီလို
ဖြေကြားပါတယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏

အရိယမဂ်အခြေ

အယမေဝ ခေါ် အာဂုတော ဝိသာခ အရိယော
အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ၊ သေယျထိဒံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - - သမ္မာသမာဓိ။

အာဂုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အဋ္ဌင်္ဂိကော -
အာဂိရ်ပါရှိသော၊ အရိယာမဂ္ဂေါ - အရိယမဂ်ဟူသည်မှာ၊ အယမေဝ-
ဤအရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ သေယျထိဒံ - ဤအရာက အဘယ်နည်း
ဆိုလျှင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - မှန်စွာမြင်ခြင်း - - သမ္မာသမာဓိ - မှန်စွာစူးစိုက်
တည်ကြည်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်တဲ။

ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကြောင်းကတော့ သက္ကာယနိရောဓဂိဗ္ဗိပဋိပဒါ
ဆိုတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်းဟောစဉ်က ဖွင့်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ ထပ်ပြီးပြော
စရာတော့မလိုပါဘူး ဒါပေမယ့် (၁၃၂၆ - ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်
နေ့က ဟောထားခဲ့တဲ့) ပထမစာမူရင်းမှ တချို့အနည်းငယ်ကို စာကြည့်
သူတို့မှာ သုတပွားရအောင် ယခုတရားစာမူသန့်၌ ဖော်ပြရဦးမယ်။

ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ခဏခဏ ဟောနေရတယ်။ ဒီမဂ္ဂင်
ရှစ်ပါးတရားက အလွန်လဲလေးနက်ပြီး အလွန်လဲအရေပါအရာရောက်
ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ အနှစ်
သာရအစစ်ပဲ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမသာသနာတော်အစစ်ပဲ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ

ဇိ ဓူဠဝေဒဠသုတ်တရားတော် ခန္ဓ

တစ်သိန်း ရှစ်သင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း တစ်ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေကမ္ဘာ
တစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ ကျင့်ကြံရတဲ့ ဘုရားအလောင်း
တွေဟာလဲ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံရတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်တွေဟာ မိမိတို့၏အသက်တမ်းရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး တရား
ဟောကြရတာလဲ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေမှာ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်ကို
ပြည့်စုံအောင် ကျင့်နိုင်ဖို့ ဟောတော်မူကြရတာပဲ၊ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား
အကြွင်းမဲ့ပြည့်စုံလျှင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းဆုံးနိဗ္ဗာန်ရောက်
တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်ဟာ အလွန်အရေးကြီးပါ
တယ်။

(ကမ္ဘာဦးမှစ၍ လောကရေးအတွက် ချမ်းသာအောင်ကြံဖန်
တီထွင်လာကြပုံနှင့် မွေးသည်မှစ၍ လူ့ဘဝဆင်းရဲကြရပုံများကို
ဟောထားသည်မှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက် ၄-မျက်နှာကျော်ကျော်ရှိ၏၊
ယင်းကို ဤ၌ မပြတော့ဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။)

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲက သမ္မာဒိဋ္ဌိ - မှန်စွာမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်အရ
မှန်စွာမြင်အောင်အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ လောကဘက်က အမှန်တွေ
ဆိုတာလဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ ဒီအရိယမဂ္ဂင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊
ဆိုင်တာကတော့ မိမိတို့သမ္ဘာက ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း
သိဖို့ပဲလိုပါတယ်၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နှံတိုင်း စားသိတိုင်း တွေ့ထိ

ဇွဲ မဟာဝဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

တိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း၊ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် အားထုတ်ဖို့ပါ။ ဒွါရပ်ပါက ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတာကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်တွေ့သိပြီး ဆင်းရဲတွေပဲဆိုတာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ရှုမှတ်ခြင်းမရှိတဲ့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အမြင်ကောင်း အကြားကောင်း စသည်တွေကိုရအောင် အမြဲ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ဆင်းရဲနေကြရတယ်။ အဲဒီလို အဆင်ရဲခံပြီး ကြောင့်ကြစိုက်လို့ အမြင်ကောင်းစသည်တွေကိုရလာတော့လဲ မကြာခင် ကုန်ဆုံးသွားတာပဲ။ အဲဒီလို ကွယ်ပျောက်လွယ်တာဟာ အရသာကောင်း စားရတဲ့အခါ ပိုပြီးထင်ရှားပါတယ်။ လျှာပေါ်မှာ အရသာကောင်းကလေးဟာပေါ်လာပြီး တခဏကလေးအတွင်းမှာ ပျောက်သွားတာပဲ။ ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ဒီလိုချည်းပါပဲ။ အဲဒီအကောင်းကလေးတွေခံစားရအောင် ရှာရ လုပ်ကိုင်ရတာတွေကတော့ အင်မတန် ပင်ပန်းဆင်းရဲပါတယ်။ တစ်သက်လုံးရှာကြံနေရတာပဲ။ အပါယ်လေးပါးရောက်နေတဲ့အခါ ပိုပြီး ဆင်းရဲကြရတာပဲ။

မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစသည်မှာ မပြတ်ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီကတော့ မြင်မှု ကြားမှုစသော ရုပ်နာမ်တွေ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာကို တွေ့သိရတယ်။ အဲဒီလိုခဏမစဲ လျင်မြန်စွာပျောက်ပျက်သွားတာတွေချည်း တွေ့သိနေရတော့ ဘာမှအားကိုးစရာမရှိတဲ့ ဆင်းရဲတရား

ဇေ ဣဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခြစ်

တွေချည်းပဲ၊ ရုပ်နာမ်အသစ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်အချိန်မဆို သေနိုင်တာကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဆင်းရဲတရားတွေချည်းပဲလို့ သိရတယ်။ အဲဒါဟာ အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတဲ့ ဆင်းရဲအမှန်ကိုသိတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

(၁) ဖြစ်ပျက်သမျှ၊ သင်္ခါရ၊ ဒုက္ခသစ္စာတည်း။

အဲဒီလိုရှုမှတ်နေရင် ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ဆင်းရဲလို့သိတာဟာ ဒုက္ခသစ္စာကိုအမှန်အတိုင်းသိတဲ့သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကတော့ ရှုမိတဲ့အာရုံလောက်သာ ဆင်းရဲထင်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှုကင်းတယ်။ မရှုမိတဲ့အာရုံတွေနဲ့တော့ စပ်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှုရှိနေသေးတာပဲ။ အရိယာမဂ်ရောက်မှ နှစ်သက်သာယာမှုက အမြစ်ပြတ်ငြိမ်းတာ။ ဒါတောင်မှ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်လောက်ဆိုရင် ကာမဘဝရုပ်နာမ်တွေကို အကောင်းထင်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှုက လုံးဝမကင်းသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အိမ်ထောင်ပြုမှုတွေလဲ ရှိနေသေးတာပဲ။ မိထွေးတော်ဂေါတမီပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးမှာ အရှင်အာနန္ဒာက စိုးရိမ်ပူဆွေးပြီး ငိုကြွေးသေးတယ်လို့တောင် ပြဆိုထားတာ ရှိနေသေးတာပဲ။ အဲဒါဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်မစံဘဲဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို အကောင်းထင်ပြီး လိုလားခြင်းရှိနေလို့ပါပဲ။ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်မှ အဲဒီလိုအကောင်းထင်ပြီး

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

နှစ်သက်သာယာမှု လုံးဝကင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနှစ်သက်သာယာမှု လုံးဝငြိမ်းအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်နေကြရတာပဲ။

နှစ်သက်သာယာမှုရှိနေရင် မျက်မှောက်ဘဝမှာလဲ ဆင်းရဲ နေကြရတာပဲ၊ သာသမီး အိမ်သူအိမ်သားတွေရှိနေတဲ့သူမှာ အဲဒီ သာသမီးစသည်ကို နှစ်သက်သာယာနေသောကြောင့် သူတို့အတွက် ကြောင်ကြိုက်ပြီးတော့လဲ ဆင်းရဲနေကြရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ တစ်ချိန်က မလ္လတိုင်းပြည်ထဲက ဥရဝေလကပ္ပဆိုတဲ့ နိဂုံးရွာကြီးမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတယ်၊ အဲဒီအခါ ဥရဝေလကပ္ပနိဂုံးရွာထဲက ဘဒြကဆိုတဲ့ ဂါမဏိရွာလူကြီးက မြတ်စွာဘုရားထံလာရောက် ကန်တော့ပြီးတော့ ဒီလိုလျှောက်ထား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆင်းရဲဖြစ် ကြောင်း ငြိမ်းကြောင်းတရား ဟောတော်မူပါတဲ့။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုစပြီးအမိန့်ရှိပါတယ်၊ ရှေးကာလကိုစွဲပြီး ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းကြောင်းကို ငါကဟောလျှင် သင့်မှာ ယုံမှားတွေ့အတာမှ သံသယဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ကာလကို စွဲပြီးဟောလျှင်လဲ သင့်မှာ ယုံမှားတွေ့အတာမှ သံသယဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယခုတစ်ထိုင်အတွင်းမှာပဲ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ချုပ်ကြောင်းကို ဟောမယ်လို့မိန့်တော်မူပြီး ဒီလိုမေးတော်မူပါတယ်။

ဇွဲ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ဥရုဝေလကပ္ပရွာထဲကလူများမှာ အသတ်ခံရခြင်း၊ အချုပ်
အနှောင်ခံရခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးခြင်း၊ အကဲ့ရဲခံရခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်စေ သင်္ဃာတိစိရိယပုဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊
နုလုံးမသာခြင်း၊ စိတ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသလားတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်
ဘုရားလို့ လျှောက်ပါတယ်။

တချို့လူတွေမှာ အသတ်ခံရခြင်းစသည်ကြောင့် သင်္ဃာ
တိစိရိယပုဆွေးခြင်း စသည်မဖြစ်နိုင်တာလဲရှိပါသလားလို့မေးတော်မူပါတယ်။
အဲဒီလိုမဖြစ်နိုင်တာလဲရှိပါတယ်လို့ လျှောက်တယ်။ အဲဒီလို စိရိယပု
ဆွေးခြင်းစသည် ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲလို့လဲ
မေးတော်မူတယ်။ ခင်မင်နှစ်သက်တဲ့သူတွေ ဓုက္ခရောက်ရင်တော့
စိရိယခြင်းစသည် ဖြစ်ရပါတယ်။ မခင်မင် မနှစ်သက်တဲ့သူတွေ ဓုက္ခ
ရောက်ရင်တော့ စိရိယခြင်းစသည် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ လျှောက်ပါတယ်။
အဲဒါဟာ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုရှိသူတွေနဲ့စပ်ပြီး စိရိယ
ခြင်းစသည်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆန္ဒရာဂမရှိသူတွေနဲ့စပ်ပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
သဘောပေါက်ပြီး ဖြေတာပါပဲ။ ဆန္ဒရာဂဟာ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း၊
ဆန္ဒရာဂကင်းတာဟာ ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းကြောင်းလို့ သိနားလည်
စေတာပါပဲ။ ရှေးကာလက ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆန္ဒရာဂကြောင့်ပဲ၊
နောက်ကာလ၌ ဆင်းရဲဖြစ်မှာလဲ ဆန္ဒရာဂကြောင့်ပဲလို့ သိမှတ်ဖို့

ဇွဲ မတာဝစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ရာလဲ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိပါတယ်။

အဲဒီ ဘုရားစကားတော်ကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျပြီးတော့ ဘုရားကဆိုတဲ့ရွာသူကြီးက ဒီလိုလဲလျှောက်ပါတယ်။ ဘုရားစာဟည်တော်မှာ စိရဝါသီဆိုတဲ့ သားသူငယ်တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ကို ရွာအပြင်က စာသင်ကျောင်းမှာ ထားပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောစောထပြီး စိရဝါသီကို စုံစမ်းရန်လှူတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ရပါတယ်။ အဲဒီလူ ပြန်ရောက်မလာမချင်း ငါ့သားစိရဝါသီ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ တောင်းတပြီး စိတ်ပူနေရပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်ပါတယ်။

စိရဝါသီသူငယ်မှာ အသတ်ခံရလို့ဖြစ်စေ၊ အချုပ်အနှောင်ခံရလို့ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးလို့ အကဲ့ရဲခံရလို့ဖြစ်စေ သင့်မှာ သောကစသည် ဖြစ်နိုင်ပါသလားလို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။ သောကစသည်ဘယ်မှာမဖြစ်ဘဲရှိပါ့မလဲ။ အသက်တောင်မှ သေနိုင်ပါတယ် ဘုရားတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခဟာ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်သိရမယ်လို့ မိန့်တော်မူပြီးတော့ ဒီလိုလဲ မေးတော်မူပါတယ်။ စိရဝါသီ၏မိခင်ကို မမြင်ဘူးသေး၊ မကြားဘူးသေးခင်က အဲဒီအမျိုးသမီးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့လားတဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့ပါဘုရား၊ ဒါဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းဟာ မြင်ကြားရလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ အကယ်၍ စိရဝါသီ၏မိခင် အသတ်ခံရ အချုပ်

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇွဲ

အနှောင်ခံရရင် ဆုံးရှုံးရင် အကဲ့ရဲခံရရင် သင့်မှာ သောကစသည်
မဖြစ်ပေဘူးလားလို့ မေးတော်မူတယ်။ ဘယ်မှာမဖြစ်ဘဲရှိပါ့မလဲ၊
အသက်တောင်မှ သေနိုင်ပါတယ်ဘုရားတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခဟာ
ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်သိရမယ်လို့ မိန့်တော်
မူတယ်။ မှန်ပါဘုရားလို့ အဲဒီရွာလူကြီးက ဝန်ခံပါသတဲ့။ (သံယုတ်၊
တတိယ၊ ၅၁၀)

ယခုပြောခဲ့တဲ့ ဘဒြကရွာလူကြီးဝတ္ထုကတော့ ချစ်ခင်
နှစ်သက်မှုကြောင့် မျက်မှောက်မှာပင် ဆင်းရဲဖြစ်ပွားပုံ၊ ထို့အတူပင်
ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေကို အကောင်းထင်ပြီး နှစ်သက်သာယာနေရင်
တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ အသစ်အသစ်ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနေတာပါပဲ၊
ဒါကြောင့် အဲဒီနှစ်သက်သာယာမှုတဏှာဟာ သမုဒယသစ္စာပဲ၊ ဖြစ်ခိုက်
ရုပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စစသည်ဖြင့် အမှန်ကို သိတိုင်းသိတိုင်း
အဲဒီသိရတဲ့ ရုပ်နာမ်အာရုံမှာ နှစ်သက်သာယာမှုတဏှာမဖြစ်ဘဲ ကင်ရှင်း
သွားတယ်။ အဲဒါဟာ ရှုမှတ်ပြီး အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ
ဖြင့် သမုဒယတဏှာကို ပယ်တာပဲ၊ အဲဒါဟာ သမုဒယသစ္စာကို
ပယ်သောအားဖြင့် မှန်စွာသိတာပဲ။

အဲဒီလို သမုဒယတဏှာ ကင်ရှင်းသွားတိုင်း အဲဒီသိရတဲ့
အာရုံနဲ့ပဲပြီး ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ကင်းငြိမ်း

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သွားတယ်၊ အဲဒါဟာ တဒင်္ဂနီရောကို ပြီးစေသောအားဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိက အမှန်အတိုင်းသိသည်မည်တာပဲ။

ရူမုတ်တိုင်း ရူမုတ်တိုင်း ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေဖြစ်ဖြစ်သွားတာက မဂ္ဂသစ္စာကို ဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိသည်မည်တာပဲ၊ ဒါက ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိအရ မှန်စွာသိပုံ၊ အရိယမဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိကတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်တွေ့ သိမြင်ပြီး သစ္စာလေးပါးလုံးကို မှန်စွာသိမြင်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ စာမူမကျယ်ရအောင် ဒီနေရာမှာ မပြတော့ပါဘူး၊ ယခုသမုဒယသစ္စာဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

(၂) သင်္ခါရတွင်၊ အကောင်းထင်၊ ခင်မင်သမုတည်း။

မြင်ဆဲ ကြားဆဲစသည်၌ ထင်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတွေကို မြဲသည်အနေ ချမ်းသာသည် လှပသည်အနေစသည်ဖြင့် အကောင်းထင်နေရင် နှစ်သက်ခင်မင်တဲ့ တဏှာသမုဒယဖြစ်တယ်၊ ရူမုတ်လို့ အနိစ္စစသည်ဖြင့်သိနေရင်တော့ အဲဒီတဏှာငြိမ်းတယ်၊ အဲဒီတဏှာကို ငြိမ်းစေသောအားဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိက သိမြင်ရတယ်၊ အဲဒီလို မှန်စွာသိရအောင်လို့ မပြတ်ရူမုတ်နေကြရတာပါပဲ၊ အရိယမဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိက နိဗ္ဗာန်ကိုတွေ့မြင်တော့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ဆင်းရဲလို့ သိနိုင်ပုံ၊ တဏှာကင်းပုံတွေဟာ သာပြီးထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနီရောသစ္စာအကြောင်းကိုလဲ ဆိုကြရမယ်။

ဒီ ဝုဠေဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

(၃) ရုပ်နာမ်အားလုံး ဖြစ်ပျက်သုဉ်း၊ ချုပ်ဆုံးနိဗ္ဗာန် တည်း။

ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက် နေတဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုသိနေရင်းထဲက သိစရာရော သိတာရော လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်း ကင်းရှင်းနေတဲ့သဘောထဲသို့ ကျရောက်သွားတယ်။ အဲဒီလို ကျရောက်တွေ့မြင်ပုံကို ရှေ့နားပိုင်က ပြဆိုခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိက နိရောဓသစ္စာကို အမှန်အတိုင်းသိမြင်ပုံပါပဲ။ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကိုရှုသိသောအားဖြင့် ဝိပဿနာမဂ်ကိုပွားနေရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီဖြစ်ပျက်ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ သဘောကို မျက်မှောက်ပြုသောအားဖြင့် အရိယမဂ်ကို ဖြစ်ပွားစေ ရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် သိတာကို သမ္မာဒိဋ္ဌိက မှန်စွာ သိမြင်တာလို့ ဆိုရတယ်။ အဲဒီမဂ္ဂသစ္စာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

(၄) ဆင်းရဲငြိမ်းရာ၊ ဆိုက်ရောက်တာ၊ သစ္စာမဂ္ဂတည်း။

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိက - မှန်စွာသိမြင်တယ်ဆို တော့ ဒုက္ခသစ္စာကို အနိစ္စစသည်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိရတယ်။ အဲဒီလို သိတိုင်း သမုဒယသစ္စာကို ပယ်သောအားဖြင့် သိရတယ်။ နိရောဓ- ဆင်းရဲငြိမ်းရာကို မျက်မှောက်ပြုပြီးသိရတယ်။ မဂ္ဂသစ္စာကို မိမိသန္တာန်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ဤဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် သိရတယ်၊ အဲဒီလို မှန်စွာသိမြင်တာကို သမ္မာဒိဋ္ဌိလို့ ဆိုရတာပဲ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ရင် မှန်စွာကြံတဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပကလဲ စိတ်ဦးညွှတ် တဲ့အနေဖြင့် ပါဝင်တာပါပဲ။ သမ္မဝါယာမဆိုတဲ့ မှန်စွာအားထုတ် မှုလဲပါဝင်တာပါပဲ။ မြင်မှု ကြားမှုသည်တွေကိုအမှန်အတိုင်း အမှတ်ရပြီး သိရအောင် ကြောင်ကြစိုက်ပေးနေတာဟာ သမ္မာဝါယာမပဲ။ အမှန် အတိုင်းအမှတ်ရတဲ့ သမ္မာသတိပါဝင်တာကတော့ အလွန်ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပါပြီ (သမာပတိတော - စိတ်တည်ကြည်သောသူသည်၊ ယထာဘူတံ - ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ - သိ၏-လို့) ဟော ထားတဲ့အတိုင်း သမာဓိရှိမှ အမှန်အတိုင်းသိနိုင်သောကြောင့် သမ္မာ ဒိဋ္ဌိက မှန်စွာမြင်ရင် သမ္မာသမာဓိလဲပါဝင်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိပြည့်စုံပါမှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစသော ပညာဝိသုဒ္ဓိငါးပါး ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိက မှန်စွာမြင်တိုင်း သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်များလဲ ပါဝင် ပြည့်စုံကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ ယခုပြောခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ အရိယမဂ်သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ဆဲမှာ သမ္မာသင်္ကပ္ပစသော မဂ္ဂင်တွေလဲ ပါဝင် ပါတယ်။ အဲဒီမဂ္ဂင်ရစ်ပါးဟာ အင်္ဂါရစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ပဲလို့ ဓမ္မဒိဋ္ဌာထေရီက ဖြေကြားပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေက

ဇိ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇိ

အရိယမဂ်၏ ရှေ့ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်ပဲ၊ သောတာပတ္တိမဂ် စသည်ကတော့ အရိယမဂ်ပဲလို့ ဒီလိုခွဲခြားပြီး မှတ်သိထားကြရမယ်။

အဲဒီအဖြေကို ကြားနာပြီးတော့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလို မေးပြန်ပါတယ်။

သင်္ခတ အသင်္ခတအမေး

အရိယော ပနာယျေ အဋ္ဌင်္ဂီကော မဂ္ဂေါ သင်္ခတော၊ ဥဒါဟု အသင်္ခတော။

အယျေ - အရှင်ဓမ္မဒိန္န၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂီဟော မဂ္ဂေါ- အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်သည် သင်္ခတော န ခေါ - အကြောင်း တရားများကပြုအပ်သော သင်္ခတတရားဖြစ်ပါသလော၊ ဥဒါဟု- သို့မဟုတ်၊ အသင်္ခတော - မပြုအပ်သော အသင်္ခတတရားဖြစ်ပါ သလော - တဲ့။

မဂ္ဂင်္ဂါရှစ်ပါးဆိုတဲ့ အရိယမဂ်ဟာ အခြားနာမ်တရားများလိုပင် အကြောင်းတရားတွေကပြုလို့ဖြစ်တဲ့ သင်္ခတတရားပါလား၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်အငြိမ်းအတိမ်လိုပင် အသင်္ခတတရားပါလားလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒီ အမေးကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

ဇိ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇိ

သင်္ခတဖြစ်ကြောင်းအဖြေ

အရိယော ဒေါ အာဂုသော ဝိသာခ အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ
သင်္ခတော။

အာဂုတော ဝိသာခ- ဒါယကာဝိသာခ၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိ
ကောမဂ္ဂေါ-အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်သည် သင်္ခတော- ဝိပဿနာ
စသောအကြောင်းတရားက ပြုအပ်ဖြစ်စေအပ်သော သင်္ခတတရားဖြစ်
ပါသည်တဲ့။

သို့ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားများက လုံ့ဆော်ထောက်ပံ့ ပြုလုပ်
ပေးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သင်္ခတတရားပါတဲ့၊ အသင်္ခတတရားဆိုတာ
နိဗ္ဗာန်တစ်ပါးတည်းသာရှိတယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဆိုတာက အရိယမဂ်၏
အစွမ်းကြောင့် ကိလေသာတွေဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ ငြိမ်းခြင်သဘောပဲ၊ ငြိမ်း
တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်တာမဟုတ်လို့ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့
မဆိုရဘူး၊ အဲဒီ ကိလေသာအကြောင်းတရားကင်းလို့ ဘဝသစ်ရုပ်နာမ်
ဆင်းရဲတွေမဖြစ်တော့ဘဲ ကင်းငြိမ်းတာလဲ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ အဲဒါလဲ ဖြစ်ပေါ်
တာမဟုတ်လို့ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ သင်္ခတတရားလို့မဆိုရဘူး၊
အသင်္ခတသာမည်တယ်၊ အရိယမဂ်တရားဆိုတာကတော့ ရှေးအဖို့က
ပုဗ္ဗဘာဏမဂ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာကြောင့်ဖြစ်တာပဲ၊ အနီးကပ်ဆုံးအားဖြင့်

ဇေ ဓုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

(အနုလောမံ ဂေါတြာဿ - အနုလောမဝိပဿနာက အခြားမဲ့၌
 ဂေါတြာကုန်ဖြစ်စေလျက် ကျေးဇူးပြုတယ်၊ ဂေါတြာမဂ္ဂဿ -
 ဂေါတြာက အရိယမဂ်ကို အခြားမဲ့၌ဖြစ်စေသောအားဖြင့် ကျေးဇူး
 ပြုတယ်လို့) ဟောထားတဲ့ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်အရ ရှေးအဖို့က ဝိပဿနာ
 အဆင့်ဆင့်ကြောင့် အနီးဆုံးအားဖြင့် ဂေါတြာကြောင့် ဖြစ်တယ်
 ဆိုတာလဲ ထင်ရှားတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တည်ရာမှီရာရပ်နဲ့ ယှဉ်ဖက်
 တရားတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ ထင်ရှားပါတယ်၊

ဒါကြောင့် စာပေကျမ်းဂန်တတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေအားဖြင့်
 အရိယမဂ်ဟာ ဆိုင်ရာအကြောင်းများကြောင့်ဖြစ်လို့ သင်္ခတတရား
 ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတယ်၊ မေ့စရာတောင်မလိုဘူးလို့ ဆိုစရာပါ။
 ဒါပေမယ့် သုတမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေအားဖြင့်တော့ အထင်မှားစရာ
 ရှိပါတယ်၊ အရိယမဂ်က ရုပ်နာမ်ဆင်နွှဲခြင်းတဲ့ အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို
 အာရုံပြုပြီးဖြစ်တော့ နိဗ္ဗာန်လိုပင် အသင်္ခတလေလားလို့ ယုံမှားစရာ
 ထင်မှားစရာရှိပါတယ်၊ သမ္မတ္တနိယာမမည်သောကြောင့် အသင်္ခတလို့
 ထင်စရာလဲရှိပါတယ်၊ တော်တော်ဆီက လူတစ်ယောက်က ဒီမှာ
 လာပြီမေးတယ်၊ “အရိယမဂ်ဟာ အသင်္ခတတရားပါလား”၊ ဘာကြောင့်
 ဒီလိုမေးရတာလဲလို့ဆိုတော့ “ဆရာကြီးတစ်ယောက်က သူကျမ်းစာ
 အုပ်ထဲမှာ အရိယမဂ်ကို အသင်္ခတတရားလို့” ပြဆိုထားတာကို

ဇွဲ မဟာစည်စေရတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တွေ့ရသောကြောင့်ပါတဲ့။

အဲဒီကျမ်းစာမှာ အရိယမဂ် အသင်္ခတဖြစ်ကြောင်း ကထာ
 ဝတ္ထုပါရှိပြီး ပြဆိုထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီကျမ်းစာအုပ်တော့
 မတွေ့ဘူးပါဘူး။ ကထာဝတ္ထုကျမ်းထဲက စာပိုဒ်အမှတ် (၄၄၅) စသည်
 မှာ (နိယာမဟာ အသင်္ခတလား စသည်ဖြင့်) ပြဆိုထားတာကို အင်္ဂါပြ
 ပြီး ရေးထားဟန်တူပါတယ်။ ကထာဝတ္ထုကျမ်းမှာ အမှားနဲ့အမှန် အငြင်း
 အခုံဖြစ်ပုံတွေကို ပြထားတယ်။ သိနားလည်ရန် မလွယ်လှပါဘူး။ အမှား
 ဘက်ကဝါဒနဲ့ အမှန်ဘက်ကဝါဒကို ခွဲခြားသိရန်မလွယ်ကူလှပါဘူး။
 ဗဟုသုတပြည့်ဝတဲ့သူမှ ပါဠိနှင့်အဋ္ဌကထာကိုလဲ ကျကျနန လေ့လာ
 ကြည့်မှ သိနားလည်နိုင်တယ်။ ကထာဝတ္ထုကျမ်းမှာ တတိယသင်္ဂါယနာ
 ခေတ်တုန်းက အယူမှားနဲ့အယူမှန်ကို စိစစ်ဝေဖန်ပြထားတယ်။
 သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရောက်တဲ့သူမှာ ဂတိနဲ့ဉာဏ်ကိုမြဲစေသောကြောင့်
 အဲဒီမဂ်ကို သမ္မတ္တနိယာမခေါ်တယ်။ အဲဒီမဂ်စိတ်ချုပ်သွားတဲ့နောက်လဲ
 ဂတိနဲ့ဉာဏ်က မချွတ်မယွင်းဘဲ ခိုင်မြဲနေသောကြောင့် နိယာမကို
 အသင်္ခတလို့အယူမှားဖြစ်နေတယ်။ နိယာမဆိုတာ အရိယမဂ်ပဲ။ နိယာမ
 ကို အသင်္ခတလို့ဆိုတော့ အရိယမဂ်ကိုလဲ အသင်္ခတလို့ဆိုရာရောက်
 တာပေါ့။ အဲဒါ အမှားစစ်စစ်ပဲ။ အဲဒီအမှားကို အများအား နားလည်ရ
 အောင်လို့ စိစစ်ဝေဖန်ပြချက်ပါပဲ။ အဲဒါကို အမှန်ထင်ပြီး ဟိုကျမ်းပြု

ဇနိ ဗုဒ္ဓဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ပုဂ္ဂိုလ်က ရေးထားသောတူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအယူမှာကို ပယ်
ဖျက်နိုင်ရန်အတွက် “အရိယမဂ်ဟာ သင်္ခတလား အသင်္ခတလား”
လို့ မေးတာလဲ မေးသင့်ပါတယ်။ “သင်္ခတပါ” လို့ အဖြေလဲ ဖြေသင့်တာ
ပါ။ အသင်္ခတဆိုရင် နိဗ္ဗာန်လိုပင် ချုပ်ပျက်ခြင်းမရှိတဲ့ အမြဲတည်နေ
ရမှာ။ အရိယမဂ်မှာတော့ အခြားစိတ်များလိုပင် ဥပါဒ်-ဌီ-ဘင်ဆိုတဲ့
ခဏငယ်သုံးချက်မျှသာတည်ရှိတယ်။ ဘင်ခဏမှာ လုံးဝချုပ်ပျောက်
သွားတယ်။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လို အမြဲတည်ရှိနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။
ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဝိပဿနာစသော အကြောင်းများကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်တဲ့တရားလဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ခတတရားဖြစ်ကြောင်း
အလွန်ပင် ထင်ရှားပါတယ်။

အဲဒီအဖြေကို ကြားနာပြီးနောက် ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလို
လဲမေးပြန်ပါတယ်။

သင်္ခတိတခေါ် သိမ်းယူအပ်ပုံအမေး

အရိယေန န ခေါ အယျေ အဋ္ဌင်္ဂိကေန မဂ္ဂေန
တယော ခန္ဓာ သင်္ခတိတာ၊ ဥဒါဟု တီဟိ ခန္ဓေဟိ အရိယော
အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ သင်္ခတိတာ။

အယျေ - အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ အဋ္ဌင်္ဂိကော - အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်တုရားကြီး ။

သော၊ အရိယေနမဂ္ဂေန - အရိယမဂ်ဖြင့် ၊ တယောဓန္ဓာ (သီလသမာဓိ ပညာဟူသော) သုံးပါးကုန်သော ဓန္ဓာတို့ကို သင်္ခဟိတာနုခေါ်သိမ်းယူအပ်ပါကုန်သလော၊ ဥဒါဟု-သို့မဟုတ်၊ တိဟိခန္ဓေဟိ-သုံးပါးကုန်သောဓန္ဓာတို့ဖြင့်၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကောမဂ္ဂေါ-အဂါရစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်ကို၊ သင်္ခဟိတော - သိမ်းယူအပ်ပါသလောတဲ့။

အရိယမဂ်ဖြင့် သီလသမာဓိပညာဆိုတဲ့ ဓန္ဓာသုံးပါးကို အတွင်းသွင်းပြီး ယူရပါသလား၊ သို့မဟုတ် ဓန္ဓာသုံးပါးဖြင့် အရိယမဂ်ကို အတွင်းသွင်းပြီး ယူရပါသလားလို့ မေးတာပါပဲ၊ အဲဒါဟာ အရိယမဂ်အကြောင်းနဲ့ သီလက္ခန္ဓာစသည်အကြောင်းမှာ မကျွမ်းကျင် မနိုင်နင်းရင် ဖြေရန်မလွယ်ဘူး၊ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓမ္မဒိန္နထေရီကတော့ ပဋိသန္တိဒါပတ္တရဟန္တာမှ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အလွယ်တကူနဲ့ပင် နီလိုဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

သင်္ခဟိတခေါ် သိမ်းယူအပ်ပုံအဖြေ

နုခေါ် အာဝသော ဝိသာခ အရိယေန အဋ္ဌင်္ဂိကေန မဂ္ဂေန တယော ဓန္ဓာ သင်္ခဟိတာ၊ တိဟိ စ ခေါ် အာဝသော ဝိသာခ ခန္ဓေဟိ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ သင်္ခဟိတော-တဲ့။

ဇီ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အရိယေန အဋ္ဌင်္ဂိ
 ကေန မဂ္ဂေန - အင်္ဂါရုံပါးရှိသော အရိယမဂ်ဖြင့်၊ တယော ခန္ဓာ-
 (သီလ သမာဓိ ပညာ ဟူသော) သုံးပါးကုန်သော ခန္ဓာတို့ကို၊ နခေါ
 သင်္ဂဟိတာ - မသိမ်းယူအပ်ပါကုန်၊ အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ
 ဝိသာခ ၊ စ - အမှန်အားဖြင့်သော်ကား၊ တိဟိခန္ဓေဟိ - (သီလ
 သမာဓိပညာဟူသော) သုံးပါးကုန်သောခန္ဓာတို့ဖြင့်၊ အရိယော
 အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ - အင်္ဂါရုံပါးရှိသော အရိယမဂ်ကို၊ သင်္ဂဟိတော-
 သိမ်းယူအပ်ပါသည်တဲ။

အင်္ဂါရုံပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ဆိုတာက ဒီနေရာမှာ လောကုတ္တ
 ရာမဂ်ကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။ သီလသမာဓိပညာဆိုတဲ့ ခန္ဓာသုံးပါး
 ကတော့ လောကီသီလ သမာဓိ ပညာတွေကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီတော့
 အရိယမဂ်အရက ကျဉ်းတယ်။ ခန္ဓာသုံးပါးအရက ကျယ်တယ်။ အကျဉ်း
 ထဲမှာ အကျယ်ကို သွင်းယူလို့မရဘူး။ အကျယ်ထဲမှာသာ အကျဉ်း
 ကိုသွင်းယူလို့ရတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မြို့ကကျဉ်းတယ်။ တိုင်းပြည်က
 ကျယ်တယ်။ မြို့က တိုင်းပြည်ထဲမှာအတွင်းဝင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
 မြို့ဖြင့် တိုင်းပြည်ကို သိမ်းသွင်းယူလို့မဖြစ်ဘူး။ တိုင်းပြည်ဖြင့်သာ မြို့
 ကို သိမ်းသွင်းယူနိုင်တယ်။ အဲဒါလိုပဲ လောကီသီလစသည်တွေပါ
 အကြွင်းမဲ့ပါဝင်နေတဲ့ ခန္ဓာသုံးပါးဖြင့်သာ အင်္ဂါရုံပါးရှိတဲ့ လောကုတ္တရာ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇေ

အရိယမဂ်ကိုသိမ်းသွင်းပြီး ယူရပါတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အထူးသိမှတ်စရာကတော့ ရူပက္ခန္ဓာစသော ငါးပါးလိုပင် သီလက္ခန္ဓာစသည်ကလဲ ငါးပါးရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ သီလက္ခန္ဓာ - သီလဂုဏ်ကျေးဇူး အဖို့အစု။

၂။ သမာဓိက္ခန္ဓာ - သမာဓိဂုဏ်ကျေးဇူး အဖို့အစု။

၃။ ပညာက္ခန္ဓာ - ပညာဂုဏ်ကျေးဇူး အဖို့အစု။

၄။ ဝိမုတ္တိက္ခန္ဓာ - အရိယဖိုလ်ဂုဏ်ကျေးဇူး အဖို့အစု။

၅။ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနက္ခန္ဓာ- ပစ္စဝေက္ခဏာဂုဏ်ကျေးဇူး အဖို့အစု။

အဲဒီခန္ဓာငါးပါးထဲမှာ သီလက္ခန္ဓာဆိုတာ လောကီလောကုတ္တရာသီလတွေပါပဲ။ လောကီသီလဆိုတာ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလ ဆယ်ပါးသီလ ရှင်သာမဏေသီလ ရဟန်းသီလတွေပါပဲ။ လောကုတ္တရာသီလဆိုတာကတော့ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ်နဲ့ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးပါပဲ။

သမာဓိက္ခန္ဓာဆိုတာ လောကီလောကုတ္တရာ သမာဓိတွေပါပဲ။ လောကီသမာဓိဆိုတာ ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာချာန်သမာဓိ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိတွေပါပဲ။ လောကုတ္တရာသမာဓိဆိုတာကတော့

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇွဲ

မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်နဲ့ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်ပါပဲ။

ပညာက္ခန္ဓာဆိုတာ လောကီလောကုတ္တရာပညာတွေပါပဲ။ လောကီပညာဆိုတာ ကမ္မဿကတဉာဏ်ပညာ၊ ရူပဈာန် အရူပဈာန် တို့နှင့်ယှဉ်သောပညာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခဒိဗ္ဗသောတ စေတောပရိယ ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဣဒ္ဓိဝိခေိတဲ့ အဘိညာဉ်ပညာ၊ ဒါတွေပါပဲ။ လောကုတ္တရာပညာ ဆိုတာကတော့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ပါပဲ။

ဝိမုတ္တိက္ခန္ဓာဆိုတာ အရိယဖိုလ်တရားပါပဲ။

ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနက္ခန္ဓာဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီးခါစ၌ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်စသည်ကို ပြန်လည်ပြီး ဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။

ယခုဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အရိယမဂ်ဆိုတာက လောကုတ္တရာ သက်သက်ဆိုတော့ ကျဉ်းတယ်။ သီလက္ခန္ဓာ သမာဓိက္ခန္ဓာ ပညာက္ခန္ဓာ ဆိုတာတွေက လောကီတရားတွေပါ ပါဝင်နေလို့ ကျယ်တယ်။ ကျဉ်းတဲ့ အရိယမဂ်ဖြင့် ကျယ်ပြန့်တဲ့ခန္ဓာသုံးပါးကို သိမ်းသွင်းပြီး မယူနိုင်ဘူး။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ခန္ဓာငါးပါးဖြင့်သာ ကျဉ်းတဲ့အရိယမဂ်ကို သိမ်းသွင်းပြီး ယူနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဒိန္နာက အရိယမဂ်ဖြင့် ခန္ဓာသုံးပါးကို မသိမ်းယူအပ်ဘူး။ ခန္ဓာသုံးပါးဖြင့်သာ အရိယမဂ်ကို သိမ်းယူအပ်တယ်လို့ အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် ပြဆိုပြီးတော့ သိမ်းယူပုံအသေးစိတ်ကိုလဲ ဒီလိုရှင်း ပြပါတယ်။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ယာ စာဝသော ဝိသာခ သမ္မာဝါစာ၊ ယော စ
သမ္မာကမ္မန္တော၊ ယော စ သမ္မာအာရီဝေါ၊ ဣမေ ဓမ္မာ
သီလက္ခန္ဓေ သင်္ဂဟိတာ။

ယော စ သမ္မာဝါယာမော၊ ယာ စ သမ္မာသတိ၊
ယော စ သမ္မာသမာဓိ၊ ဣမေ ဓမ္မာ သမာဓိက္ခန္ဓေ
သင်္ဂဟိတာ။

ယာ စ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - ယော စ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ၊
ဣမေ ဓမ္မာ ပညာက္ခန္ဓေ သင်္ဂဟိတာ။

အာဝသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ယာ စ သမ္မာ
ဝါစာ - အကြင်သမ္မာဝါစာသည်လည်းကောင်း၊ ယော စ သမ္မာ
ကမ္မန္တော - အကြင်သမ္မာကမ္မန္တသည်လည်းကောင်း၊ ယော စ သမ္မာ
အာရီဝေါ - အကြင်သမ္မာအာရီဝသည်လည်းကောင်း၊ အတ္တိ - မဂ္ဂင်
ရှစ်ပါး ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်၊ ဣမေ ဓမ္မာ - ဤသုံးပါးသော မဂ္ဂင်
တရားတို့ကို၊ သီလက္ခန္ဓေ - သီလက္ခန္ဓေန - သီလဂုဏ်အဖို့အစု
ဖြင့်၊ သင်္ဂဟိတာ - သိမ်းယူအပ်ပါကုန်၏။

သမ္မာဝါစာဆိုတာ မှန်စွာပြောဆိုခြင်းလို့ အနက်ရှိတယ်၊
ဒါပေမယ့် ဒီမှာဆိုလိုတာကတော့ မုသာဝါဒ၊ ဝေရမဏီ - လိမ်ပြောမှုမှ

ဇွဲ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ ပိသုဏာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ - ကုန်းတိုက်
 ပြောဆိုမှုကြဉ်ရှောင်ခြင်း ဖရူသာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ - ကြမ်းသော
 စကားမှုကြဉ်ရှောင်ခြင်း သမ္ပပ္ပလာပါ ဝေရမဏိ - အနှစ်မဲ့ အပြိန်အဖျင်း
 စကားမှုကြဉ်ရှောင်ခြင်းဆိုတဲ့ ကြဉ်ရှောင်မှုဝိရတီကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။
 ဒါကြောင့် လိမ်စရာရှိတဲ့အခါစသည်မှာ လိမ်ပြောမှုစသည်မှ ကြဉ်ရှောင်
 တာကို သမ္မာဝါစာလို့ ဆိုတာပါ။ အရိယမဂ်၌ပါဝင်တဲ့ သမ္မာဝါစာ
 ကတော့ လိမ်ပြောခြင်းစသည် လုံ့လဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ယယ်ခြင်းကိစ္စကို
 ပြီးစေတဲ့သဘောပါ။ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်က အဲဒီလို ပြီးစေသောကြောင့်
 သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လိမ်ပြောခြင်းစသော သီလပျက်ကြောင်း
 မကောင်းမှုကင်းလွတ်ပြီး အစဉ်ထာဝရ ဝစီကံသုစရိုက်နဲ့ ပြည့်စုံလျက်
 အမြဲတမ်း သီလစင်ကြယ်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ ဒီသမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်၏
 အစွမ်းကြောင့် စင်ကြယ်နေတာပါ။

နောက်ပြီးတော့ သမ္မာကမ္မန္တဆိုတာ မှန်စွာပြုခြင်းလို့အနက်ရှိ
 တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာဆိုလိုတာကတော့ ပါဏာတိပါတာဝေရမဏိ
 - သူ့အသက်သတ်မှုမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ -
 ပိုင်ရှင်ကမပေးဘဲ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို လုယက်ခိုးယူမှုမှကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊
 ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာဝေရမဏိ - မပိုင်မဆိုင် တရားမဝင်တဲ့ မေထုန်
 အမှုမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းဆိုတဲ့ ကြဉ်ရှောင်မှုဝိရတီကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဒါကြောင့် သတ်စရာရှိတဲ့အခါသည်မှာ သတ်မှုစသည်မှ ကြဉ်ရှောင်
တာကို သမ္မာကမ္မန္တလို့ ဆိုတာပါ။ အရိယမဂ်၌ ပါဝင်တဲ့ ဒီသမ္မာ
ကမ္မန္တကတော့ သတ်ခြင်းစသည်ကို လုံးဝဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ပယ်ခြင်း
ကိစ္စကို ပြီးစေတဲ့သဘောပါ။ သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်က အဲဒီလိုပြီးစေသော
ကြောင့် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သတ်ခြင်းစသော သီလပျက်ကြောင်း
မကောင်းမှုမှ ကင်းလွတ်ပြီး အစဉ်ထာဝရ ကာယသုစရိုက်နဲ့ပြည့်စုံ
လျက် အမြဲတမ်းသီလစင်ကြယ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ဒီသမ္မာကမ္မန္တ
မဂ္ဂင်၏အစွမ်းကြောင့် စင်ကြယ်နေတာပါ။

သမ္မာအာဇီဝဆိုတာ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်းလို့ အနက်ရှိတယ်။
သတ္တဝါကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုနိဗ္ဗာန်လုယူခြင်း၊ လိမ်ခြင်း စသည်ကို
ပြုပြီး မတရားသဖြင့် ပစ္စည်းရှာလျက် အသက်မွေးခြင်းကို မိစ္ဆာအာဇီဝ-
မှားယွင်းစွာအသက်မွေးခြင်းလို့ဆိုတယ်။ အဲဒီမိစ္ဆာအာဇီဝမှ ကြဉ်ရှောင်
ပြီး တရားသဖြင့်ပစ္စည်းရှာလျက် အသက်မွေးတာကို သမ္မာအာဇီဝလို့
ဆိုတာပါ။ လူဝတ်ကြောင်များမှာဆိုရင် သီလပျက်ကြောင်း မကောင်း
မှုဖြင့် ပစ္စည်းမရှာဘဲ တရားသဖြင့်ရှာပြီး အသက်မွေးတာဟာ သမ္မာ
အာဇီဝပါ။ ရဟန်းများမှာတော့ သစ်သီးပေးခြင်း၊ ပန်းပေးခြင်း စသော
ကုလဒ္ဒသန အနေသနမျိုးဖြင့်လဲ ပစ္စည်းလာဘ်ရအောင် မလုပ်ရဘူး။
မိမိမှာမရှိတဲ့ သမာဓိပညာဆိုင်ရာဂုဏ်ဖြင့် အထင်ကြီးအောင် ကြည်ညို

ဧ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

အောင်လုပ်ပြီးတော့လဲ ပစ္စည်းရာရာကူး မပိုင်မဆိုင်တဲ့ကျောင်း စသည် ကိုရအောင်လဲ မတရားသဖြင့်မပြုလုပ်ရဘူး။ အဲဒီလို မပြုသင့်တဲ့ အမှု ဟူသမျှတွေမှ ကြဉ်ရှောင်ပြီး ရိုးရိုးဆွမ်းခံခြင်းစသည်ဖြင့် ဝိနည်း တရားတော်နှင့်အညီ ပစ္စည်းရာပြီး အသက်မွေးနေတာဟာ သမ္မာအာဇီဝ ပါပဲ။ အနိယမဂ်၌ပါဝင်တဲ့ ဒီသမ္မာအာဇီဝကတော့ မတရားသဖြင့် ပစ္စည်း ရာမှုတွေကို လုံးဝဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ပယ်ခြင်းကိုစွဲကိုပြီးစေတဲ့သဘောပါ ပဲ။ သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်က အဲဒီလိုပြီးစေသောကြောင့် သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သီလပျက်ကြောင်းပစ္စည်းရာမှုမှ ကင်းလွတ်ပြီး အစဉ်ထာဝရ သမ္မာအာဇီဝနှင့်ပြည့်စုံလျက် အမြဲတမ်းသီလစင်ကြယ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ သမ္မာအာဇီဝ၏အစွမ်းကြောင့် စင်ကြယ်နေတာပါပဲ။

အနိယမဂ်၌ပါသော အဲဒီ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာ အာဇီဝဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်သုံးပါးကို သီလက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ သီလဂုဏ်အဖို့အစုဖြင့် သိမ်းယူရပါတယ်။ သီလဂုဏ်အဖို့အစုထဲမှာ ပါဝင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။ အဲဒီသမ္မာဝါစာစသည်၏အစွမ်းကြောင့် ဒုစရိုက် ဒုရာဇီဝဆိုတဲ့ သီလ ပျက်ကြောင်းမကောင်းမှုတွေ အစဉ်ထာဝရ ကင်းရှင်းနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောပါလဲဆိုတော့၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော်မှောက်ပြုပြီး သိမြင်တဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ထဲမှာပါဝင်တဲ့ အဲဒီသီလမဂ္ဂင်သုံးပါးကြောင့် သောတာ ပန်၏သန္တာန်မှာ လောဘ ဒေါသအာကုသိုလ်ကြမ်းတွေ မဖြစ်လောက်

ဇနိ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

အောင် အားလျော့သွားတယ်။ လောကအမြင်နဲ့ ပြောရင်တော့ စိတ်ဓာတ်အားလျော့သွားတယ်လို့ ဆိုစရာပါပဲ။ အဲဒီလို လောဘ ဒေါသ အကုသိုလ်အကြမ်းတွေ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အားလျော့ သွားသောကြောင့် သောတာပန်မှာ သီလပျက်ကြောင်းမကောင်းမှုကို မပြုနိုင်တော့ဘဲ အမြဲတမ်းသီလပြည့်စုံသွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သောတာပန်ကို သီလေသု ပရိပ္ပရကာရီ - သီလတိဉ္စပြည့်စုံစွာပြုကျင့်လေ့ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သမာဓိ ကွန့်စာဖြင့်သိမ်းယူပုံကို ဒီလိုပြဆိုထားပါတယ်။

ယော စ သမ္မာဝါယာမော - အကြင်သမ္မာဝါယာမသည် လည်းကောင်း၊ ယာ စ သမ္မာသတိ - အကြင်သမ္မာသတိသည် လည်းကောင်း၊ ယော စ သမ္မာသမာဓိ၊ အကြင်သမ္မာသမာဓိသည် လည်းကောင်း၊ အတ္တိ - မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၌ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်။ ဣမေ မ္မော- ဤသုံးပါးသော မဂ္ဂင်တရားတို့ကို သမာဓိကွန့် သမာဓိကွန့်န - သမာဓိဂုဏ်အဖို့အစုဖြင့်၊ သင်္ဂဟိတော-သိမ်းယူအပ်ပါကုန်၏တဲ့။

အဲဒီ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးထဲမှာ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ကိုတော့ သမာဓိကွန့်ထဲ၌ အမျိုးတူတတ်တူအဖြစ်ဖြင့် သိမ်းသွင်းပြီးယူရတယ်။ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်တို့ကိုတော့ သမာဓိအားအကူအညီပြု

ဇီ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၉

ခြင်းဖြင့် သိမ်သွင်းပြီး ယူရတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဥပမာအားဖြင့် လက်လှမ်းမမှီတဲ့ပန်းကိုခုမည်သူ့ကို အဖော်တစ်ယောက်က ခါးကုန်းပေးရတယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ကျောကုန်းပေါ်တက်ပြီး ရပ်နေသူမှာ တုန်လှုပ်နေလို့ အခြားတစ်ယောက်က ဖေးပြီးကူညီရတယ်၊ အဲဒီအဖော်နှစ်ယောက်၏အကူအညီကိုမှီပြီး တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ပန်းကိုခုယူနိုင်တယ်၊ အဲဒါလိုပင် သမ္မာဝါယာမကလဲ အားထုတ်လျက် ကူညီထောက်ပံ့တယ်၊ သမ္မာသတိကလဲ အမှတ်ရပြီး ကူညီထောက်ပံ့တယ်၊ အဲဒီအထောက်အပံ့ကိုမှီပြီး သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်က နိဗ္ဗာန်အာရုံ၌ သက်ဝင်စူးစိုက်ပြီးတော့ တည်တံ့နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သမ္မာသမာဓိကိုတော့ သမာဓိနဲ့ အမျိုးတူဇာတ်အဖြစ်ဖြင့် သမာဓိက္ခန္ဓာထဲမှာ သိမ်းယူရေတွက်ရတယ်၊ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်များကိုတော့ အကူအညီပြုခြင်းဖြင့် သိမ်သွင်းယူရ ရေတွက်ရတယ်၊ သမ္မာဝါစာစသော သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးကိုတော့ သီလက္ခန္ဓာ၌ အမျိုးတူဇာတ်တူအဖြစ်ဖြင့် သိမ်သွင်းပြီး ယူရ ရေတွက်ရတာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ပညာမဂ္ဂင်ဖြင့် သိမ်းယူပုံကို ဒီလိုပြဆိုထားပါတယ်။

ယာ စ သမ္မာဒိဋ္ဌိ- အကြင် သမ္မာဒိဋ္ဌိသည်လည်းကောင်း၊
 ယော စ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ - အကြင်သမ္မာသင်္ကပ္ပသည်လည်းကောင်း၊
 အတ္တိ - မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၌ ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်၊ ဣမေ ဓမ္မော - ဤနှစ်ပါး

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သောမဂ္ဂင်တရားတို့ကို၊ ပညာက္ခန္ဓာ ပညာက္ခန္ဓန-ပညာဂုဏ် အဖို့ အစုဖြင့်၊ သင်္ဂတိတော- သိမ်းယူအပ် ရေတွက်အပ်ပါကုန်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ကတော့ ပညာက္ခန္ဓာနှင့် အမျိုးတူဇာတ်တူ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီမဂ္ဂင်ကို အမျိုးတူဇာတ်တူအဖြစ်ဖြင့် သိမ်းယူ အပ် ရေတွက်အပ်ပါတယ်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်ကတော့ အမှန်အတိုင်း သိမြင်ရအောင် စိတ်ဦးညွှတ်ပြီး အကူအညီပြုတဲ့တရားဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမဂ္ဂင်ကို ပညာက္ခန္ဓာထဲ၌ အကူအညီပြုတဲ့တရား အနေဖြင့် သိမ်းယူရေတွက်ရပါတယ်။ အဲဒါဟာ အရိယာမဂ်ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ခန္ဓာငါးပါးဖြင့် သိမ်းယူပုံ ရေတွက်ပုံပါပဲ။ အဲဒါကို မှတ်မိ အောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

၁။ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်သုံးပါးကို သီလက္ခန္ဓာဖြင့် သိမ်းယူရေတွက်ရသည်။ အဲဒီသုံးပါးကို သီလက္ခန္ဓာဟုခေါ်သည်။

၂။ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်သုံးပါး ကို သမာဓိက္ခန္ဓာဖြင့် သိမ်းယူရေတွက်ရသည်။ အဲဒီသုံးပါး ကို သမာဓိက္ခန္ဓာဟုခေါ်သည်။

၃။ သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့်သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်ကို ပညာက္ခန္ဓာဖြင့် သိမ်းယူ

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ရေတွက်ရသည်။ အဲဒီနှစ်ပါးကို ဟညာက္ခန္ဓာဟုခေါ်သည်။

မဂ္ဂင်ရစ်ပါးကို သီလက္ခန္ဓာစသည်ဖြင့် သိမ်းယူအပ်ပုံကို
ကြားနာပြီးနောက် ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလိုလဲမေးမြန်းပါတယ်။

သမာဓိ သမာဓိနိမိတ်စသည်အမေး

ကတမော ပနာယျေ သမာဓိ ကတမေ ဓမ္မာ သမာဓိနိမိတ္တာ

ကတမေ ဓမ္မာ သမာဓိပရိက္ခရာ၊ ကတမာ သမာဓိဘာဝနာ။

အယျေ-အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ သမာဓိ-စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်
ကောင်းစွာထားသောသမာဓိသည်။ ကတမော ပန-အဘယ်တရားပါ
နည်း။ သမာဓိနိမိတ္တာ-သမာဓိဖြစ်ကြောင်း နိမိတ်တို့သည်။ ကတမေ
ဓမ္မာ-အဘယ်တရားတို့ပါနည်း။ သမာဓိပရိက္ခရာ- သမာဓိ၏အခြံအရံ
တို့သည်။ ကတမေ ဓမ္မာ-အဘယ်တရားတို့ပါနည်း။ သမာဓိဘာဝနာ-
သမာဓိကိုဖြစ်ပွားစေခြင်းသည်။ ကတမာ-အဘယ်အရာပါနည်းတဲ့။

အဲဒီအမေးပြဿနာလေးချက်ကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေ
ကြားပါတယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သမာဓိနှင့်သမာဓိနိမိတ်စသည်အခြေ

ယာခေါ် အာဂုသော ဝိသာခ ဖိတ္တဿ ကေဂ္ဂတာ အယံ သမာဓိ စက္ကာရော သတိပဋ္ဌာနာ သမာဓိနိမိတ္တာ၊ စက္ကာရော သမ္ပပ္ပဓာနာ သမာဓိပရိက္ခရာ၊ ယာ တေသံယေဝ မ္ဗောနံ အာသေဝနာ ဘာဝနာ ဗဟုလီကမ္ပံ၊ အယံ တွေ သမာဓိ ဘာဝနာ။

အာဂုသော ဝိသာခ-ဒါယကာဝိသာခ၊ ဖိတ္တဿ-စိတ်၏၊ ယာ ကေဂ္ဂတာ-အကြင်တစ်ဖို့တည်း၊ တစ်အာရုံတည်ရှိသည်၏ အဖြစ်သည်၊ အတ္တိ-ရှိ၏၊ အယံ-ဤသဘောသည်၊ သမာဓိ- စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကောင်းစွာထားတတ်သော သမာဓိ ပေတည်းတဲ့၊

သမာဓိဆိုတာ တစ်ဖို့တည်း တစ်အာရုံတည်း၌ စိတ်တည်တဲ့ နေကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကေဂ္ဂတာပါပဲတဲ့၊ ပြန်မာအသုံးအနှုန်းအားဖြင့်ဆိုရင် စိတ်တည်ကြည်တာဟာ သမာဓိလို့ ပြောရမှာပဲ၊ တရားစာပေအရ ကတော့ စိတ်ကတခြား၊ စိတ်တည်ငြိမ်ကြောင်းက တခြားပဲ၊ စိတ်တည် ငြိမ်ကြောင်းဆိုတာ ကေဂ္ဂတာပဲ၊ သမထဘာဝနာအရဆိုရင် ပထဝီ ကသိုဏ်းနိမိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အာပေါကသိုဏ်းနိမိတ်စသည်ထဲက တစ်

ဇွဲ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ခုခုဖြစ်ဖြစ်၊ အသုဘနိမိတ်တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်သက်ထွက်သက်
 နိမိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆံပင်မွေးညှင်းစသောနိမိတ်တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီ
 သမထနိမိတ်တစ်ခုတည်းမှာသာ စိတ်ကိုတည်စေတာဟာ ကေဂ္ဂတာ
 ပဲ၊ အဲဒီသမာဓိ၏ အထည်ကိုယ်သဘောဟာ (အဝိက္ခေပလက္ခဏော)
 လို့ ပြဆိုထားတဲ့ အဋ္ဌကထာနှင့်အညီ အာရုံတစ်ပါးသို့ မပျံ့လွင့်ဘဲ
 တစ်အာရုံတည်း၌ တည်ငြိမ်နေတဲ့ သဘောလက္ခဏာပါပဲ၊ သမထ
 သမာဓိဆိုရင် ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့ ပထဝီကသိုဏ်းနိမိတ်စသည်
 တစ်ခုတည်း၌ တည်ငြိမ်နေတာပါပဲ၊ သမာဓိအားကောင်းရင် စိတ်က
 အဲဒီသမထနိမိတ်အာရုံ၌သာ ငါးမိနစ်ဆယ်မိနစ်စသည် တည်နေတယ်၊
 ဈာန်သမာဓိဆိုရင် ၁-နာရီ ၂-နာရီ စသည်လဲ တည်နေတာပဲ၊
 အထူးအားကောင်းရင်တော့ တစ်နေ့လုံးလဲ တည်နေတာပဲ။

တစ်ချို့က တစ်ခုတည်းသော အာရုံအဖို့တည်၏အဖြစ်ဆိုတဲ့
 အဲဒီ ကေဂ္ဂတာခေါ်သမာဓိကိုသာ သဘောကျပြီးတော့ မြင်တိုင်း
 ကြားတိုင်း ပေါ်လာသမျှကို လိုက်ပြီးရှုနေရင် သမာဓိမဖြစ်ဘဲ စိတ်
 ပျံ့လွင့်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမထ
 သမာဓိ တည်ကြည်ပုံကတစ်မျိုး၊ ဝိပဿနာသမာဓိတည်ကြည်ပုံက
 တစ်မျိုးပဲ၊ ဝိပဿနာဆိုတာ သမ္ပ-မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာ
 သမျှအလုံးစုံကို၊ အဘိညေဃျ-ရှေ့ပြု၍သိအပ်၏၊ ပရိညေဃျ-

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ပိုင်ခြား၍သိအပ်၏စသည်ဖြင့် သဗ္ဗယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ (၂၅၈) ၌ ဟောထားသည့်အတိုင်း မြင်မှုကြားမှုစသော ရုပ်နာမ်အားလုံးကိုပင် ရှုသိအပ်တာချည်းပဲ၊ မရှုအပ်တာရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခွဲရ ၆-ပါးက ပေါ်လာသမျှရုပ်နာမ်တွေကို မပြတ်ရှုနေရတယ်။

အဲဒီလို အာရုံများစွာကို ရှုနေပေမယ့်လို့ ရှုမိတဲ့အာရုံ၌ စူးစူးစိုက်စိုက် ကပ်ကပ်ပြီးတည်တည်သွားတာဟာ တစ်ခုတည်းသောအာရုံအဖို့၌ တည်သည်မည်တာပါပဲ။ သမာဓိအားကောင်းနေတဲ့အခါမှာဆိုရင် အာရုံကပြောင်လဲနေပေမယ့်လို့ စိတ်တည်ငြိမ်မှုကတော့ တချို့တစားတည်း တည်ငြိမ်မြဲတည်ငြိမ်နေတာပါပဲ။ အဲဒါကို ဝိပဿနာခဏိက သမာဓိလို့ခေါ်တယ်။ သမာဓိအားမရှိသေးမီ အားထုတ်ခါစကတော့ ရှုမှတ်နေရင်း တစ်ခြားတစ်ပါးကို စိတ်ကပျံ့လွင့် ပျံ့လွင့်သွားတာတွေလဲ ရှိခဲ့တယ်။ သမာဓိအားရှိလာတဲ့အခါကျတော့ တစ်ခြားတစ်ပါးကို စိတ်မပျံ့လွင့်တော့ဘဲ ရှုသင့်တဲ့အာရုံမှာသာ ကပ်ခနဲကပ်ခနဲ တည်တည်နေတယ်။ အဲဒါဟာ (ဝိက္ခေပဝိဒ္ဓိသနရသော) လို့ ပြဆိုထားတဲ့ အဋ္ဌကထာနှင့်အညီ သမာဓိက စိတ်ပျံ့လွင့်မှုကို ပယ်ဖျက်ခြင်းအား ရှိပုံ ထင်ရှားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ (အဝိကမ္မနုပစ္စုပ္ပန်နော) လို့ ဆိုထားသည်နှင့်အညီ တခြားအာရုံဆီသို့ ညွှတ်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘဲ တည်ငြိမ်သောအားဖြင့် ရှုသိတဲ့ဉာဏ်၌ ထင်ပုံလဲ ထင်ရှားပါ

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

တယ်၊ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အရေးကြီးတဲ့ တခြား အာရုံဆီကို စိတ်ပို့တာတောင် ကြာရှည်စွာမသွားဘူး၊ မကြာခင်ဘဲ ရှုမှတ်နေကျအာရုံကို ပြန်ပြီးရှုမှတ်လျက် တည်ငြိမ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အနိယမဂ္ဂဓာတ်မှာဆိုရင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းခြင်သဘောထဲ၌ စိတ်တစ်ခဏကလေးမျှ တည်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအငြိမ်းဓာတ်သဘော၌ စူးစူးစိုက်စိုက်တည်ငြိမ်နေလို့ ကေဂ္ဂတာလို့ ဆိုရတာပဲ၊ ဖလသမာပတ်သမာဓိကတော့ ၁-မိနစ် ၂-မိနစ် စသည်၊ ၅-မိနစ် ၁၀-မိနစ် စသည်၊ ၁-နာရီ ၂-နာရီစသည်လဲ ကြာမြင့်စွာတည်နေနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးလည်း တည်နေနိုင်ပါတယ်။

အထူးမှတ်စရာကတော့ သမထသမာဓိက အာရုံနိမိတ်တစ်ခုတည်း၌ များစွာသောစိတ်တွေ အစဉ်အတန်းလိုက် တည်နေသောကြောင့် ပဗ္ဗသမာဓိလို့လဲ ခေါ်ရတယ်။ ဖလသမာပတ်သမာဓိကလည်းနည်းတူပါပဲ။ ဝိပဿနာသမာဓိကတော့ အဲဒီလို တစ်အာရုံတည်း၌ အစဉ်အတန်းလိုက် တည်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်အာရုံ တစ်အာရုံ၌ တစ်ခဏတစ်ခဏမျှသာတည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာသမာဓိကို ခဏိကသမာဓိလို့ခေါ်ရတယ်။ အဲဒါကို ခဏမတ္တဋ္ဌိတိကော- တစ်ခဏမျှတည်ခြင်းရှိသော၊ သမာဓိ-သမာဓိပေတည်းလို့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာပထမတွဲ (၃၄၂)မှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ အဲဒါကိုလဲ အထူး

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

သတိပြုကြရမယ်။

ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် ကြားတယ်
 မြင်တယ် သိတယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမိတဲ့အာရုံ
 ၌ ကပ်ခနဲကပ်ခနဲ တည်တည်နေတာဟာ ဝိပဿနာဇာတိက သမာဓိပဲ
 အဲဒီသမာဓိအစွမ်းကြောင့် သိစရာရပ်နဲ့သိတဲ့နာမ်စသည်ဖြင့် ရပ်နဲ့နာမ်
 ကိုလဲ ခွဲခြားပြီး သိသိသွားတယ်၊ ကွေးချင်လို့ကွေးတယ်၊ မှက်စိုလိုမြင်
 တယ်၊ မြင်စရာရှိလိုမြင်တယ်၊ သိစရာရှိလိုသိတယ်စသည်ဖြင့် အကြောင်း
 နဲ့အကျိုးကိုလဲ ခွဲခြားပြီး သိသိသွားတယ်၊ ရှုနေရင်း အသစ်အသစ်ဖြစ်
 လာပြီး ချက်ချင်းပင် ပျောက်ပျောက်သွား တာကို တွေ့ရလို့ မမြဲဘူး
 စသည်ဖြင့်လဲ သိသိသွားတယ်၊ အဲဒါဟာ ခဏတိကသမာဓိကိုမို့ပြီး
 ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်တာပဲ ယခု အဖြေစကားအရကတော့ နိဗ္ဗာန်အာရုံ၌
 သက်ဝင်ပြီး တစ်ခဏမျှတည်နေတဲ့ မဂ်သမာဓိကို ဖြေကြားတာပါပဲ၊
 ဒုတိယအဖြေကတော့ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော၊ သတိပဋ္ဌာန-
 သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သမာဓိနိမိတ္တာ- သမာဓိဖြစ်ကြောင်း နိမိတ်တို့ဖြစ်
 ပါသည်တဲ့။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးဆိုတာ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း
 ဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတာက (၁) ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊
 အကောင်းအဆိုး အလတ်စား ခံစားမှုဝေဒနာကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း

ဇိ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

အမှတ်ရတာက (၂) ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြစည်မှ စိတ်အမှုအရာတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတာက (၃) စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ မြင်မှုကြားမှုစသော သဘောတရားတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတာက (၄) ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ ဒီ ၄-ပါးပါပဲ။ ဆောင်ပုဒ်တွေကိုတော့ စာမျက်နှာ (၃၉-၄၀) မှာ ဖော်ပြထားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအမှတ်ရမှု သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးဟာ စိတ်တည်ကြည်မှုသမာဓိဖြစ်ကြောင်းတရားတွေပါပဲတဲ့။ သမာဓိကိုဖြစ်စေပုံကတော့-

အာနာပါနခေါ်တဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်လေကို ဝင်တယ် ထွက်တယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေရင် အဲဒီအမှတ်ရတဲ့သတိကြောင့် ဥပစာသမာဓိနှင့်တကွ ရူပဈာန် ၄-ပါး ၅-ပါးဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆံပင်မွေ့ညင်းစသည်ကို နှလုံးသွင်းရှုနေရင် အဲဒီသတိကြောင့် ဥပစာသမာဓိနှင့်တကွ ပဌမဈာန်သမာဓိဖြစ်နိုင်တယ်။ သွားဆဲစသည်၌ သွားသည် ရပ်သည် ထိုင်သည် လျောင်းသည် လှုပ်သည် ကွေ့သည် ဆန့်သည်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေရင် အဲဒီအမှတ်ရတဲ့သတိကြောင့် ဥပစာသမာဓိခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိဖြစ်တယ်။ အဲဒီသမာဓိအားကောင်းတဲ့အခါ ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ရုပ်နဲ့နာမ်ကိုလဲ ခွဲခြားပြီးသိတယ်။ အဖြစ်အပျက်အနိစ္စသည်ကိုလဲ သိတယ်။ ဒါကြောင့်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်မှာ ကာယသွိ-ရုပ်အပေါင်းကိုယ်၌၊ သမုဒယဓမ္မာ နပဿီဝါ-ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရှုမြင်လျက်မူလည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏၊ ဝယဓမ္မာနပဿီ ဝါ-ပျက်ခြင်းပျက်ကြောင်းကိုရှုလျက်မူလည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏ စသည်ဖြင့် ဟောထားတာပါပဲ။ ဒါက ကာယာနပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ကြောင့် သမာဓိဖြစ်ပုံပဲ။ အမေအာဠေကတော့ သမာဓိ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်သာဆိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိနဲ့သမာဓိကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပုံကလဲ သိနားလည်ရန် အရှေ့ကြီးလို့ ဉာဏ်ဖြစ် ပုံကိုလဲ ထည့်သွင်းပြဆိုလိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီ ဝိပဿနာဉာဏ် ပြည့် စုံတဲ့အခါ သတိသမာဓိကြောင့် အရိယမဂ်ဉာဏ်လဲဖြစ်ပါတယ်။

ညောင်းခြင်း ပူခြင်း နာကျင်ခြင်းစသော ဝေဒနာကို ဖြစ် တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်နေရင် အဲဒီအမှတ်ရတဲ့သတိကြောင့် ဝိပဿနာ ခဏိကသမာဓိဖြစ်တယ်။ စိတ်ကူးကြံစည်မှုဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ် နေရင် အဲဒီသတိကြောင့်လဲ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိဖြစ်တယ်။ မြင်မှု ကြားမှုစသော သဘောတရားထင်ပေါ်တိုင်း ရှုမှတ်နေရင် အဲဒီသတိ ကြောင့်လဲ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိဖြစ်တယ်။ အဲဒီသမာဓိအား ကောင်းတဲ့အခါ ဝေဒနာ၊စိတ်၊သဘောတရားတို့၏အဖြစ်အပျက်ကိုသိပြီး အနိစ္စသည်ဖြင့်သိတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်လဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီဉာဏ် ရင့်သန် ပြည့်စုံတဲ့အခါ အရိယမဂ်ဉာဏ်လဲဖြစ်တယ်။ ဒါက ဝေဒနာနပဿနာ

ဇွဲ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၈

သတိပဋ္ဌာန်စသည်ကြောင့် ခဏိကသမာဓိဖြစ်ပုံနှင့် ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြစ်ပုံ အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်ပုံပါပဲ။

တတိယအဖြေကတော့ စက္ကာရော- လေးပါးကုန်သော၊ သမ္ဗုဒ္ဓ
ဓာနာ-သမ္ဗုဒ္ဓဓာန်တို့သည်၊ သမာဓိပရိက္ခရာ-သမာဓိ၏အခြံအရံဖြစ်
ကြပါသည်တဲ့။

ယခုဖြေကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန်ကြောင့် သမာဓိဖြစ်
တယ်ဆိုပေမယ့်လို့ သတိသက်သက်နဲ့တော့ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ အခြံ
အရံအကြောင်းကလဲ လိုသေးတယ်၊ အဲဒီ အခြံအရံအကြောင်းက
ဘာလဲလို့ဆိုတော့ ကိစ္စ ၄-ပါးကိုပြီးစေတဲ့ သမ္ဗုဒ္ဓဓာန်ဝီရိယပါပဲတဲ့၊
အဲဒီသမ္ဗုဒ္ဓဓာန် ၄-ပါး ဖြစ်ပုံကတော့ (၁) အနုပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ
အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနုပ္ပါဒါယ ဆန္ဒံ ဇနေတိ ဝါယမတိ-စသည်နှင့်
အညီ မဖြစ်ဖူးသေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်ရအောင် အားထုတ်သော
အားဖြင့်လဲ ဖြစ်တယ်။

(၂) ဥပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ
ပဟာနာယ ဆန္ဒံ ဇနေတိ ဝါယမတိ-စသည်နှင့်အညီ ဖြစ်ပြီးအကုသိုလ်
ကိုပယ်ရန် အားထုတ်သောအားဖြင့်လဲဖြစ်တယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

(၃) အနုပဋ္ဌာန် ကုသလာန် ဓမ္မာန် ဥပ္ပါဒါယ ဆန္ဒ ဇနေတိ ဝါယမတိ-စသည်နှင့်အညီ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်ကိုဖြစ်အောင် အားထုတ်သောအားဖြင့်လဲဖြစ်တယ်။

(၄) ဥပ္ပဋ္ဌာန် ကုသလာန် ဓမ္မာန် ဌိတိယာ...ပါရိပုရိယာ ဆန္ဒ ဇနေတိဝါယမတိ-စသည်နှင့်အညီ ဖြစ်ပြီးကုသိုလ် တည်တဲ့ အောင် တိုးပွားအောင် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်သောအားဖြင့်လဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါဟာ သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လ ဝီရိယ လေးပါးဖြစ်ပုံ၊ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မတို့ကို ရှုမှတ်မိအောင် အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်တိုင်း ဒီသမ္ပပ္ပဓာန် ၄-ပါးပါဝင်နေတာပဲ။ ဖြစ်ဆဲရပ်နာမ်တွေကိုအမှတ်ရအောင် အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်တိုင်း မဖြစ်သေးတဲ့အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်ရ အောင်လဲ အားထုတ်သည်မည်တယ်။ ဖြစ်ပြီးအကုသိုလ်ကိုပယ်နိုင် အောင်လဲ အားထုတ်သည်မည်တယ်။ မဖြစ်သေးတဲ့ဝိပဿနာကုသိုလ်၊ အရိယမဂ်ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်လဲ အားထုတ်သည်မည်တယ်။ ဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာကုသိုလ် ဖြစ်မြဲဖြစ်လျက် တည်တဲ့အောင် တိုးပွားအောင် အရိယဖိုလ်ရောက်လျက်ပြည့်စုံအောင်လဲ အားထုတ်သည်မည်တယ်။ အဲဒီအားထုတ်မှု သမ္ပပ္ပဓာန်လုံ့လအခြံအရံရှိနေလို့ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး တော့ ဝိပဿနာသမာဓိဖြစ်ရတယ်။ အရိယမဂ်ခဏ၌ဖြစ်သောဝီရိယနဲ့ သတိတွေလဲ ဝိပဿနာရှုခိုက်က ဝီရိယနဲ့ရှိပြီး ဖြစ်တာပဲ။ အရိယမဂ်

ဒို့ ဝုဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် စွဲ

သမာဓိဟာလဲ အဲဒီအရိယမဂ်ဝီရိယအခြံအရံနဲ့ သတိကြောင့်ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်သမ္ပပ္ပဓာန် ၄-ပါးကို အရိယမဂ်သမာဓိ၏ အခြံအရံလို ဆိုရတာပါပဲ။

စတုတ္ထအဖြေကတော့- တေသံယောဝ ဓမ္မာနံထိုဝီရိယ သတိ သမာဓိတို့ကိုပင်လျှင်၊ ယာ အသေဝနာ-အကြင်မှီဝဲခြင်းသည်၊ ယာ ဘာဝနာ-အကြင်ဖြစ်ပွားစေခြင်းသည်၊ ယံ ဗဟုလီကမ္ပ-အကြင်အကြိမ် များစွာပြုခြင်း၊ ဖြစ်စေခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရို၏ အယံ-ဤမှီဝဲခြင်း၊ ဖြစ်ပွားစေခြင်း၊ အကြိမ်များစွာပြုခြင်းသည်၊ ဧတ္ထ-ဤအရာ၌၊ သမာဓိ ဘာဝနာ-သမာဓိကို ဖြစ်စေခြင်း ပွားစေခြင်းပေတည်းတဲ့။

ဘာဝနာဆိုတာ ၂-မျိုးရှိတယ်၊ သမာဓိကို ဖြစ်ပွားစေတဲ့ သမာဓိဘာဝနာကတစ်မျိုး၊ ပညာကိုဖြစ်ပွားစေတဲ့ ပညာဘာဝနာက တစ်မျိုး၊ ဒီ ၂-မျိုးပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ သမာဓိဘာဝနာဆိုတာက သမထ သမာဓိလောက် ဖြစ်ပွားစေတာလဲရှိတယ်၊ ဝိပဿနာသမာဓိကို ဖြစ် ပွားစေတာလဲရှိတယ်၊ အရိယမဂ်သမာဓိကို ဖြစ်ပွားစေတာလဲရှိတယ်၊ ယခုမေးတဲ့ သမာဓိဘာဝနာကတော့ အရိယမဂ်ကိုမေးရာမှဆက်ပြီး မေးလာတာမို့ အရိယမဂ်သမာဓိဘာဝနာကို မေးတယ်လို့ ယူရပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာ၏အဖြေကိုလဲ အရိယမဂ်သမာဓိဘာဝနာကို ဖြေတယ် လို့ပဲ ယူရပါတယ်။ အဲဒီတော့ အရိယမဂ်သမာဓိဆိုတာ တစ်ကြိမ်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

တည်း တစ်ခါတည်းဖြစ်တာမို့ ပွားစေတယ်၊ အကြိမ်များစွာ ဖြစ်စေ
တယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြဖို့ခက်ပါတယ်။

အဋ္ဌကထာမှာတော့ စိတ်တစ်ကြိမ်တည်းအတွင်းမှာပင် မှီဝဲ
ခြင်းရော ဖြစ်ပွားစေခြင်းရော အကြိမ်များစွာ ပြခြင်းရော ယူရမယ်လို့
ဆိုထားတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဥပါဒ်ခဏ၌ အာသေဝနာရ မှီဝဲတယ်
လို့ ယူရမှာလို့၊ ဌီခဏ၌ဘာဝနာအရ ပွားစေတယ်လို့ ယူရမှာလို့၊
ဘင်ခဏ၌ ဗဟုလီကမ္မိအရ အကြိမ်များစွာပြတယ်လို့ယူရမှာ ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ကျေနပ်ဖို့ သဘောကျဖို့ခက်ပါတယ်။ အင်္ဂုတ္တရ
အဋ္ဌကထာဒုတိယတွဲ (၃၄၆) မှာတော့ ဒုတိယမဂ်ဖြင့်မှီဝဲခြင်းတတိယ
မဂ်ဖြင့်ပွားစေခြင်း စတုတ္ထမဂ်ဖြင့် အကြိမ်များစွာပြခြင်းကိုယူဖို့ ညွှန်
ကြားထားပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ အများက သဘောကျဖွယ်ရှိပါတယ်။
တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာမဂ်သမာဓိဖြစ်စဉ်
က မှီဝဲခြင်းစသောအရှိန်အဝါကိုယူပြီးတော့ မဂ်ခဏ၌ဖြစ်ပုံကိုဆိုတယ်
လို့ယူရင်လဲ သင့်တော်လောက်ပါတယ်။

ဝိပဿနာခဏမှာတော့ သမ္မာဝါယမမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ သမ္ပပ္ပဓာန်
အခြံအရံနှင့်တကွ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးကြောင့်
သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့သမာဓိဟာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဖြစ်ပွားလာခဲ့
ရတယ်။ သွားတယ်၊ ရပ်တယ်၊ ထိုင်တယ်စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာကို

ဇိ ဓူဠဝေဒဠသုတ်တရားတော် ခွဲ

ရှုမှတ်တိုင်း ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာကိုရှုမှတ်
တိုင်း ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်မှုကို
ရှုမှတ်တိုင်း စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်၊ မြင်မှု၊ ကြားမှုသည်
ဖြစ်နိုင်၌ မြင်တယ်၊ ကြားဘယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်တိုင်း ဓမ္မာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီသတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးဟာ အားထုတ်မှုဆိုတဲ့
သမ္ပပ္ပဓာန်အာဇာနည်ရှိလို့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီသမ္ပပ္ပဓာန်အခြံအရံနှင့်တကွ
သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးကြောင့် ရှုမိတဲ့အာရုံတိုင်းမှာ စူးစိုက်တည်ကြည်တဲ့
သမာဓိဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီသမာဓိအားကောင်းတဲ့အခါ အရိယမဂ်
သမ္ပပ္ပဓာန်အခြံအရံနှင့်တကွ အရိယမဂ်သတိပဋ္ဌာန်ကြောင့် အရိယမဂ်
သမာဓိဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒီ သမ္ပပ္ပဓာန်၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမာဓိဆိုတဲ့တရား
သုံးပါးဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲက သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာ
သမာဓိဆိုတဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးပဲ။

ဒီကနောက် ဆက်ပြီးဟောပြောရမည့် အမေးအဖြေတွေ
ကတော့ အသိခက်တဲ့အမေးအဖြေတွေပါပဲ၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးက
ဒီလိုဆက်ပြီးမေးပါတယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သင်္ခါရအမေးနှင့်အဖြေ

ကတိ ပနာယျေ သင်္ခါရာ။

အယျေ- အရှင်မဗ္ဗေဒိန္ဒ၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရတို့သည်၊ ကတိ ပန-အဘယ်မျှရှိပါကုန်သနည်းတဲ့၊ အဲဒီအမေးကို မဗ္ဗေဒိန္ဒထေရ်က ဒီလိုဖြေပါတယ်။

တယော မေ အာဝုသော ဝိသာခ သင်္ခါရာ၊

ကာယသင်္ခါရော ဝစီသင်္ခါရော စိတ္တသင်္ခါရော။

အာဝုသော ဝိသာခ- ဒါယကာဝိသာခ၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရ တို့သည်၊ ကာယသင်္ခါရော- ကာယသင်္ခါရကတစ်ပါး၊ ဝစီသင်္ခါရော- ဝစီသင်္ခါရကတစ်ပါး၊ စိတ္တသင်္ခါရော- စိတ္တသင်္ခါရကတစ်ပါး၊ ဣတိ- ဤသို့အားဖြင့်၊ တယော-သုံးပါးတို့ရှိကြပါသည်တဲ့။

မေခွန်းမှာ သင်္ခါရတွေဘယ်လောက်ရှိသလဲလို့ သာမည အားဖြင့်မေးထားတယ်၊ ဘုရားဟောတရားတော်တွေထဲမှာ (သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စ၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခ၊ သင်္ခါရတရားတွေအားလုံး အနိစ္စ မမြဲတာချည်းပဲ၊ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲချည်းပဲလို့ ဒီလိုဟောထားတာလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီမမြဲတဲ့သင်္ခါရ ဆင်းရဲတဲ့သင်္ခါရဆိုတာတွေကတော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရစသောဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားများ

ဒေါ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ကြောင့် ဖြစ်တာတွေမို့ အကြောင်းတရားတွေကပြုလုပ်ထားတဲ့ရုပ်နာမ် တရားတွေလို့ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒါတွေဟာ ကာမဘဝ-ကာမဘုံ၌ အတွင်း ဝင်သော၊ သို့မဟုတ် ရူပဘဝ-ရူပဘုံ၌အတွင်းသော အရူပဘဝ- အရူပဘုံ၌ အတွင်းဝင်သော ရုပ်နာမ်တရားတွေပါ။ ကာမ, ရူပ, အရူပဆိုတဲ့ ဘုံသုံးပါးထဲကတရားတွေမို့ အဲဒါတွေကို တောဘူမကတရား တွေလို့လဲဆိုရတယ်။ ဝိပဿနာရှုအပ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပါ။

နောက်ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာကြောင့်သင်္ခါရတွေဖြစ်ကြတယ်လို့ ဟောထားတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်မှာလဲ ကာမကုသိုလ်ကံ ရူပကု သိုလ်ကံတွေကို ပုညာဘိသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ အကုသိုလ်ကံ ကို အပုညာဘိသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ အရူပကုသိုလ်ကို အနော ဘိသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်တဲ့ ကာယကံစေတနာကို ကာယသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုတဲ့ဝစီကံစေတနာကို ဝစီသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ စိတ်ကူကြံ စည်တဲ့ မနောကံစေတနာကို စိတ္တသင်္ခါရလို့ ဟောထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်သင်္ခါရကိုမေးတာပါလိမ့်မလဲလို့ ယုံမှားစရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓမ္မဒိန္နာထေရီကတော့ ပဋိသန္တိဒါပတ္တရဟန္တာမ ဖြစ်နေလို့ နိရောဓသမာပတ်အကြောင်းမေးဖို့ရာ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ သင်္ခါရတွေကို မေးကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် သင်္ခါရဆိုတာ ကာယသင်္ခါရ, ဝစီသင်္ခါရ,

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

စိတ္တသင်္ခါရလို့ သုံးပါးရှိတယ်လို့ ဖြေကြားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပိသာခ သူဌေးကြီးက ဒီလိုဆက်ပြီးမေးပြန်ပါတယ်။

ကတမော ပနာယျေ ကာယသင်္ခါရော၊ ကတမော
ဝစီသင်္ခါရော၊ ကတမော စိတ္တသင်္ခါရော။

အယျေ-အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ ကာယသင်္ခါရော-ကာယသင်္ခါရ
သည်၊ ကတမောပန - အဘယ်ပါနည်း၊ ဝစီသင်္ခါရော ကတမော-
ဝစီသင်္ခါရက အဘယ်ပါနည်း၊ စိတ္တသင်္ခါရော ကတမော-စိတ္တသင်္ခါရက
အဘယ်ပါနည်းတဲ့၊ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

အဿာသပဿာသာ အာဝုသော ပိသာခ ကာယ
သင်္ခါရော၊ ဝိတက္ကဝိစာရာ ဝစီသင်္ခါရော၊ သညာ စ ဝေဒနာ
စ စိတ္တသင်္ခါရော။

အာဝုသောပိသာခ - ဒါယကာ ပိသာခ၊ အဿာသပဿာ
သာ-ဝင်သက်ထွက်သက်လေတို့သည်၊ ကာယသင်္ခါရော-ကာယသင်္ခါ
ရမည်ပါသည်၊ ဝိတက္ကဝိစာရာ - ဝိတက်နှင့်ဝိစာရတို့သည်၊ ဝစီသင်္ခါရော-
ဝစီသင်္ခါရမည်ပါသည်၊ သညာစ-သညာသည်လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာ
စ-ဝေဒနာသည်လည်းကောင်း၊ စိတ္တသင်္ခါရော-စိတ္တသင်္ခါရမည်ပါသည်
တဲ့။

ဇေ ဝုဠဝေဠသုတ်တရားတော် ၁၁

အဝိဇ္ဇာကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့သင်္ခါရတွေထဲမှာ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတွေကို ကာယသင်္ခါရ ဝစီသင်္ခါရ စိတ္တသင်္ခါရလို့ ဟောထားတာ ရှိကြောင်း ခုတင်ကပြောခဲ့တယ်။ ယခုမေးဖြေတဲ့ သင်္ခါရသုံးပါးက အဲဒီကံသင်္ခါရတွေနဲ့အမည်တူပေမယ့် အရတရားကိုယ်ချင်း မတူဘူး ကွဲပြားတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအရတရားကိုယ်ကို အမှန်အတိုင်းဖြေကြား စေလိုသောကြောင့် ကာယသင်္ခါရဆိုတာက ဘာလဲစသည်ဖြင့်မေးတာပဲ။ အဲဒီအမေးကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ကာယသင်္ခါရဆိုတာ ဝင်သက်ထွက် သက်လေပဲ။ ဝစီသင်္ခါရဆိုတာ ဝိတက်နှင့်ဝိစာရပဲ။ စိတ္တသင်္ခါရဆိုတာ သညာနဲ့ဝေဒနာဆိုတဲ့ စေတသိက်တရားတွေပဲလို့ ဖြေကြားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကာယသင်္ခါရ ဝစီသင်္ခါရ စိတ္တသင်္ခါရလို့ ခေါ်ခြင်းအကြောင်း ကို ဝိသာခသေဋ္ဌေးကြီးက ဖီလိုမေးပြန်ပါတယ်။

ကသ္မာပနာယျ၊ အဿာသပဿာသာ ကာယသင်္ခါရော၊
ကသ္မာ ဝိတက္ကဝိစာရာ ဝစီသင်္ခါရော၊ ကသ္မာ သညာ စ ဝေဒနာ စ
စိတ္တသင်္ခါရော။

အယျ-အရှင်ဓမ္မဒိန္န၊ အဿာသပဿာသာ-ဝင်သက် ထွက်သက်လေတို့သည်။ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်၊ ကာယသင်္ခါရ- ကာယသင်္ခါရမည်ပါသည်။ ဝိတက္ကဝိစာရာ-ဝိတက်နှင့်ဝိစာရတို့သည်။ ကသ္မာ- - အဘယ်ကြောင့်၊ ဝစီသင်္ခါရော - ဝစီသင်္ခါရမည်ပါသည်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ဝေဒနာ စ - ဝေဒနာသည်လည်းကောင်း၊ သညာ စ - သညာ
သည်လည်းကောင်း၊ ကသ္မာ- အဘယ်ကြောင့်၊ စိတ္တသင်္ခါရော -
စိတ္တသင်္ခါရမည်ပါသည်။ အဲဒီမေးခွန်းကို မွေဒိန္နာထေရီက ဒီလို
ဖြေကြားပါတယ်။

အဿာသပဿာသာ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ
ကာယိကာ တေ မွေ ကာယပ္ပဋိဗဒ္ဓိ၊ တသ္မာ အဿာ
ပဿာသာ ကာယသင်္ခါရော၊ ပုဗ္ဗေ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ
ဝိတက္ကေတွာ ဝိစာရေတွာ ပစ္ဆာဝါစံ ဘိန္ဒတိ၊ တသ္မာ
ဝိတက္ကဝိစာရာ ဝစီသင်္ခါရော၊ သညာ စ ဝေဒနာ စ
စေတသ်ကာ တေ မွေ စိတ္တပဋိဗဒ္ဓိ၊ တသ္မာ သညာ စ
ဝေဒနာ စ စိတ္တသင်္ခါရော။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ အဿာသ -
ပဿာသာ - ဝင်သက် ထွက်သက်လေဟူကုန်သော၊ တေ မွေ-
ဤတရားတို့သည်၊ ကာယိကာ - ကိုယ်ထဲ၌ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကာယပ္ပဋိဗဒ္ဓိ
- ကိုယ်နှင့်စပ်ကုန်၏၊ တသ္မာ - ထို့ကြောင့်၊ အဿာကပဿာသာ-
ဝင်သက်ထွက်သက်လေတို့သည်၊ ကာယသင်္ခါရော - ကာယသင်္ခါရ
မည်ပါသည်။

ဇီ စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ဝင်သက် ထွက်သက်ဆိုတဲ့ အသက်ရှုလေ ရှိုက်လေဟာ
 နှစ်ခေါင်းစသောကိုယ်နှင့်စပ်နေတယ်၊ ကိုယ်ဖြင့်ပြုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့်
 ကာယကိုယ်ဖြင့် + သင်္ခါရပြုအပ်တာမို့ ကာယသင်္ခါရလို့ ခေါ်ပါတယ်၊
 ဝင်သက်ထွက်သက်လေကို ကာယသင်္ခါရခေါ်သည်လို့ မှတ်ထား
 ကြရမယ်။

အာဝုသော ပိသာခ-ဒါယကာ ပိသာခ၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေးကာလ၌၊
 ဝိတက္ကေတွာ-မည်သို့ပြောဆိုဟု ကြံစည်၍၊ ဝိစာရေတွာ-သုံးသပ်ဆင်
 ခြင်၍၊ ပစ္ဆာ-နောက်ကာလ၌၊ ဝါခံ-စကားကို၊ ဘိန္နုတိ- ပြောဆို၏။
 တဿှာ-ထို့ကြောင့်၊ ဝိတက္ကဝိစာရာ-ဝိတက်နှင့်ဝိစာရတို့သည်၊ ဝိစီသင်္ခါ
 ရော-ဝိစီသင်္ခါရမည်ပါသည်။

ကြံစည်တာကို ဝိတက်လို့ခေါ်တယ်၊ ထပ်ကာထပ်ကာ
 သုံးသပ်ဆင်ခြင်တာကိုဝိစာရလို့ခေါ်တယ်၊ စကားပြောမယ်ဆိုရင်
 ဘယ်လိုပြောမယ်လို့ ကြံစည်ပြီးမှ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးမှပြောရတာပဲ၊
 အဲဒီလို ကြံစည်သုံးသပ်ပြီး ဝိစီဆိုတဲ့စကားကို ပြုတတ်-ပြောဆို
 တတ်သောကြောင့် ဝိစီသင်္ခါရလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဝိတက်နှင့်ဝိစာရကို
 ဝိစီသင်္ခါရခေါ်သည်လို့မှတ်ထားကြရမယ်။

သညာ စ-မှတ်သားမှုသညာလည်းကောင်း၊ ဝေဒနာစ-ခံစားမှု

ဇွဲ မဟာဝေဠာသရတေဝ်ဘုရားတြီး ဇွဲ

ဝေဇနာသည်လည်းကောင်း၊ စေတဓမ္မာ - ဤတရားတို့သည်၊ စေတသိကာ- စိတ်နှိုးခြင်းဖြစ်ကုန်၏၊ စိတ္တပ္ပဋိဗ္ဗေဒိ - စိတ်နှင့်စပ်ကုန်၏၊ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သညာ စ-သညာသည်လည်းကောင်း၊ ဝေဇနာ စ-ဝေဇနာသည်လည်းကောင်း၊ စိတ္တသင်္ခါရော-စိတ္တသင်္ခါရမည်ပါသည်တဲ့။

သညာနှင့်ဝေဇနာဟာ စိတ်နှင့်ပူးတွဲပြီးဖြစ်တဲ့ စေတသိက်တရားပဲ၊ စိတ်နှင့်ယှဉ်လျက် စပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ စိတ်ဖြင့်ပြုအပ်သည်မည်တာပေါ့၊ အဲဒီလို စိတ်ဖြင့်ပြုအပ်သည်မည်သောကြောင့် သညာနှင့်ဝေဇနာကို စိတ္တသင်္ခါရလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သညာနှင့်ဝေဇနာကို စိတ္တသင်္ခါရလို့မှတ်ထားကြရမယ်၊ ဝိတက်ဝိစာရမှတစ်ပါးသော စေတသိက်ဟူသမျှဟာလဲ ဒီစိတ္တသင်္ခါရထဲမှာ ပါဝင်တယ်လို့ယူရမှာပဲ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ အတွင်းဝင်သော (ဝိတက်ဝိစာရမှ တစ်ပါးသော) စေတသိက် ၄၈-ပါးကိုလဲ စိတ္တသင်္ခါရလို့မှတ်ယူဖို့ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် သင်္ခါရယမိုက်ပါဠိမှာ (သညာ စ ဝေဇနာ စ စိတ္တသင်္ခါရော၊ ဌပေတွာ ဝိတက္ကဝိစာရေ သဗ္ဗေပိ စိတ္တသမ္ပယုတ္တကာ မ္မောစိတ္တသင်္ခါရော-လို့) ပြဆိုထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအရာမှာတော့ နိရောဓသမာပတ်နှင့်စပ်ပြီး မေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အနာဂါမ်ရဟန္တာတို့၏ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင်ချုပ်နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကြံယာဆိုင်ရာ သညာဝေဇနာနှင့်သင်္ခါရက္ခန္ဓာ စေတသိက် ၃၄-ပါးကိုသာ ယူသင့်ပါတယ်၊ ဒီပြဿနာ

ဇိ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

မေးမြဲကြစဉ်က အဘိဓမ္မာဒေသနာရှိပုံမရသေးပါဘူး။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အလွန်နက်နဲတဲ့ ဒီသင်္ခါရသုံးပါးအကြောင်း ဖြေရှင်းပြတာဟာ အင်မတန် ချီးမွမ်းစရာ ကောင်းတာပါပဲ။ ယခုနေအခါ ပိဋကစာပေကျမ်းဂန်တတ် ပုဂ္ဂိုလ်ထဲကတောင်မှ စာပေကျမ်းဂန်မကြည့်ဘဲ ဒီပြဿနာဖြေရ မယ်ဆိုရင် အလွယ်တကူနဲ့ဖြေနိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလွန်များလှမယ်မ ဟုတ်ပါဘူး။ အဋ္ဌကထာများမှာလဲ သီလက္ခန္ဓာစသည်သုံးပါး ဒီသင်္ခါရ သုံးပါးနှင့်စပ်ပြီး ဖွင့်ပြတဲ့အခါများမှာ ဒီဝုဠဝေဒလ္လသုတ်ကိုပဲ ကိုးကား ပြီး ဖွင့်ပြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏အဖြေဟာ အင်မတန်လေးနက်ခိုင်ခံ့ပါတယ်။ အဲဒီကနောက် ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးက နိရောဓသမာပတ်အကြောင်းကို ဒီလိုမေးပါတယ်။

နိရောဓသမာပတ် အမေးအဖြေ

ကထံ ပနာယျေ သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာ-
ပတ္တိံ ဟောတိ။

အယျေ-အရှင်ဓမ္မဒိန္နာ၊ ကထံ-ဘယ်ပုံတယ်နည်းဖြင့်၊ သညာ
ဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိံ - သညာဝေဒနာ (စသောသိမှု ဟူသမျှ)
၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသို့ရောက်ခြင်းသည်၊ ဝိ-နိရောဓသမာပတ်သည်၊
ဟောတိ-ဖြစ်ပါသနည်းတဲ့၊ ဒီပါဠိအနက်က ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီး

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

မေးပုံမူရင်းပါပဲ။ တရားဟောစဉ်ကတော့ ပါဠိအနက်ကို ရွတ်ပြနေရင် အချိန်ကုန်ရုံမျှသာရှိမယ်။ တရားနာသူ ဒကာဒကာမအများက နားလည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပါဠိအနက်ကို မဖော်ပြဘဲ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်လိုဝင်စားသလဲ၊ စိတ်စေတသိက်ဆိုတဲ့ အသိနာမ်တွေ ချုပ်ခြင်သို့ ဘယ်လိုရောက်ပါသလဲလို့ မေးကြောင်းလောက်သာ ပြဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုမေးတာကလဲ ဓမ္မဒိန္နဟာ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားရုံလား။ အလိုအတိုင်းပြီးပြောက်အောင် နိုင်နင်းရုံလားလို့ သိချင်လို့မေးတာပါတဲ့။ အဲဒီအမေးကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

နခေါ အာဂုသော ဝိသာခ သညာဝေဒယိတ နိရောဓံ သမာပဇ္ဈန္တဿ ဘိက္ခုနော ဝေ ဟောတိ “အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓံ သမာပဇ္ဈိဿန္တိဝိ။ အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓံ သမာပဇ္ဇာမိတိဝိ။ အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓံ သမာပဇ္ဇောတိဝိ။ ။ အထခွါဿ ပုဗ္ဗေဝ တထာ စိတ္တံ ဘာဝိတံ ဟောတိ။ ယံ တံ တတ္ထာယ ဥပနေတိ။

အာဂုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာဝေဒယိတ

ဇွဲ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

နိရောဓသမာပဗ္ဗန္တဿ- နိရောဓသမာပတ်ကိုဝင်စားသော၊ ဘိက္ခုနောရဟန်းအား၊ (ဒါက ရဟန်းကိုပဓာနပြုပြီးပြောတာပဲ၊ ဘိက္ခုနီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဟန်းမှာလဲ နည်းတူပါပဲ၊ အနာဂါမ် လူဝတ်ကြောင်မှာလဲ နည်းတူပါပဲ၊) ဝေဒနဟောတိ-ဤသို့သောစိတ် မဖြစ်ပါ၊ (စိတ်မဖြစ်ပုံကတော့) အဟံ-ငါသည်၊ သညာဝေဒယိတနိရောဓံ - နိရောဓသမာပတ်သို့ သမာပဗ္ဗန္တဿန္တိ ဝိ- ရောက်တော့မည်ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ သမာပဗ္ဗန္တိတိ- ရောက်နေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သမာပဗ္ဗန္တိတိ- ရောက်နေပြီဟူ၍လည်းကောင်း (ဤသို့သော စိတ်မဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ အမှတ်သညာမရှိတရီစိတ်ကို နေဝသညာနာသညာယတနစိတ်ခေါ်တယ်၊ အဲဒီစိတ် ချုပ်သွားတဲ့အခါ အသိနာမ်တွေချုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ နိရောဓသို့ရောက်တာပဲ၊ အဲဒီလိုရောက်ရာမှာ အမှတ်သညာ မရှိတရီစိတ် ဖြစ်နေဆဲ၌ နိရောဓရောက်တော့မယ်လို့ ဒီလိုစိတ်လဲမဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်ချုပ်တဲ့အခါ နိရောဓသို့ ရောက်တယ်လို့ ဒီလိုစိတ်လဲမဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုရောက်နေတဲ့အခါ နိရောဓသို့ရောက်နေပြီလို့ ဒီလိုစိတ်လဲမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုနေပါသလဲဆိုတော့) အထခေါစင်စစ်အားဖြင့်သော်ကား၊ အဿ - နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားသော ထိုရဟန်းအား၊ ပုဗ္ဗေဝ - မဝင်စားမီရှေးအဖို့ကပင်လျှင်၊ တထာ- စိတ်စေတသိက် အသိနာမ်တရားတွေကို ချုပ်စေမည့် ထိုအခြင်း

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏

အရားအားဖြင့် စိတ္တ-ဈာန်စိတ်နှင့်ယင်းဈာန်ကိုရှုသော ဝိပဿနာစိတ်ကို ဘာဝိတံဟောတီးဖြစ်စေအပ်ခဲ့၏။ ယံ တံ - ယင်းသို့ဖြစ်စေအပ်သော ထိုစိတ်သည် တတ္ထာယ - ထိုသို့ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရန်အလို့ငှာ၊ ဥပနေတိ-ဆောင်ပေးပါသည်တဲ့။

ဒီအဖြေပါဠိအနက်ကလဲ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိနားလည်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တရားဟောစဉ်ကတော့ ဒီပါဠိအနက်တွေကို ရွတ်မပြဘဲ နားလည်လွယ်တဲ့မြန်မာစကားသက်သက်ဖြင့်သာ ပြောဟောခဲ့ပါတယ်။ ပြောဟောပုံကတော့-

ဒီနိရောဓသမာပတ် ဝင်စားပုံကို ယခုနေအခါမှာ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖို့တော့မလွယ်ပါဘူး။ ဗဟုသုတဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ကြည်ညိုဖို့ရာလောက်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနိရောဓသမာပတ် ကို အနာဂါမ်နဲ့ရဟန္တာများသာဝင်စားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကလဲ ရူပဈာန် အရူပဈာန်သမာပတ်ဂ-ပါးလုံးကိုလဲ အကုန်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဝင်စားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီဈာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးလုံးနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိရောဓသမာပတ်ရောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်အငြိမ်းအာတ် ၏ အရသာကို မျက်မှောက်မှာခံစားလိုလျှင် ရှေးဦးစွာ ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားရတယ်။ ဈာန်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ အဲဒီဈာန်၏အာရုံကိုနဲ့လုံသွင်းပြီး ဈာန်စိတ်ဖြစ်နေတာကို ဆိုတာပါပဲ။ စက္ခုပိုင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ မိနပ်ပိုင်းနဲ့ဖြစ်စေ

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း အဲဒီဈာန်ဖြစ်ပြီး ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီဈာန်စိတ်ကို အနိစ္စစသောအခြင်းအရာဖြင့် ဝိပဿနာရှုရတယ်။ ယခုယောဂီတွေမှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကူးကို ရှုမှတ်ပြီး သိတာမျိုးပါပဲ။

အဲဒီလိုရှိပြီးတော့ ဒုတိယဈာန်ကိုဝင်စားရတယ်။ အဲဒီဈာန်စိတ် ဆုံးသွားတဲ့အခါ အဲဒီဒုတိယဈာန်စိတ်ကို ဝိပဿနာရှုရတယ်။ ထို့အတူပင် တတိယဈာန်ဝင်စားပြီး အဲဒီဈာန်ကိုလဲရှုရတယ်။ စတုတ္ထဈာန် ဝင်စားပြီး အဲဒီဈာန်ကိုလဲရှုရတယ်။ ထို့အတူပင် အာကာသနဉ္စာယတန ဈာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန် အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကိုလဲ ဝင်စားပြီး ဝိပဿနာရှုရတယ်။ အဲဒါဟာ ဈာန်သမာဓိနဲ့ဝိပဿနာကို အစုံအစုံ ပွားစေတာပါပဲ။ အဲဒါနောက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုစရာကောလေးတွေ ရှိပါသေး တယ်။ အဲဒါကတော့ ယခုတရားမှာသူတွေအတွက် မလိုပါဘူး။ ချန်ထားလိုက်ပါမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားရတယ်။ အဲဒီဈာန်စိတ်က အိပ်ပျော်ခါနီး၌ မသိတသိစိတ်မျိုး လိုပင် အလွန်အားနည်းတဲ့ဈာန်စိတ်ပါပဲ။ အဲဒီဈာန်စိတ် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှဖြစ်ပြီးရင် ဘာစိတ်မျှမဖြစ်တော့ဘဲ ပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒါဟာ နိရောဓသမာပတ်ရောက်ပုံပါပဲ။ အဲဒီနိရောဓသမာပတ် ရောက်နေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ဘာအာရုံကိုမျှမသိဘူး။ သိတဲ့စိတ်လုံး ဝကင်းနေတယ်။ မီးဘေး လက်နက်ဘေးဒဏ်စသောအန္တရာယ်လဲ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

မသင့်ဘူး၊ အချိန်ကာလကတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း
 မိန့်ပိုင်းမှုဖြစ်စေ၊ နာရီပိုင်းမှုဖြစ်စေ၊ အများဆုံးရက်အထိ ရက်ပိုင်း
 မှုဖြစ်စေ တည်တယ်။ အဲဒီရည်မှန်းချက်အချိန်ကုန်သွားတဲ့အခါ အသိ
 စိတ်တွေပြန်ပြီး ဖြစ်မြဲဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကို နိရောဓသမာပတ်မှ
 ထလာတယ်လို့ဆိုလိုတာပဲ။ အဲဒီလို ထလာပုံကိုလဲမေးလို့ ဖြေပါလိမ့်ဦး
 မယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားပုံကို အကြမ်းဖျင်း
 အားဖြင့် နားလည်လောက်ပါပြီ။ ဒီကနောက်တော့ အရေးကြီးရာ၌
 ပါဠိလောက်သာပြုပြီး အနက်ကတော့ ပြန်မပြောဘူး။ သိနားလည်
 လွယ်တဲ့စကားဖြင့်သာ ပြသွားတော့မယ်။

အဲဒီကနောက် ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဒီလိုမေးပြန်တယ်။

သညာဝေဒယိတနိရောဓံ သမာပဇ္ဈန္တဿ ပနာ
 ယျေ ဘိက္ခုနော ကတမေ ဓမ္မာ ပဌမံ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ယဒိ ဝါ
 ကာယသင်္ခါရော ယဒိ ဝါ ဝစီသင်္ခါရော ယဒိဝါ စိတ္တ
 သင်္ခါရော။

နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေ့ဦးစွာကာယသင်္ခါရ
 က ချုပ်သလား၊ သို့မဟုတ် ဝစီသင်္ခါရက ချုပ်သလား၊ သို့မဟုတ်
 စိတ္တသင်္ခါရက ချုပ်သလားလို့ လက်ဦးချုပ်တာကို မေးတာပါပဲ။ အဲဒါကို
 ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

ဇိ ဝုဠေဝဒဗ္ဗသုတ်တရားတော်

သညာဝေဒယိတနိရောဓံ သမာပဏ္ဍဿ ခေါ် အာ
ဝုသော ဝိသာခ ဘိက္ခုနော ပဌမံ နိရုဇ္ဈတိ ဝစီသခါရော၊
တတော ကာယသခါရော၊ တတော စိတ္တသခါရော။

နိရောဓသမာပတ် ဝင်းစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒုတိယဈာန်ဝင်စားတဲ့
အချိန်ကစပြီး ဝိတက်ဝိစာရဆိုတဲ့ ဝစီသခါရ ကင်းခဲ့တယ်။ စတုတ္ထဈာန်
ဝင်စားတဲ့အခါ ဝင်သက်ထွက်သက်လေဆိုတဲ့ ကာယသခါရ ကင်းခဲ့
တယ်။ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်စိတ် ချုပ်တဲ့အခါကျတော့
သညာဝေဒနာဆိုတဲ့ စိတ္တသခါရချုပ်တယ်။ အဲဒါကိုရည်ပြီးတော့ ရှေ့ဦးစွာ
ဝစီသခါရချုပ်တယ်။ အဲဒီနောက် ကာယသခါရချုပ်တယ်။ အဲဒီက
နောက် စိတ္တသခါရ ချုပ်တယ်လို့ဖြေကြားပါတယ်။ (ဒါပေမယ့် ဝစီသခါရ
ချုပ်တယ်ဆိုတာကတော့ ဈာန်စိတ်ဖြစ်ခိုက်ကိုရည်ပြီး ဆိုတာပါပဲ။
အဲဒီဈာန်စိတ်တွေကို ဝိပဿနာရှုခိုက်မှာတော့ ဝိတက်ဝိစာရ ချုပ်ဖွယ်
မရှိပါဘူး။) အဲဒီနောက် ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးက နိရောဓသမာပတ်မှ
ထပုံကို ဒီလိုမေးပါတယ်။

ကထံ ပနာယျေ သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာ
ပတ္တိယာ ဝုတ္တနံ ဟောတိ။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

အဲဒါဟာ နိရောဓသမာပတ်မှ ဘယ်လိုထသလဲလို့မေး
တာပါပဲ။ အဲဒီအမေးကို မွေမိန္ဒာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

န ခေါ် အာဂုသော ဝိသာခ သညာဝေဒ
ယိတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုဠဟန္တဿ ဘိက္ခုနော ဝေ
ဟောတိ “အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိယာ
ဝုဠဟိဿန္တိဝါ၊ အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိ
ယာ ဝုဠဟာမိတိ ဝါ၊ အဟံ သညာဝေဒယိတနိရောဓ
သမာပတ္တိယာ ဝုဠိတော ဝါ”။ အထ ခွါဿ ပုဗ္ဗေဝ
တထာစိတ္တံ ဘာဝိတံ ဟောတိ၊ ယံ တံ တတတ္ထာယ
ဥပနေတိ။

နိရောဓသမာပတ်မှ ထတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နိရောဓသမာပတ်မှ
ထတော့မယ်လို့လဲ စိတ်မဖြစ်ဘူး၊ ထတယ်လို့လဲစိတ်မဖြစ်ဘူး၊
ထခဲ့ပြီလို့လဲ စိတ်မဖြစ်ဘူး၊ အမှန်စင်စစ်ကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေးအဖို့
သမာပတ်မဝင်စားမီကပင်လျှင် မည်မျှကြာသောအခါ စိတ်ဖြစ်စေမည့်
ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်စိတ်ကူးကို ဖြစ်စေခဲ့၏၊ ယင်းသို့
အဓိဋ္ဌာန်ပြုအပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုစိတ်သည် ထိုသို့ရည်ရွယ်သည့်
အတိုင်း ဖြစ်ရန်အလိုက ဆောင်းပေပါသည်။ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်းပင်
စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်လို့ ဖြေကြားပါတယ်။ သူ့မိဉ္ဇိအနက်အတိုင်းဆိုရင်

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၈

နားလည်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ဆိုလိုရင်းကတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတဲ့ အချိန်စေ့တဲ့အခါ အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်မှာ အနာဂါမိဖိုလ်စိတ်ကစပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်ကစပြီးဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီကနောက်တော့ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်စသည်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါဟာ နိရောဓသမာပတ်မှ ထလာပုံပါပဲ။ အဲဒီကနောက် ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးက သင်္ခါရသုံးပါးဖြစ်စဉ်ကို ဒီလိုမေးပါတယ်။

သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုဠဟန္တ
 သာ ပနာယျ ဘိက္ခုနော ကတမော ဓမ္မာ ပဌမံ ဥပ္ပဋ္ဌန္တိ
 ယဒိ ဝါ ကာယသင်္ခါရော ယဒိ ဝါ ဝစီသင်္ခါရော ယဒိ ဝါ
 စိတ္တသင်္ခါရော။

နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့အခါ ဘယ်သင်္ခါရကစပြီး ဖြစ်ပါသလဲ။ အဲဒီကနောက် ဘယ်သင်္ခါရက ဆက်ဖြစ်ပါသလဲလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုဠဟန္တ
 သာ ခေါ အာဝသော ဘိက္ခုနော ပဌမံ ဥပ္ပဋ္ဌတိ စိတ္တ
 သင်္ခါရော၊ တတော ကာယသင်္ခါရော၊ တတော ဝစီသင်္ခါရော။
 နိရောဓသမာပတ်မှထတဲ့အခါ အနာဂါမိဖိုလ်စိတ် သို့မဟုတ်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်ကစပြီး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစိတ်က စတုတ္ထဈာန်နှင့် ယှဉ်တွဲစိတ်သာဖြစ်သင့်သောကြောင့် အသက်ရှူလေလဲဖြစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဝိတက်ဝိစာရမပါဘူး။ သညာဝေဒနာစသော စေတသိက်များကတော့ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ္တသင်္ခါရက ရှေးဦးစွာဖြစ်တယ်။ အဲဒီကနောက် ဘဝင်စိတ်ဖြစ်ခိုက်ကစပြီး အသက်ရှူလေ ကာယသင်္ခါရလဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီဘဝင်စိတ်ဖြစ်ခိုက်၌ ဝိတက်ဝိစာရ ပါဝင်ပေမယ့် ပြောဆိုခြင်းကို မဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ဝစီသင်္ခါရကိုတော့ အဲဒီအခိုက်မှာ ဖြစ်တယ်လို့ မဆိုရသေးဘူး။ အဲဒီကနောက်မှ ဝစီသင်္ခါရလဲဖြစ်တယ်လို့ ဖြေကြားတယ်။ (ဘဝင်စိတ်ခဏ၌ ဝစီသင်္ခါရဖြစ်တယ်လို့ မဆိုရသလိုပင် နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားရန် ဝိပဿနာရှုခိုက်၌လဲ ပြောဆိုမှုကို မပြု သောကြောင့် ဝစီသင်္ခါရချုပ်တယ်လို့ ဖြေဆိုကြောင်းယူရင် ရှေးနား ပိုင်းကအဖြေလဲ သင့်ဖွယ်ရှိပါတယ်။) အဲဒီကနောက် ဝိသာခဿ ငွေ့ကြီးက ဖဿဖြစ်ပုံကိုလဲ ဒီလိုမေးပါတယ်။

သညာဝေဒယိတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုဋ္ဌိတံ
ပနာယျ ဘိက္ခု ကတိ ဖဿာ ဖုသန္တိ။

နိရောဓသမာပတ်မှထခါစ၌ ဖဿဘယ်နှစ်ပါးဖြစ်ပါသလဲလို့ မေးတာပါ။ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

ဇေ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် မှ

သညာဝေဒယိတနိရောဓဗျာဓိယာ ဝုဠိတံ ခေါ
အာဝုသော ဝိသာခ ဘိက္ခု၊ တယော ဖဿာ ဖုသန္တိ
သုညတော ဖဿော အနိမိတ္တော ဖဿော အပ္ပဏိဟိတော
ဖဿော။

နိရောဓဗျာဓိယာမဟုတ်ဘဲအခါ ဖလသဗျာဓိယာမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်
ကြောင်း ခုတင်ကပြောခဲ့ပြီ အဲဒီဖလသဗျာဓိယာ ရာဂစသည်မှ
ကင်းဆိတ်သောကြောင့် သုညတလဲမည်တယ်၊ ရာဂနိမိတ်စသည်ကင်း
သောကြောင့် အနိမိတ္တလဲမည်တယ်၊ ရာဂစသည်ဖြင့် တောင်းတခြင်း
ကင်းသောကြောင့် အပ္ပဏိဟိတလဲမည်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ
သဗျာဓိယာမဟုတ်ဘဲမှာပါဝင်တဲ့ဖဿဟာလဲ သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိ
ဟိတမည်တယ်၊ သုညတ အနိမိတ္တ အပ္ပဏိဟိတမည်သောနိဗ္ဗာန်ကို
အာရုံပြု၍ဖြစ်သောကြောင့်လဲ သုညတစသည်မည်တယ်၊ အဲဒီ
သုညတဖဿ၊ အနိမိတ္တဖဿ၊ အပ္ပဏိဟိတဖဿ သုံးပါးကစပြီး
ဖြစ်တယ်လို့ဖြေကြားတာပါပဲ၊ နားလည်လွယ်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်
တော့ နိရောဓဗျာဓိယာမဟုတ်ဘဲအခါ ကိလေသာသင်္ခါရကင်းဆိတ်တဲ့
သုညတနိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီး တွေ့ထိရတယ်၊ နိမိတ်ပုံသဏ္ဌာန် ကင်း
ဆိတ်တဲ့ အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီး တွေ့ထိရတယ်၊ တောင်းတခြင်း
ကင်းတဲ့ အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီး တွေ့ထိရတယ်လို့ မှတ်

ဇေ မဟာဓဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စွဲ

သိရုံပါပဲ၊ အဲဒီကနောက် စိတ်ညွတ်ကိုင်ပုံကိုလဲ ဒီလိုမေးပါတယ်။

သညာဝေဒယီတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုတ္တိတဿ ပနာယျ
ဘိက္ခုနော ကိ နိန္ဒ စိတ္တံ ဟောတိ ကိ ပေါထံ ကိ ပတ္တာရံ။

နိရောဓသမာပတ်မှထခါစ၌ စိတ်ဟာ ဘယ်ကိုကိုင်ညွတ်နေ
ပါသလဲလို့ မေးတာပါပဲ၊ အဲဒါကို မွေ့နှိမ့်ထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သညာဝေဒယီတနိရောဓသမာပတ္တိယာ ဝုတ္တိတဿ ခေါ် အာ
ဝုသော ဝိသာခ ဘိက္ခုနော ဝိဝေကနိန္ဒ စိတ္တံ ဟောတိ၊ ဝိဝေက
ပေါထံ ဝိဝေကပတ္တာရံ။

နိရောဓသမာပတ်မှ ထခါစပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖြစ်ပျက်ရပ်နပ်ခပ်သိမ်း
ချုပ်ငြိမ်းကင်းဆိတ်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီး အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဆီကို
ညွတ်လျက် ကိုင်းလျက် ရှိုင်းလျက်ရှိနေပါတယ်တဲ့၊ အေးမြတဲ့နေရာမှ
နေပူထဲရောက်သွားရင် အေးမြတဲ့နေရာဆီကို စိတ်ကညွတ်ကိုင်ပြီး
အလေးပြုနေသလိုပင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အသံတိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှ
ဆူညံတဲ့နေရာရောက်သွားရင် အသံတိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာကို စိတ်က
ညွတ်ကိုင်ပြီး အလေးပြုနေသလိုပင်၊ သင်္ခါရဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းရာ
နိရောဓသမာပတ်မှထလာပြီး မြင်မှုကြားမှုစသော ဖြစ်ပျက်ဆင်းရဲ
တွေကို တွေ့နေရတဲ့အခါမှာ သင်္ခါရဆင်းရဲတွေ ကင်းဆိတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆီ

ဇေ ဂူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခြစ်

ကိုညွတ်ကိုင်ပြီး အလေးအမြတ်ပြုနေပါတယ်တဲ့ ဒါကြောင့် ဖလသမာပတ် နိရောဓသမာပတ်များမှ ထလာတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များက သင်္ခါရဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ဒီလိုရွတ်ဆိုပြီး ခိုးကျူးတော်မူကြပါတယ်။

သုသုခံ ဝတ နိဗ္ဗာနံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ။

အသောကံ ဝိရဇံ ခေမံ၊ ယတ္ထ ဒုက္ခံ နိရုဇ္ဈတိ။

ယတ္ထ - အကြင်နိဗ္ဗာန်အရပ်၌၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲဟူမှုသည်၊
နိရုဇ္ဈတိ- ချုပ်ငြိမ်းလျက်ရှိ၏။ အသောကံ-စိုဆိပ်ဖွယ်မရှိ၍ စိုးရိမ်ခြင်း
လဲကင်း၏။ ဝိရဇံ - ကိလေသာဟူသော မြူအညစ်အကြေးလဲမရှိ၊
ခေမံ - ဘေးရန်ခပ်သိမ်း၏ငြိမ်းရာလဲဖြစ်၏။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ-
မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားသော၊ တံ နိဗ္ဗာနံ-ထိုနိဗ္ဗာန်အရပ်သည်၊
သုသုခံဝတ- ဪ အလွန်ပင်အေးချမ်းသက်သာ ချမ်းသာပါပေစွတ
ကားတဲ့။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီနိရောဓသမာပတ်အမေးပြဿနာကို
ဖြေစဉ်တုန်းက ရဟန်းပြုပြီးလို့ သိပ်ကြာပုံမရသေးပါဘူး တစ်လ
လောက်တောင်ကြာပုံမရသေးပါဘူး ဒါပေမယ့် ဝိသာခသူဇ္ဇေကြီး မေး
သမျှကို ကိုယ်တွေ့ဖြင့် ကျကျနနဖြေကြားနိုင်ပါပေတယ်။ အဲဒီ နိရောဓ
သမာပတ်ဝင်စာနဲ့၊ အဲဒီသမာပတ်၌ တည်နေပုံ၊ အဲဒီသမာပတ်မှထပုံ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

တွေကို ဖြေရှင်းပြထားတာကို တွေ့ကြားရသိရသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှုသဒ္ဓါတရားဟာ အလွန်ပင် တိုးပွားဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဘုရားအဆုံးအမကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင် ဒီဒီရောစသောပတ်ဝင်စားနိုင်သည်အထိ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်နိုင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်တွေ့သိထားလို့ မွေ့မိနှာထေရီက ဒီလိုကျကျနန ဖြေရှင်းပြနိုင်တာပဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှုသဒ္ဓါတရားလဲ ဖြစ်စရာကောင်းလှပါပေတယ်။ ယခု တရားနာနေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ သဒ္ဓါတရားတိုးပွားပြီး ကြိုးစားကျင့်သုံး အားထုတ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဘုန်းကြီးက ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက အဲဒီဒီရောစသောပတ်ဆိုင်ရာမေးခွန်း အဖြေများကို နာကြားအားရ သဘောကျပြီးတော့ ဝေဒနာဆိုင်ရာကို ဆက်လက်ပြီးမေးပြန်ပါတယ်။

ဝေဒနာ အမေးအဖြေ

ကတိ ပနာယေ၊ ဝေဒနာ။

ခံစားမှုဝေဒနာက ဘယ်နှစ်ပါးရှိပါသလဲတဲ့။

တိသော ခေါ် ဣမာ အာဝုသော ဝိသာခ ဝေဒနာ
သုခါဝေဒနာ ဒုက္ခာဝေဒနာ အဒုက္ခမသုခါဝေဒနာ။

ဇိ ဓူဠဝေဒဏ္ဍသုတ်တရားတော် ခွဲ

သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာလို့ ဝေဒနာသုံးပါး ရှိကြောင်း ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဖြေကြားပါတယ်။

ကတမာ ပနာယျေ သုခါဝေဒနာ- စသည်ဖြင့် သုခဝေဒနာ က ဘယ်ဟာလဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာက ဘယ်ဟာလဲ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာက ဘယ်ဟာလဲလို့ ဝိသာခသူဌေးကြီးကမေးတယ်။

ယံ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ ကာယိကံ ဝါ စေတသိကံ ဝါ သုခံ သာတံ ဝေဒယိတံ၊ အယံ သုခါ ဝေဒနာ။ ယံခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ ကာယိကံ ဝါ စေတသိကံ ဝါ ဒုက္ခံ အသာတံ ဝေဒယိတံ၊ အယံ ဒုက္ခာ ဝေဒနာ။ ယံ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ ကာယိကံ ဝါ စေတသိကံ ဝါ နေဝသာတံ နာသာတံ ဝေဒယိတံ၊ အယံ အဒုက္ခမသုခါဝေဒနာ။

ကိုယ်ထဲကဖြစ်စေ၊ စိတ်ထဲကဖြစ်စေ ချမ်းသာတဲ့ကောင်းတဲ့ သာယာဖွယ်ခံစားမှုဟာသုခဝေဒနာပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့မကောင်းဆိုးဝါးတဲ့ မသာယာဖွယ် မလိုချင်ဖွယ် ခံစားမှုဟာ ဒုက္ခဝေဒနာပဲ၊ သာယာဖွယ် လဲမဟုတ် မသာယာဖွယ်လဲမဟုတ်တဲ့ မဆိုးမကောင်း အလယ်အလတ် ခံစားမှုဟာ (အဒုက္ခမသုခေါတဲ့) ဥပေက္ခာဝေဒနာပဲလို့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီ က ဖြေကြားပါတယ်။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦး

ဒီလိုဝေဒနာသုံးပါး အကြောင်းကတော့ ယခုရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေမှာ ကိုယ်တိုင်တွေ့သိပြီး ဖြစ်နေလို့ထင်ရှားနေပါပြီ။ ကိုယ် ထဲကညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်တာ၊ ယားတာ၊ ကိုက်ခဲတာ၊ အခဲ ခက်တာဟာ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ဒုက္ခဝေဒနာတွေပဲ။ တရားအားထုတ် ခါစမှာဆိုရင် အဲဒီကိုယ်ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုမှတ်ရတာက များ တတ်တယ်။ အတွေ့အထိကောင်းနဲ့ တွေ့ထိရလို့ကောင်းတာက ကိုယ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ သုခဝေဒနာပဲ။ ပူအိုက်နေတဲ့အခါ လေအေးရေအေး ကလေးများနဲ့ တွေ့ထိရရင် ကောင်းတယ်။ အလွန်အေးနေတဲ့အခါ အနွေးကလေးနဲ့ တွေ့ထိရရင်ကောင်းတယ်။ နူညှပ်တဲ့အဝတ်အထည် စည်နှင့်တွေ့ထိရရင် ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို အတွေ့ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ထိရလို့ ကိုယ်ထဲမှာ ကောင်းတာဟာ ကိုယ်ချမ်းသာခေါ်တဲ့သုခ ဝေဒနာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ အာရုံကောင်းတွေကိုစဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ဝမ်းသာ တာက စိတ်ချမ်းသာခေါ်တဲ့သုခဝေဒနာပဲ။ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဝမ်းနည်း တယ်၊ စိတ်ပူတယ်၊ စိုးရိမ်တယ်၊ စသည်ဖြင့်ပြောရတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ တွေက စိတ်ထဲမှာဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေပဲ။ အဲဒီလို စိတ်ထဲကိုယ်ထဲမှာ အကောင်းအဆိုးမထင်ရှားဘဲ နေသာထိုင်သာရုံမျှ ဖြစ်နေတာက အလယ်အလတ်ခံစားမှုဆိုတဲ့ ဥပက္ခာဝေဒနာတွေပဲ။ စိတ်ထဲ ကိုယ်ထဲမှာ အဲဒီဥပက္ခာဝေဒနာက အဖြစ်များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဥပက္ခာက

ဇေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ခံစားရတဲ့အနေနဲ့ သိပ်မထင်ရှားဘူး။ သိမ်မွေ့တယ်၊ အသိခက်တယ်၊
 ဒါပေမယ့် အကောင်းအဆိုးခံစားမှုတွေကို စူးစိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရင်း
 ကောင်းတဲ့အနေ ဆိုးတဲ့နေအားဖြင့် မထင်ရှားတဲ့အခါ အဲဒီဥပက္ခာ
 ဝေဒနာဖြစ်နေတာပဲ။ ရှုမှတ်နေတဲ့စိတ်မှာလဲ အမှတ်ကောင်း အသိ
 ကောင်းနေတဲ့အခါ ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက် ဖြစ်နေတယ်။ အထူး
 အားဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်ခါစ အနုပိုင်း၌ အဲဒီရွှင်လန်းတက်ကြွမှု
 အလွန်အကဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ စိတ်ချမ်းသာမှု သုခဝေဒနာပဲ။
 ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အရပ်ပိုင်းနှင့် ဘက်ဉာဏ် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်စသည်
 တို့ဖြစ်ဆဲမှာ အများအားဖြင့် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း မဆိုးမကောင်း
 အလယ်အလတ်ခံစားမှု ဥပက္ခာဝေဒနာနှင့်တကွ ရှုသိမှုဖြစ်နေတတ်
 တယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် ဝေဒနာသုံးပါးအကြောင်း ကောင်းကောင်း
 နားလည်လောက်ပါပြီ။

သုခါ ပနာယေျ ဝေဒနာ ကိသုခါ ကိဒုက္ခာ၊ ဒုက္ခာ
 ဝေဒနာ ကိသုခါ ကိဒုက္ခာ၊ အဒုက္ခမသုခါဝေဒနာ ကိသုခါ
 ကိဒုက္ခာ-

သုခဝေဒနာမှာ ဘယ်လိုချမ်းသာရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုဆင်းရဲ
 ရှိသလဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာမှာ ဘယ်လိုချမ်းသာရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုဆင်းရဲရှိသလဲ၊
 ဥပေက္ခာဝေဒနာမှာ ဘယ်လိုချမ်းသာရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုဆင်းရဲရှိသလဲ-

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

လို့ ဝိသာခသူဌေးကြီးက မေးပါတယ်။

သုခါ ခေါ် အာဂုသော ဝိသာခ ဝေဒနာ ဌိတိသုခါ
ဝိပရိဏာမဒုက္ခာ ဒုက္ခာဝေဒနာ ဌိတိဒုက္ခာ ဝိပရိဏာမသုခါ
အဒုက္ခမသုခါဝေဒနာ ဉာဏသုခါ အညာဏဒုက္ခာ။

အာဂုသောဝိသာခ-ဒါယကာဝိသာခ၊ သုခါဝေဒနာ-သုခ၊
ဝေဒနာသည်၊ ဌိတိသုခါ - တည်ရှိနေခြင်းလျှင်ချမ်းသာရှိ၏။ ဝိ-
တည်ရှိနေခိုက်၌ ချမ်းသာပါသည်။ ဝိပရိဏာမဒုက္ခာ-ဖောက်ပြန်ကွယ်
ပျောက်သွားခြင်းလျှင်ဆင်းရဲရှိ၏။ ဝိ-ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ
ဆင်းရဲပါသည်။

သုခဝေဒနာဟာ သူရှိနေတုန်းချမ်းသာတယ်၊ သူမရှိရင် ဆင်းရဲ
တယ်တဲ့။ ကိုယ်ထဲက အတွေ့ကောင်းနဲ့တွေ့ထိပြီး ချမ်းသာနေတဲ့
ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်စေ၊ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာစရာကိုအကြောင်းပြုပြီး
ရွှင်လန်းချမ်းသာနေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာဖြစ်စေ အဲဒီချမ်းသာသုခရှိနေတုန်း
ချမ်းသာတာ ကောင်းတာပဲ။ အာရုံကောင်းတွေမရှိလို့ အဲဒီကိုယ်ချမ်းသာ
စိတ်ချမ်းသာတွေ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မရှိတော့တုန်းဆိုရင် အနေအထိုင်
ခက်ပြီး ဆင်းရဲတတ်တာပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ချစ်ခင်ရင်နှီးတဲ့ အပေါင်း
အဖော်နဲ့ အတူနေရရင် ချမ်းသာတယ်၊ အဲဒီအတူနေ အဖော်က

ဇေ ဓုဠဝေဓလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

တခြားကိုရောက်သွားလို့ဖြစ်စေ၊ မသင့်မတင့်ဖြစ်ပြီး ကွဲပြားသွားလို့ဖြစ်စေ၊ သေသွားလို့ဖြစ်စေ အတူမနေရတော့ဘူးဆိုရင် မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်ပြီး ဆင်ရဲတတ်တာပဲ။ အထူးအားဖြင့် အိမ်ထောင်ဖက် ဇနီးမောင်နှံဟာ အတူနေနေရစဉ်မှာ ချမ်းသာနေတယ်၊ မသင့်မတင့်ဖြစ် ပြီးကွဲသွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ သေသွားလျှင်ဖြစ်စေ အင်မတန်ဆင်ရဲတတ်ပါ တယ်။ ထို့အတူပင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပြည့်စုံနေရင် ချမ်းသာတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရင်တော့ အကြီးအကျယ်ဆင်ရဲရ တော့တာပဲ။

အဲဒါမျိုးတွေလိုပါပဲ အမြင်ကောင်း အကြားကောင်းစသည်ကို မြင်နေရ ကြားနေရ နံနေရ စားနေရ ထိတွေ့နေရ ကြံ့တွေ့နေရလျှင် ချမ်းသာနေတယ်။ အဲဒီအမြင်ကောင်းစသည်တွေမရှိလို့ ကိုယ်စိတ်ချမ်း သာတွေမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားရင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး အလွန် အမင်းဆင်ရဲတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သုခဆိုတဲ့ချမ်းသာဟာ ဌိတိသုခ သူတည်ရှိနေတုန်း ချမ်းသာတယ်။ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ-ပြောင်းလဲကွယ် ပျောက်သွားလို့ သူမရှိရင် ဆင်ရဲတယ်လို့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဖြေကြား တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်စိတ်၏ချမ်းသာမှုဆိုတာ စင်စစ်ချမ်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ စင်စစ်အားမကိုးဘူး၊ သူမရှိတဲ့နောက်မှာ သူ့ကိုတောင့် တပြီး မနေသာမထိုင်သာ အကြီးအကျယ် ဆင်ရဲပင်ပန်းရတတ်ပါတယ်။

ဇီ မဟာစည်ဆရာတော်တရားဌေး ဇီ

အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်၊

သုခဝေဒနာဟာ သူရှိနေတုန်း ချမ်းသာသည်၊
သူမရှိတော့ ဆင်းရဲသည်။

ဒုက္ခဝေဒနာ-ဒုက္ခဝေဒနာသည်၊ ဌိတိဒုက္ခ-တည်ရှိနေခြင်း
လျှင်ဆင်းရဲရှိ၏၊ ဝါ-တည်ရှိနေခိုက်၌ ဆင်းရဲပါသည်။ ဝိပရိဏာမသုခ-
ဖောက်ပြန်ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းလျှင် ချမ်းသာရှိ၏၊ ဝါ-သူကွယ်ပျောက်
သွားလျှင် ချမ်းသာပါသည်တဲ့။

ကိုယ်ထဲမှာ အတွေ့အထိဆိုတွေ့နဲ့တွေ့ရလို့ ညောင်းခြင်း
ပူခြင်း နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ယားခြင်းစသော ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့စိတ်ပူခြင်း
ဝမ်းနည်းခြင်း ပူဆွေးခြင်းစသော စိတ်ဆင်းရဲတွေကတော့ သူတို့ဖြစ်
လျက် တည်ရှိနေခိုက်မှာ ဆင်းရဲတယ်၊ သူတို့ပျောက်ကွယ်သွား
တဲ့အခါကျတော့ ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ ဒါကလဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ ညောင်း
ပူ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတုန်း ဆင်းရဲတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ပျောက်သွားတော့
ချမ်းသာတာပဲ၊ အဲဒါကိုလဲ ဆိုကြရမယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာဟာ သူရှိနေတုန်းဆင်းရဲသည်၊ သူမရှိ
တော့ ချမ်းသာသည်။

အဒုက္ခမသုခါဝေဒနာ-မဆင်းရဲမချမ်းသာ အလယ်အလတ်

မိုး စူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် မိုး

ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် ဉာဏသုခါ-သိခြင်းကြောင့်ချမ်းသာ၏။ သိလျှင် ချမ်းသာသည် အညာဏဒုက္ခာ-မသိခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲ၏။ ငါ-မသိလျှင် ဆင်းရဲသည်တဲ့။

ဒီဖြေပြချက်ကို ရှင်းပြဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ အဋ္ဌကထာမှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို (တနနဘာဝေါ) သိသည်၏အဖြစ်-သိခြင်းက ချမ်းသာသည်၊ (အနနဘာဝေါ) မသိခြင်းကဆင်းရဲသည်လို့ ဖွင့်ပြထားတယ်။ အဲဒီမှာ သိခြင်းမသိခြင်းဆိုတာ ဉာဏ်ဖြင့်သိခြင်း မသိခြင်းကိုဆိုလိုတာလား။ ရိုးရိုးသိခြင်း မသိခြင်းကိုဆိုလိုတာလားဆိုတာ တိတိကျကျပြောဖို့ခက်တယ်။ ဒီကားဖွင့်ပြထားတာကတော့ “ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်သိလျှင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်စသည်ဖြစ်ပြီး ချမ်းသာကြောင်း မသိလျှင် ဆင်းရဲကြောင်း ဖွင့်ပြထားတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်လျှင် အသိဉာဏ်ကိုမှီပြီးဖြစ်လျှင် ဥပေက္ခာဝေဒနာက ချမ်းသာတယ် လိုချင်ဖွယ်ဖြစ်တယ်။ ဉာဏ်နဲ့မယှဉ်ဘဲ မောဟနှင့်ယှဉ်လျှင် မောဟကိုမှီပြီး အကုသိုလ်ဥပေက္ခာဖြစ်လျှင် ဆင်းရဲကြောင်း” ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ သိနားလည်ဖို့ ခက်ပါတယ်။

ဇီ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏

ဘုန်းကြီးထင်မြင်သဘောကျတာကတော့ “သုခဝေဒနာဟာ တည်ရှိနေတုန်းချမ်းသာတယ်၊ မရှိတော့ဆင်းရဲတယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာဟာ တည်ရှိနေတုန်း ဆင်းရဲတယ်၊ မရှိတော့ချမ်းသာတယ်” လို့ပြဆိုချက်ဟာ သာမန်လူများလဲ အလွယ်တကူနားလည်သလိုပင် “ဒီဥပေက္ခာဝေဒနာဟာ သိရင်ချမ်းသာတယ်၊ မသိရင် ဆင်းရဲတယ်” ဆိုတာလဲ အများသိ လွယ်တဲ့ပြဆိုချက်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ကား ဥပေက္ခာ ဝေဒနာဖြစ်နေဆဲမှာ နေသာထိုင်သာရှိနေပုံကို နှလုံးသွင်းမိလို့သိရင် ချမ်းသာတယ်၊ နှလုံးမသွင်းမိလို့ မသိရင်တော့ မကြာမီအတွင်းမှာပဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတွေကို တွေ့ရတတ်သောကြောင့် ဆင်းရဲ နေတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ အဲဒီလိုသာ ထင်ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ လူတိုင်းနားလည်လွယ်ပါတယ်၊ ဇီကာကဖွင့်ပြ ထားတဲ့အတိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်သိရင် ချမ်းသာတယ်၊ မသိရင် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာလဲ ဝိပဿနာမဂ္ဂဖူးတဲ့သူတွေမှာ သိနားလည်ဖို့ ခက်ပါတယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ရင် ဉာဏ်ကိုမှီပြီးဖြစ်ရင် ချမ်းသာတယ်။ သို့မဟုတ်ရင် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာလဲ သိဖို့ခက်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ “ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်ခိုက်၌ နေသာထိုင်သာရှိနေတာကိုသိရင် ချမ်းသာ တယ်၊ မသိရင် ဆင်းရဲတယ်” လို့ သိလွယ်တာကိုသာ မှတ်သားကြရမယ်၊ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

ဇွဲ ဝုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် စွဲ

ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်ခိုက်၌ နေသာထိုင်သာရှိနေ
တာကိုသိရင် ချမ်းသာတယ်၊ မသိရင်ဆင်းရဲတယ်။

အဲဒီဝေဒနာသုံးပါးအကြောင်း ဖြေကြားတာကိုနာကြားရပြီး
တော့ ဝိသာသနုဋ္ဌေကြီးက အဲဒီဝေဒနာသုံးပါး၌ ကိလေသာကိန်းပုံကို
ဒီလိုမေးပါတယ်။

ဝေဒနာသုံးပါး၌ ကိလေသာကိန်းပုံ အမေးအဖြေ

သုခိယ ပနာယျေ ဝေဒနာယ ကိ အနုသယော
အနုသေတိ၊ ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ကိ အနုသယော
အနုသေတိ၊ အဒုက္ခမသုခိယ ဝေဒနာယ ကိ အနုသယော
အနုသေတိ။

အယျေ-အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ သုခိယဝေဒနာယ-သုခဝေဒနာ၌၊
ကိအနုသယော-အဘယ်အနုသယကိလေသာသည်၊ အနုသေတိ-
ကိန်းပါသနည်း၊ဝိ-အကြောင်ညီညွတ်လျှင် ဖြစ်ရန်အဆင်သင့်ရှိနေပါ
သနည်း၊ ဒုက္ခာယဝေဒနာယ-ဒုက္ခဝေဒနာ၌၊ ကိ အနုသယော-အဘယ်
အနုသယကိလေသာသည်၊ အနုသေတိ- ကိန်းပါသနည်း၊ အဒုက္ခမ
သုခိယ ဝေဒနာယ-ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌၊ ကိအနုသယော-အဘယ်
အနုသယကိလေသာသည်၊ အနုသေတိ- ကိန်းပါသနည်း။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သုခဝေဒနာ၌ အဘယ်အနုသယကိန်းပါသလဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ဘယ်အနုသယကိန်းပါသလဲ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ ဘယ်အနုသယကိန်း ပါသလဲလို့မေးပါတယ်။ ကိန်းဆိုတာ အကြောင်ညဉ့်တွက်တဲ့အခါ ဖြစ်ရုံရာ အဆင်သင့်ရှိနေတာကို ဆိုတာပါ။ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလို ဖြေကြားပါတယ်။

သုခါယ ခေါ် အာရုံသော ဝိသာခ ဝေဒနာယ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ၊ ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာ နုသယော အနုသေတိ၊ အဒုက္ခမသုခါယ ဝေဒနာယ အဝိဇ္ဇာနုသယော အနုသေတိ။

အာရုံသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ သုခါယဝေဒနာယ- သုခဝေဒနာ၌ ရာဂါနုသယော-ရာဂါနုသယသည်၊ အနုသေတိ-ကိန်း၏၊ ဒုက္ခာယဝေဒနာယ-ဒုက္ခဝေဒနာ၌၊ ပဋိယာနုသယော-ပဋိယာနုသယ သည်၊ အနုသေတိ-ကိန်း၏၊ အဒုက္ခမသုခါယဝေဒနာယ-ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုသယော-အဝိဇ္ဇာနုသယသည်၊ အနုသေတိ- ကိန်း၏ တဲ့။

မြင်လို့ကောင်းတာ ကြားလို့ကောင်းတာ နဲ့လို့ကောင်းတာ စားသိလို့ကောင်းတာ ထိတွေ့လို့ကောင်းတာ ကြံသိလို့ကောင်းတာ

ဇွဲ. ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ခွဲ

ရွှန်လန်ဆင်းသာတာဆိုတဲ့ သုခဝေဒနာကို မရူမမှတ်နိုင်လို့ အနိစ္စ စသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒီသုခဝေဒနာ၌ ရာဂကိန်းတယ်၊ အဲဒီချမ်းသာတာ ကောင်းတာကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီး သာယာနှစ်သက် တပ်မက်လိုချင်မှု ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာ ကို ရာဂါနုသယကိန်းတယ်လို့ဆိုတာပဲ၊ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

ကောင်းစားချမ်းသာမှုသုခ၌ ရာဂါနုသယကိန်းသည်။

ညောင်းပူနာကျင်ကိုက်ခဲမှုစသော ကိုယ်ဆင်းရဲဒုက္ခမှာရော၊ စိတ်ညစ်မှု ဝမ်းနည်းမှု နှလုံးမသာမှုစသော စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခမှာရော၊ မြင်လို့မကောင်းတာအစရှိတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခမှာရော မရူမမှတ်နိုင်လို့ အနိစ္စ စသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒီဒုက္ခဝေဒနာ၌ စိတ်ဆိုးပြစ် မှားတတ်တဲ့ ပဋိယခေါ်ဒေါသကိန်းတယ်၊ အဲဒီဆင်းရဲတာမကောင်း တာကိုပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီး ပဋိယခေါ်တဲ့ဒေါသ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာကို ပဋိယာနုသယကိန်းတယ်လို့ဆို တာပဲ၊ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

ဆိုးဝါးဆင်ရဲမှုဒုက္ခ၌ ပဋိယာနုသယကိန်းသည်။

အဲဒီ ရာဂါနုသယနှင့်ပဋိယာနုသယကိန်းပုံကို ဝိဘင်္ဂပါဠိ (၃၅၃) ၌ အကောင်းအဆိုးအာရုံနှစ်မျိုးဖြင့် ဒီလိုပြထားပါတယ်။

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

ယံ လောကေ ပိယရူပံ သာတရူပံ၊ ဣတ္ထ သတ္တာနံ
ရာဂါနသယော အနုသေတိ၊ ယံလောကေ အပ္ပိယရူပံ
အသာတရူပံ၊ ဣတ္ထ သတ္တာနံ ပဋိယာနသယော အနုသေတိ၊
ဣတိ ဣမေသု ဒွီသု ဓမ္မေသု အဝိဇ္ဇာအနုပတိတာ၊ တဒေ
ကတ္ထေ မာနော စ ဒိဋ္ဌိ စ ဝိစိကိစ္ဆာ စ ဒဠဗ္ဗာ။

လောကကေ- လောကဉ္စ ယံ ပိယရူပံ သာတရူပံ-အကြင်ချစ်
ဖွယ်သဘော သာယာဖွယ်သဘောသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတ္ထ-ဤချစ်ဖွယ်
သာယာဖွယ် အာရုံကောင်း၌၊ ရာဂါနသယော-ရာဂါနသယသည်၊
အနုသေတိ- ကိန်း၏ လောကေ-လောကဉ္စ၊ ယံ အပ္ပိယရူပံ အသာ
တရူပံ-အကြင်မုန်းဖွယ်သဘော မသာယာဖွယ်သဘောသည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏၊ ဣတ္ထ-ဤမုန်းဖွယ် မသာယာဖွယ်အာရုံဆိုး၌၊ ပဋိယာနသယော-
ပဋိယာနသယသည်၊ အနုသေတိ-ကိန်း၏တဲ။

ချစ်စဖွယ်သာယာဖွယ်အာရုံကောင်း၌ ရာဂကိန်းတယ်၊ အဆင်း
ကောင်း အသံကောင်းစသော အာရုံကောင်းကို မရူမမှတ်နိုင်လို့
အနိစ္စစသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒီအာရုံကောင်း၌ ပြန်လည်
ဆင်ခြင်ပြီး သာယာနှစ်သက်တက်မက်လိုချင်မှု ထပ်ကာထပ်ကာ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာကို ချစ်ဖွယ် သာယာဖွယ်အာရုံကောင်း၌
ရာဂါနသယကိန်းတယ်လို့ဆိုတာပဲ၊ အဲဒါလဲဆိုကြရမယ်။

ဇေ ဓုဠဝေဒနာသုတ်တရားတော် ခွဲ

ချစ်ဖွယ်သာယာဖွယ်အာရုံကောင်း၌ ရာဂါနုဿယ
ကိန်းသည်။

နောက်ပြီးတော့ မုန်းဖွယ်မသာယာဖွယ်အာရုံဆို၌ ပဋိယခေါ်
ဒေါသကိန်းတယ်၊ အဆင်းဆိုး အသံဆိုးစသော အာရုံဆိုးကို မဂ္ဂမ
မှတ်နိုင်လို့အနိစ္စသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒီအာရုံဆို၌
ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီး ပဋိယခေါ်တဲ့ဒေါသ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊
အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာကို မုန်းဖွယ်မသာယာဖွယ်အာရုံဆို၌ ပဋိယာနုဿယ
ကိန်းတယ်လို့ဆိုတာပဲ၊ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

မုန်းဖွယ် မသာယာဖွယ် အာရုံဆို၌ ပဋိယာနုဿယကိန်းသည်။

သုခဝေဒနာဆိုတာလဲ ချစ်ဖွယ်သာယာဖွယ် အာရုံကောင်းထဲ
မှာ ပါဝင်ပါတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အာရုံကောင်းကိုမှီ၍ ဖြစ်တယ်၊
ဒါကြောင့် သုခဝေဒနာ၌ ရာဂါနုဿယကိန်းတယ်ဆိုတာလဲ အာရုံ
ကောင်း၌ ရာဂါနုဿယကိန်းတယ်ဆိုတာနှင့် သဘောတူတာပါပဲ၊
နောက်ပြီးတော့ ဒုက္ခဝေဒနာဆိုတာလဲ အာရုံဆိုးထဲမှာပါဝင်ပါတယ်၊
တစ်နည်းအားဖြင့် အာရုံဆိုးကိုမှီ၍ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာ၌
ပဋိယာနုဿယကိန်းတယ်ဆိုတာလဲ အာရုံဆိုး၌ ပဋိယာနုဿယ ကိန်း
တယ်ဆိုတာနှင့် သဘောတူတာပါပဲ။

ဇိ မဟာဝေဠာရတေဉ်ဘုရားကြီး ၁၁

မဆင်းရဲမချမ်းသာ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို မရှုမမှတ်နိုင်လို့ အနိစ္စသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမသိရင် အဲဒါကို မြဲတဲ့အနေ ချမ်းသာတဲ့ အနေ အတ္တကောင်းအနေဖြင့် သိမှားတဲ့အဝိဇ္ဇာဟာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာကို အဝိဇ္ဇာနုဿယ ကိန်းတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ အဲဒါကိုဆိုကြရမယ်။

မဆင်းရဲမချမ်းသာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ အဝိဇ္ဇာ-
နုဿယကိန်းသည်။

ဒါကဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယကိန်းပဲ။ ခုတင်ကရွတ် ပြခဲ့တဲ့ ဝိဘင်္ဂါပါဠိမှာ ပြထားပုံကတော့-ဣတိ-ဤသို့အားဖြင့် ဣမေသု ဌီသု ဓမ္မေသု-ပြဆိုခဲ့သော ဤအာရုံကရားနှစ်ပါးတို့၌ အဝိဇ္ဇာ-မြဲတဲ့အနေ စသည်ဖြင့်သိမှားသော အဝိဇ္ဇာသည်။ အနုပတိတာ-ရာဂဒေါသတို့ နှင့်အတူ ကျရောက်ပါဝင်လျက်ဖြစ်၏-တဲ့။ ရာဂဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာက ချစ်ဖွယ်မှန်ဖွယ်အနေဖြင့် အသိမှားပြီးဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာဟာ ရာဂဒေါသကိန်းရာ အာရုံကောင်းအာရုံဆိုးနှစ်မျိုးလုံး ရာဂဒေါသတို့နှင့်အတူပါဝင်လျက် ကိန်းတယ်လို့ဆိုလိုပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယ ကိန်းတယ် ခိုတဲ့ ဖြေကြားချက်နဲ့ မညီသလိုဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီအောင်

ဇိ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဇိ

ယူဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ်လိုယူရမလဲဆိုရင် ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာ နသယကိန်းတယ်ဆိုတာက ကိလေသာသုံးပါး သိသန့်ကိန်းပုံကိုပြ တာပါ။ သုခဝေဒနာ၌ ပဓာနဖြစ်တဲ့ရာဂကိန်းရာမှာလဲ အဝိဇ္ဇာပါတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဓာနဖြစ်တဲ့ပဋိသကိန်းရာမှာလဲ အဝိဇ္ဇာပါတယ်လို့ပဲ ယူသင့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောဘဒေါသဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မောဟနှင့်ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်ပါပဲ။

ယခု ထုတ်ပြတဲ့ ဝိဘင်္ဂပါဠိမှာတော့ ဥပေက္ခာနှင့်ဆိုင်တဲ့ အလယ်အလတ်အာရုံကို မထုတ်ပြဘဲ အကောင်းအဆိုးအာရုံ နှစ်မျိုး ကိုသာ ထုတ်ပြထားပေမယ့်လို့ အညံ့စားအာရုံကောင်းနဲ့ အညံ့စား အာရုံဆိုးဟာ ဥပေက္ခာနှင့်ဆိုင်တဲ့ အလယ်အလတ်စားအာရုံပင် ဖြစ်သင့် တယ်လို့ ယူနိုင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အာရုံက တကယ်မကောင်း၊ တကယ် မဆိုးပေမယ့် အဲဒါကို တကယ်အာရုံကောင်း၊ တကယ်အာရုံဆိုးအနေဖြင့် သိမှားတဲ့အဝိဇ္ဇာကိုမူပြီး ရာဂ၊ဒေါသ ဖြစ်နိုင်သောကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ အဲဒီလို မကောင်းလှ မဆိုးလှတဲ့အာရုံ၌ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာနှင့်ယှဉ်တွဲလောဘစိတ် မောဟစိတ်စသည်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာနသယကိန်းတယ်လို့ယူရင် ဤသုတ် ပါဠိနှင့်ဝိဘင်္ဂပါဠိဟာ မကွဲပြားဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်တရားဦး ဇေ

အဲဒီကနောက် ဝိဘင်္ဂပါဠိမှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ အနုသယသုံးပါးလဲ အဝိဇ္ဇာနှင့်အတူတကွပါဝင်၍ ကိန်းကြောင်းကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီးပြဆိုထားပါတယ်။

မာနောစ-မာနာနုသယကိုလည်း တဒေကဋ္ဌာ- ထိုအဝိဇ္ဇာနှင့် တည်ရာတူသည်ဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ-မှတ်အပ်၏၊ ဒိဋ္ဌိစ-ဒိဋ္ဌိကိုလည်းကောင်း၊ ဝိစိကိစ္ဆာစ-ဝိစိကိစ္ဆာကိုလည်းကောင်း၊ တဒေကဋ္ဌာ- ထိုအဝိဇ္ဇာနှင့်တည် ရာတူသည်ဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ-မှတ်အပ်၏။ ဒီစကားဖြင့် မာနဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ အနုသယကိလေသာသုံးပါးကိုလဲ အဝိဇ္ဇာကိန်းတဲ့အာရုံမှာ အတူတကွကိန်းတယ်၊ အတူတကွဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သိစေတာပါ။

မြင်ဆဲ ကြာဆဲစသည်၌ ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့အာရုံကို မရူမ မှတ်နိုင်လို့ အနိစ္စစသည်ဖြင့်အမှန်အတိုင်းသိရင် အဲဒီအာရုံကို မြဲတဲ့ အနေ ချမ်းသာတဲ့အနေ အတ္တကောင်းအနေဖြင့် အလွဲအမှားကို အဝိဇ္ဇာ ကသိသိသွားတယ်၊ အဲဒီလို သိမှားတဲ့အာရုံ၌ မာနလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒိဋ္ဌိလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာလဲဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဒေ ဝုဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၁

အနုဿယ ၂-မျိုးနှင့် ပယ်ပုံရှင်းပြချက်

ဒီနေရာမှာ အနုဿယ ၂-မျိုးနှင့်ပယ်ပုံကို အများအားလပ် အောင် ရှင်းပြပါဦးမည်။ အနုဿယဆိုတာ အာရမ္မဏာနုဿယနှင့် သန္တာနာနုဿယလို့ ၂-မျိုးရှိတယ်။ အာရမ္မဏာနုဿယဆိုတာ ဇွဲရ ၆-ပါးကထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်အာရုံကို မရူမမှတ်နိုင်လို့ အဖြစ်အပျက် အနိစ္စကွဲအနတ္တအခြင်းအရာဖြင့် မှန်စွာမသိလျှင် အဲဒီ မသိရသမျှအာရုံ၌ ကာမရာဂါနုဿယ ဘဝရာဂါနုဿယဆိုတဲ့ ရာဂအနုဿယ ၂-ပါးလဲ အကြောင်ညီညွတ်တဲ့အခါ ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို ကိန်းတယ်လို့ ဆိုရတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအမှန်အတိုင်း မသိရတဲ့အာရုံမှာ မြဲတဲ့ အနေ ချမ်းသာတဲ့အနေ အတ္တကောင်အနေဖြင့်သိမှားတဲ့ အဝိဇ္ဇာနုဿယလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာဖြင့် မှားယွင်းစွာသိထားတဲ့အာရုံမှာ ပဋိဃာနုဿယ မာနာနုဿယ၊ ဒိဋ္ဌာနုဿယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနုဿယဆိုတာတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာကို ကိန်းတယ်လို့ဆိုရတာပဲ။ အဲဒါဟာ အမှန်အတိုင်းမသိရတဲ့အာရုံမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဖြစ်ခွင့်ရှိတဲ့ ကိလေသာဖြစ်သောကြောင့် အာရမ္မဏာနုဿယလို့ ဆိုရတယ်။ အဲဒီအာရမ္မဏာနုဿယကို ဝိပဿနာရှုပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ပယ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုပယ်နိုင်အောင်လို့ ဝိပဿနာရှုနေကြရတာပဲ။

ဒို့ မဟာဝဠာဘေဒနာတော်ဘုရားကြီး ၆၁

သန္တာနာနသယဆိုတာကတော့ အရိယမဂ်ဖြင့် မပယ်ရသေး
 လို့ဖြစ်နိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ ရာဂ ဒေါသ၊မောဟ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့
 ကိလေသာ ၆-ပါးပါ။ ရာဂဆိုတာက ကာမရာဂါနသယ ဘဝရာ
 ဂါနသယလို့ ၂-ပါး ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အနသယ (၇) ပါးလို့ဆိုတာပဲ။
 ပုထုဇဉ်မှာဆိုရင် အရိယမဂ်ဖြင့် မပယ်ရသေးသလို အဲဒီအနသယ (၇)
 ပါးလုံး အကြောင်ညီညွတ်တဲ့အခါ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်
 ပုထုဇဉ်သန္တာန်မှာ အဲဒီအနသယ(၇)ပါးလုံး ကိန်းနေတယ်လို့ဆိုရတယ်။
 သောတာပန်မှာတော့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာကို သောတာပတ္တိမဂ်က ပယ်ပြီးဖြစ်
 သောကြောင့် ကျန်တဲ့(၅)ပါးသာ ကိန်းနေတယ်လို့ ဆိုရတယ်။ သကဒါ
 ဂါမိမဂ်က ကာမရာဂနဲ့ဗျာပါဒအကြမ်းစားလောက်သာ ပယ်နိုင်တယ်။
 အနစားကတော့ ရှိမြဲရှိနေသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် သကဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်
 ၏သန္တာန်မှာလဲ အနသယ(၅)ပါးပင် ကိန်းနေတယ်လို့ဆိုရတယ်။
 အနာဂါမိမှာတော့ ကာမရာဂနဲ့ဗျာပါဒကို အနာဂါမိမဂ်ကပယ်ပြီး
 ဖြစ်သောကြောင့် ဘဝရာဂ၊ မာန၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဒီအနသယ(၃)
 ပါးသာ ကိန်းနေတယ်လို့ဆိုရတယ်။ ရဟန္တာမှာတော့ အနသယ
 ကိလေသာအားလုံးကို ပယ်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ အခြားကိလေသာတွေလဲ
 ပယ်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ရဟန္တာသန္တာန်မှာတော့ ဘာကိလေသာမျှ
 မရှိတော့ဘူး။ ကိလေသာအားလုံး ကင်းငြိမ်းနေပြီ။

ဒုဠိဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အရိယမဂ်ဖြင့် မပယ်ရသေးသော ကြောင့် ပုထုဇဉ်သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ဖြစ်နိုင်သော ကာမရာဂ စသည်ကို သန္တာနာနသယဟု ခေါ်ရတာပဲ။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

အရိယမဂ်ဖြင့် မပယ်ရသေးသောကြောင့် ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ် သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန်၌ ဖြစ်နိုင်သော ကာမရာဂ စသည်ကို သန္တာနာနသယခေါ်သည်။

အဲဒီမှာ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ကျင့်နေဆဲအရိယာပုဂ္ဂိုလ် (၇) ပါးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာတော့ မဂ်စိတ်တစ်ကြိမ်တည်း ဖြစ်ခိုက်မှီ ဘာကိလေသာမျှ ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ဆိုတဲ့ အောက်ဖလဋ္ဌာန်သုံးပါးတို့သန္တာန်၌သာ သူတို့ဆိုင်ရာ အနသယကိလေသာ ၅-ပါး၊ ၃-ပါးတို့ ဖြစ်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်အရ အဲဒီအောက်ဖလဋ္ဌာန်သုံးပါးကိုသာ ယူဖို့ပါပဲ။

အာရမ္မဏာနသယဆိုတာကတော့ အဲဒီသန္တာနာနသယထဲက မရှုမိတဲ့အာရုံမှာဖြစ်နိုင်တဲ့ အနသယ(၇)ပါး၊ (၅) ပါး၊ (၃)ပါးဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေပါပဲ။ မြင်စဉ်၊ ကြားစဉ်၊ တွေ့သိစဉ်က ကိလေသာမဖြစ်ခဲ့သေးပေမယ့် မရှုမမှတ်မိ၍ အနိစ္စစသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း မသိရသေးတဲ့အာရုံ၌ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိလေ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၉

သာကို အာရမ္မဏာနုဿယလို့ ဆိုရတာပဲ။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

မြင်ဆဲစသည်၌ မရှုမိ၍ အမှန်အတိုင်း မသိရသော
အာရုံ၌ ဖြစ်နိုင်သောကိလေသာကို အာရမ္မဏာနုဿယ
ခေါ်သည်။

ဒါနဲ့စပ်ပြီး မှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့ သီဟိုဠ်က ဝတ္ထုတစ်ခုကို
ထုတ်ပြရဦးမယ်။ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးဟာ ကာလဒီယဝါပီတံခါးကျောင်းကို
သွားပြီး စာသင်ဖို့လျှောက်တယ်။ အဲဒီကဆရာတော်က အဘိညာဉ်
ရဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီရဟန်းငယ်အကြောင်းကို ဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့အခါ
ဘေးရန်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုမြင်တဲ့အတွက် ရွာထဲဆွမ်းခံမသွားရင်
လက်ခံမယ်လို့ပြောတယ်။ ရဟန်းငယ်က မသွားပါဘူးလို့ ဝန်ခံပြီး
အဲဒီကျောင်း၌စာသင်နေတယ်။ စာသင်လို့ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဆရာ
တော်ကို ရိုခိုးကန်တော့ပြီးပြန်တဲ့အခါ “ဘာကြောင့်ရွာထဲ ဆွမ်းခံသွားဖို့
ခွင့်မပြုတာပါလိမ့်မလဲ။ ယခုတော့ ဒီကျောင်းမှာနေတုန်း ရွာထဲဆွမ်း
ခံမသွားဖို့ ဝန်ခံထားတာပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ရွာထဲသွားကြည့်လိုက်ဦးမှပဲ”
လို့ ဆင်ခြင်ပြီး ရွာထဲဆွမ်းခံကြသွားတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ရောက်တဲ့အခါ
အမျိုးသမီးကလေးက ဝါဝင်းလှပတဲ့ လုံချည်ကိုဝတ်လျက် အိမ်မှာရှိ
နေတယ်။ အဲဒီရဟန်းငယ်ကိုမြင်ရတော့ ချစ်ခင်တပ်မက်တဲ့ရာဂဖြစ်ပြီး
တော့ ယာဂဆွမ်းကို အဲဒီရဟန်းငယ်၏ သပိတ်ထဲမှာ လောင်းလျှာတယ်။

ဒို့ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၉၁

လောင်လျှံပြီးတော့ အလွန်တပ်မက်စွဲလမ်းသောကြောင့် အဲဒီအမျိုးသမီးကလေးက အိပ်ရာထဲ လဲအိပ်နေပါသတဲ့ သူ့ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ရတာ နဲ့လဲတူပါတယ်။

အဲဒီတော့ သူ့မိဘများက ဘာကြောင့်ဒီလိုလဲအိပ်နေတာလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ ဟိုရဟန်းကလေးကို စွဲလမ်းနေလို့ လဲအိပ်နေကြောင်း၊ အကယ်၍ အဲဒီရဟန်းကလေးနဲ့ အတူမနေရရင် သေရတော့မည့်အကြောင်းများကိုပြောတယ်။ သမီးကလေးက ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အလွန်လဲ အလိုလိုက်ထားတဲ့ သမီးကလေးလဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဖခင်ဒကာကြီးက ဟိုရဟန်းငယ်ထံသွားပြီး တော့ သူ့အိမ်သို့ ဆွမ်းအလှူခံရန် ပြန်ကြွဖို့လျှောက်တယ်။ ရဟန်းငယ်က မလိုပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးက သူ့သမီးအကြောင်းကိုလဲပြောပြပြီးတော့ သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲပြည့်စုံကြောင်း သမီးကလဲ ဒီတစ်ယောက်တည်းသာရှိကြောင်း၊ သားကြီးအဖြစ်ဖြင့် ချမ်းသာစွာနေစေလိုကြောင်းများကို ပြောပြပြီး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရဟန်းငယ်က အဲဒီတုန်းက ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုမရှိသေးသောကြောင့် အလိုမရှိပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်ပြီး သူ့အလိုရှိရာ ထွက်ခွာသွားပါသတဲ့။

အဲဒီတော့ မိဘများက သမီးကို ဒီလိုပြောကြားတယ်။ ဟိုရဟန်းငယ်ကို ပင့်ခေါ်လို့မရဘူး၊ အခြားလူငယ်တစ်ယောက်ကို အလို

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၉၁

ရှိရာ ရနိုင်ပါတယ်။ ထပြီးစားသောက်ပါလို့ ချောမော့ပြီးပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမျိုးသမီးကလေးက ဟိုရဟန်းငယ်ကိုသာ စွဲလမ်းနေတာနဲ့ မစားမသောက်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်မြဲအိပ်နေရင်း ခုနစ်ရက်ကြာတဲ့အခါ သေဆုံးသွားရာပါရောတဲ့ သူ့ဒွါများက သမီးကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့အခါ သူဝတ်ထားတဲ့ ထဘီအဝါကလေးကို ကျောင်းကသံဃာတော်အား လှူလိုက်တယ်။ သံဃာတော်က အပိုင်ခိုင်းဖြတ်ပြီး ဝေလိုက်တယ်။ ဦးစွန်းကြီးတစ်ပါးက အဲဒီမှရလာတဲ့ အဝတ်ပိုင်းကလေးကိုယူလာခဲ့ပြီးတော့ အဲဒီရဟန်းငယ်ထံမှာ ရေစစ်လုပ်ပေးလို့စေခိုင်းတယ်။ ဘယ်ကရလာပါသလဲလို့ အဲဒီရဟန်းငယ်က မေးတော့ အကျိုးအကြောင်းတွေကို အပြည့်အစုံပြောပြတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုကြားသိရတဲ့အခါ အဲဒီရဟန်းငယ်မှာ “ဒါလောက်ချစ်ခင် တပ်မက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးနဲ့ အတူတကွ မနေထိုင်မပေါင်းသင်းလိုက်ရလေခြင်း” လို့ကြံတွေးပြီး ရာဂမီးလောင်တာနဲ့ အဲဒီနေရာမှာပင် သေဆုံးသွားရရာပါသတဲ့။ (မူလပံ-ဋ္ဌ ၄-၅၀-၅၁။)

အဲဒီရဟန်းမှာ ပထမမြင်စဉ်တုန်းကတော့ ချစ်ခင်တပ်မက်တဲ့ ရာဂမဖြစ်ခဲ့သေးဘူး။ အမျိုးသမီးကလေး၏မိဘများက ဆွယ်ပြီးပြောတာတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မြင်တာကြားတာတွေကို မရှုနိုင်လို့ အနိစ္စသည်ဖြင့် မှန်စွာမသိဘဲ အဝါရောင်

ဒွေ ဂူဠဝေဒဠ္ဋသုတ်တရားတော် ၆၈

အဝတ်နဲ့ အမျိုးသမီးပုံကလေးကတော့ စိတ်ထဲမှာစွဲလျက်ရှိခဲ့တယ်။
 အဲဒီစွဲမိတဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကလေးကို အာရုံပြုပြီး နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရာဂနဲ့
 ဒေါမနဿတွေဖြစ်ပြီး သေသည်အထိ ဒုက္ခရောက်သွားရတာပဲ။ အဲဒါ
 ဟာ အာရမ္မဏာဓိဂ္ဂဟိတုပ္ပန္န-အာရုံကို အထင်အရှားယူထားဖူးလို့
 ကိလေသာဖြစ်နေပြီဆိုရတဲ့ အာရမ္မဏာနဿပါပဲ။

အဲဒီကနောက် ဝိသာခဿဋ္ဌေးကြီးက ဒီလိုလဲ မေးပြန်ပါတယ်။

သဗ္ဗာယ န ခေါ အယျေ သုခါယ ဝေဒနာယ ရာဂိနသယော
 အနသေတိ၊ သဗ္ဗာယ ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာနသယော
 အနသေတိ၊ သဗ္ဗာယ အဒုက္ခမသုခါယ ဝေဒနာယ အဝိဇ္ဇာနသယော
 အနသေတိ။

သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂိနသယ ကိန်းပါသလား၊ ဒုက္ခ
 ဝေဒနာအားလုံး၌ ပဋိယာနသယ ကိန်းပါသလား၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ
 အားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနသယ ကိန်းပါသလားလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒါကို
 မွေဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

န ခေါ အာဝသော ဝိသာခ သဗ္ဗာယ သုခါယ
 ဝေဒနာယ ရာဂိနသယော အနသေတိ၊ န သဗ္ဗာယ
 ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာနသယော အနသေတိ၊ န

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

သဗ္ဗာယ အဒုက္ခမသုခါယ ဝေဒနာယ အဝိဇ္ဇာနသယော
အနုသေတိ။

သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂါနသယ ကိန်းတာချည်းတော့
မဟုတ်ပါဘူး ဒုက္ခဝေဒနာအားလုံး၌ ပဋိယာနသယ ကိန်းတာချည်းတော့
မဟုတ်ပါဘူး ဥပေက္ခာဝေဒနာအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနသယ ကိန်းတာ
ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေကြားတာပါ။

သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂါနသယကိန်းတာချည်းတော့
မဟုတ်ဘူးဆိုရာမှာ ဘယ်လိုသုခ၌ ကိန်းသလဲ၊ ဘယ်လိုသုခ၌ မကိန်း
သလဲလို့ စဉ်းစားစရာ မေးစရာရှိပါတယ်။ ထို့အတူပင် ဒုက္ခ ဥပေက္ခာ
တို့၌လဲ စဉ်းစားစရာ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိသာခသူဌေး
ကြီးကတော့ သဘောပေါက်နားလည်လို့နဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီလို ထပ်ပြီး
မမေးတော့ပါဘူး။ အဲဒီလို အမေးအဖြေမရှိပေမယ့် အဋ္ဌကထာမှာ န
အနုသေတိ-သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂါနသယက ကိန်းတာချည်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို (န သဗ္ဗာယ သုခါယ ဝေဒနာယ သော
အပ္ပဟီနော) သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ထိုရာဂါနသယကို မပယ်အပ်
သည်မဟုတ်ဘူးလို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီအဖွင့်ဖြင့် သိနားလည်
ဖို့ကတော့ ဝိပဿနာရှုပြီး အနိစ္စသည်ဖြင့် သိပြီးဖြစ်တဲ့ သုခဝေဒနာ၌
ထိုရာဂါနသယကို ပယ်ပြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ပိုင်းခြား

ဒေါ ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

သိအပ်ပြီးဖြစ်သော သုခဝေဒနာ၌ ရာဂါနဿယ မကိန်းဘူး၊ ကင်းနေ
တယ်လို့ သိနားလည်ဖို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဇီကာမှာ ဒီလိုထပ်ဆင့်ပြီး
ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

အပ္ပဟီနောတိ- မပယ်အပ်ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ အပ္ပဟီနဘာဝ
မုခေန-မပယ်အပ်သည့်အဖြစ်ကို မျက်နှာပြသဖြင့်၊ အနဿယနဋ္ဌ-
ကိန်းခြင်းအနက်ကို အာဟ-ပြဆိုပါသည်။ သော စ-ထိုမပယ်အပ်သေး၍
ကိန်းသည်ဟုဆိုရသော အနဿယသည်လည်း အပရိညာတဝတ္ထု
ကော-အနိစ္စစသည်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍မသိအပ်သောအာရုံလျှင် တည်ရာရှိ
သည်၊ ပရိညာတေသု-ဝိပဿနာဖြင့် ပိုင်းခြား၍သိအပ်သောတရားတို့၌၊
ပတိဋ္ဌ-တည်ရာကို၊ န လဘာတိ-မရနိုင်ပါတဲ့။

နောက်ပြီးတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် (၄-၃၂၉) ၌လဲ ဒီလိုဖွင့်ပြထားပါ
တယ်။

ယတ္ထယတ္ထ-အကြင်အကြင်သန္တာန်၌၊ ဝိပဿနာယ-ဝိပဿ
နာဖြင့်၊ အပရိညာတာ-ပိုင်းခြား၍မသိအပ်ကုန်သော၊ ခန္ဓ-ရုပ်နာမ်
ခန္ဓတို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဈိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထိုသန္တာန်၌၊ ဥပ္ပါဒတော
ပဘူတိ-ဖြစ်ဆဲမှစ၍၊ တေသု-ထိုမသိအပ်သောရုပ်နာမ်ခန္ဓတို့၌၊ ဝဇ္ဇမူလံ
ကိလေသဇာတံ-ဝဋ်၏အမြစ်ဖြစ်သောကိလေသာအပေါင်းသည်၊ အန
သေတိ-ကိန်းသည်တဲ့။

၆၃ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၁

ဒီဝိသုဒ္ဓိမဂ်စကားဖြင့် သိစေလိုရင်းကတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြင့် မရှုမသိရတဲ့ရုပ်နာမ်တို့၌ အနုသယကိလေသာကိန်းသည် သိရတဲ့
တရားတို့၌ မကိန်းဘူးလို့သိစေလိုရင်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ဖြင့်ရှုသိရသောဝေဒနာ၌ ရာဂါနုသယစသည် မကိန်းဘူးလို့ သိနား
လည်ဖို့ပါပဲ။

ယခုဒီမှာ ဖောင်းတာ ပိန်တာမှစပြီးတော့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း
တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ရှုမှတ်နေကြရတာဟာ ဒွါရ ၆-ပါးက ထင်ရှားပေါ့
လာသမျှတရားတွေကို အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တဟု အမှန်အတိုင်းသိပြီး
အဲဒီရုပ်နာမ်တွေမှာ ရာဂါနုသယစသည်တွေ မကိန်းအောင် မဖြစ်
နိုင်အောင် ရှုမှတ်နေကြရတာပဲ။ အထူးအားဖြင့် ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာအနု
သယတွေကင်းအောင် ရှုမှတ်နေကြရတာပဲ။ အမှတ်အသိ အထူးကောင်း
တဲ့အခါ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာနုသယတွေ အလွန်အားနည်းသွားမယ်၊
အဲဒီအခါ သောတာပတ္တိမဂ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဲဒီဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာဟာ
ဖြစ်နိုင်ခွင့် လုံးဝကင်းသွားမယ်၊ အပါယ်လေးပါးကျရောက်စေနိုင်တဲ့
ကာမရာဂစသည်တွေလဲ ကင်းသွားမယ်၊ ဒါကြောင့် သောတာပန်ဟာ
အပါယ်လေးပါးမှ လုံးဝလွတ်မြောက်သွားတာပဲ။

သောတာပန်က ဆက်ပြီးရှုမှတ်နေတဲ့အခါ ကာမရာဂနဲ့ဗျာပါဒ
အကြမ်းစားတွေ အားနည်းပြီး သကဒိဂါမိမဂ်ဖြစ်ပေါ်လာမယ်၊ အဲဒီအခါ

ဒု ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

အကြမ်းစား ကာမရာဂစသည်တွေ လုံးဝကင်းငြိမ်းသွားမယ်၊ သကဒါ
 ဂါမ်က ဆက်ပြီးရှုမှတ်နေတဲ့အခါ ကာမရာဂနဲ့ ဗျာပါဒအနစားတွေလဲ
 အားနည်းပြီး အနာဂါမိမဂ်ဖြစ်ပေါ်လာမယ်၊ အဲဒီတော့ ကာမရာဂနဲ့
 ဗျာပါဒဟာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ လုံးဝကင်းငြိမ်းသွားမယ်၊ အနာဂါမိ
 က ဆက်ပြီးရှုမှတ်နေတဲ့အခါ အရဟတ္တမဂ်ဖြစ်ပေါ်လာတော့ ဘဝရာဂ
 မာန အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ အနုသယတွေရော အဟိရိက အနောတ္တပ္ပစသော
 ကျန်ကိလေသာတွေရော အကုန်လုံးဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ လုံးဝကင်းငြိမ်း
 သွားမယ်၊ အဲဒီလို ကိလေသာတွေ လုံးဝကင်းငြိမ်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်အောင်
 ရှုမှတ်အားထုတ်နေကြရတာပဲ၊ ကိလေသာတွေလုံးဝကင်းငြိမ်းရင် ဆင်ရဲ
 ခပ်သိမ်းလဲ ငြိမ်းတော့တာပဲ။

ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက အနုသယကိန်းပုံကိုမေးပြီးတော့ အဲဒီ
 အနုသယပယ်ပုံကိုလဲ ဒီလိုမေးပြန်ပါတယ်။

အနုသယပယ်ပုံအမေးအဖြေ

သုခါယ ပနာယျ ဝေဒနာယ ကိ ပဟာတဗ္ဗံ၊
 ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ကိ ပဟာတဗ္ဗံ၊ အဒုက္ခမသုခါယ
 ဝေဒနာယ ကိ ပဟာတဗ္ဗံ။

အယျေ-အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ သုခါယဝေဒနာယ-သုခဝေဒနာ၌၊
 ကိ-အဘယ်ကိလေသာကို၊ ပဟာတဗ္ဗံ-ပယ်အပ်ပါသည်။ ဒုက္ခာယ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဝေဒနာယ-ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ကိ-အဘယ်ကိလေသာကို ပဟာတဗ္ဗံ-ပယ်
အပ်ပါသည်။ အဒုက္ခမသုခိယ ဝေဒနာယ-ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ ကိ-
အဘယ်ကိလေသာကို ပဟာတဗ္ဗံ-ပယ်အပ်ပါသည်။

သုခဝေဒနာ၌ ဘယ်ကိလေသာကိုပယ်အပ်ပါသလဲ၊ ဒုက္ခ
ဝေဒနာ၊ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့၌ ဘယ်ကိလေသာကို ပယ်အပ်ပါသလဲ
လို့ မေးတာပါ။ အဲဒါကို မွေ့ဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သုခိယ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ ဝေဒနာယ
ရာဂါနုသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာ
နုသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ အဒုက္ခမသုခိယ ဝေဒနာယ
အဝိဇ္ဇာနုသယော ပဟာတဗ္ဗော။

အာဝုသော ဝိသာခ-ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သုခိယဝေဒနာယ-
သုခဝေဒနာ၌၊ ရာဂါနုသယော-ရာဂအနုသယကိလေသာကို၊ ပဟာ
တဗ္ဗော-ပယ်အပ်ပါသည်။ ဒုက္ခာယဝေဒနာယ-ဒုက္ခဝေဒနာ၌၊ ပဋိယာနု
သယော-ပဋိယာနုသယခေါ်သည့် ဒေါသကိလေသာကို၊ ပဟာတဗ္ဗော-
ပယ်အပ်ပါသည်။ အဒုက္ခမသုခိယဝေဒနာယ-ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌၊
အဝိဇ္ဇာနုသယော-အဝိဇ္ဇာနုသယခေါ်သည့် မောဟကိလေသာကို၊ ပဟာ
တဗ္ဗော-ပယ်အပ်ပါသည်။

ဇေ ခုဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၈

ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ သုခဝေဒနာမှာ မရူမသိနိုင်ရင် လိုချင်နှစ်သက်တပ်မက်သာယာတဲ့ ရာဂါနုဿယက ကိန်းတယ်၊ ဖြစ်ခွင့်ရှိနေတယ်၊ သုခဝေဒနာကိုရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စစသည်ဖြင့် သိနေရင်တော့ အဲဒီဝေဒနာမှာ ရာဂဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ ကင်းငြိမ်းသွားတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ ကင်းငြိမ်းအောင် သုခဝေဒနာကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ အဲဒီသုခ၏အာရုံဖြစ်တဲ့ အဆင်းကောင်းအသံကောင်းစသော ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်အာရုံ၌လဲ အဲဒီရာဂဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရတာပဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိယာနုဿယခေါ်တဲ့ ဒေါသဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရတယ်လို့လဲဆိုလိုပါတယ်၊ ဒုက္ခ၏အာရုံဖြစ်တဲ့ အဆင်းဆိုး အသံဆိုးစသည်၌လဲ ဒေါသဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရတာပဲ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယခေါ်တဲ့ မသိမှတ်သိမှားမှုမောဟဖြစ်ခွင့်မရှိအောင် ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတယ်လို့လဲဆိုလိုပါတယ်။

ဒီအဝိဇ္ဇာမောဟကတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ဟူသမျှ၌ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒွါရေ-ပါးက ပေါ်လာသမျှတရားတွေကိုလဲရှုမှတ်ပြီး ဒီမောဟကိုပယ်ရတာပါပဲ။ ယခု ဒီသုတ်မှာ သုခ၌ ရာဂါနုဿယ ဒုက္ခ၌ပဋိယာနုဿယ၊ ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယကိန်းတယ်၊ အဲဒီကိန်းတဲ့အနုဿယကိုသာ ပယ်အပ်တယ်လို့ တစ်ပါးစီ

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

သာကိန်ပုံနှင့် ပယ်ပုံကို ပြဆိုထားတာကတော့ ပဓာနအားဖြင့် ကိန်းတာ ပယ်ပုံကို ပြဆိုထားတာပါ။ အပဓာနအားဖြင့်တော့ ရာဂကိန်းရာဖြစ်တဲ့ သုခမှာရော ပဋိယကိန်းရာဖြစ်တဲ့ဒုက္ခမှာရော အဝိဇ္ဇာလဲ ကိန်းတယ်။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာကိုလဲ ပယ်ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိန်းပုံကို အပြည့်အစုံပြတဲ့ အဘိဓမ္မာပိဋက ယမကပါဠိမှာ (သဗ္ဗသက္ကာယ ပရိယာပန္နေသု ဓမ္မေသု ဧတ္ထ အဝိဇ္ဇာနသယော အနသေတိ-လို့၏) သက္ကာယမည်သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးလုံးတို့၌ အဝိဇ္ဇာနသယကိန်းကြောင်း ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒိဋ္ဌိနှင့်ဝိစိကိစ္ဆာကိန်းရာတရားကိုလဲ ထိုအတူပင် ပြဆိုထားပါတယ်။

ဝေဒနာသုံးပါး၌ အနသယသုံးပါး ပဓာနအားဖြင့် အသီးသီး ကိန်းပုံနှင့် ပယ်ပုံအဖြေကို ကြားနာပြီးတော့ ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးက ဒီလိုလဲမေးပြန်ပါတယ်။

သဗ္ဗာယ နခေါ အယျေ သုခါယ ဝေဒနာယ ရာဂါနသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ သဗ္ဗာယ ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာနသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ သဗ္ဗာယ အဒုက္ခမသုခါယ ဝေဒနာယ အဝိဇ္ဇာနသယော ပဟာတဗ္ဗော။

သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂါနသယကို ပယ်အပ်ပါသလား၊ ဒုက္ခဝေဒနာအားလုံး၌ ပဋိယာနသယကို ပယ်အပ်ပါသလား၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနသယကို ပယ်အပ်ပါသလားလို့မေးတာပါ။

ဒို့ ခုဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၈

ဆိုလိုတာကတော့ သုခ ဒုက္ခ ဥပေက္ခာဝေဒနာသုံးပါးလုံး၌ အသီးသီး ကိန်းနေတဲ့ ရာဂပဋိယအဝိဇ္ဇာရှိနေရင် အဲဒီအနုသယတွေကို ပယ်ရ မှာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဝေဒနာသုံးပါးလုံး၌ ပယ်သင့်တဲ့အနုသယရှိပြီး အဲဒီဝေဒနာသုံးပါးလုံး၌ အနုသယကို ပယ်ရတာချည်းပါပဲလားလို့ဆို လိုတာပါပဲ၊ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

န ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ သဗ္ဗာယ သုခါယ
 ဝေဒနာယ ရာဂါနုသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ န သဗ္ဗာယ
 ဒုက္ခာယ ဝေဒနာယ ပဋိယာနုသယော ပဟာတဗ္ဗော၊ န
 သဗ္ဗာယ အဒုက္ခမသုခါယ ဝေဒနာယ အဝိဇ္ဇာနုသယော
 ပဟာတဗ္ဗော။

သုခဝေဒနာအားလုံး၌ ရာဂါနုသယကို ပယ်အပ်သည်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ (မပယ်အပ်တာလဲ ရှိတယ်လို့ဆိုလိုပါတယ်) ဒုက္ခဝေဒနာ အားလုံး၌ ပဋိယာနုသယကို ပယ်အပ်သည်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနုသယကို ပယ်အပ်သည်ချည်းမဟုတ် ပါဘူးလို့ ဖြေကြားတာပါပဲ၊ ဒါဖြင့် မပယ်ရတာက ဘယ်လိုပါလဲလို့ မေးရာရှိတဲ့အတွက် အဲဒါကို ဆက်လက်ပြီး ဒီလိုဖော်ပြပါတယ်။

ဒွေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဣန္ဒာဝသော ဝိသာခ ဘိက္ခု၊ ဝိဝိစ္ဆေဝ ကာမေဟိ
ဝိဝိစ္ဆ အာကုသလေဟိ ဓမ္မေဟိ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ ဝိဝေ
ကင် ပီတိသုခံ ပဌမံ ဈာနံ ဥပသမ္ပဗ္ဗ ဝိဟရတိ။ ရာဂံ
တေန ပလဟတိ၊ န တတ္ထ ရာဂါနသယော အနုသေတိ။

ဒီပြဆိုချက်ကတော့ သုတနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် နား
လည်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အာရုံပြကြရ ကြည်ညိုကြရအောင်
အနက်ပြန်ပြီးတော့ ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကိုလဲ ရှင်းပြပါဦးမယ်။

အာဝသော ဝိသာခ-ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဣဇ-ဤသာသနာ
တော်၌၊ ဘိက္ခု-ရဟန်းသည် (ထေရ်မက ပြောပြချက်ဆိုတော့ ဘိက္ခုနီ-
ရဟန်းမိန်းမသည်-လို့ ဖော်ပြသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်
မှာ ဘိက္ခု-ရဟန်းဆိုတာက မြင့်မြတ်ပြဇာနည်တဲ့အတွက် ဘိက္ခု-လို့ပဲပြ
ဆိုထားတာပါ။) ဝိဝိစ္ဆေဝ ကာမေဟိ-လိုချင်စရာကာမအာရုံနှင့် လိုချင်
မှုကာမကိလေသာတို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင်၊ ဝိဝိစ္ဆအာကုသလေ
ဟိဓမ္မေဟိ- ကာမအလိုမှတစ်ပါးသော နိဝရဏအာကုသိုလ်တရားတို့မှ
ကင်းဆိတ်၍သာလျှင်၊ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ - ကြံစည်မှုဝိတက်နှင့်
သုဿင်ဆင်ခြင်မှု ဝိစာရပါရှိသော၊ (ဈာန်သို့၌စပ်) ဝိဝေကင် ပီတိသုခံ-
နိဝရဏကင်းဆိပ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည့် ပီတိနှင့်သုခလည်းပါရှိသော၊
ပဌမံဈာနံ-ပဌမဈာန်သို့၊ ဥပသမ္ပဗ္ဗ ဝိဟရတိ - ကပ်ရောက်၍နေ၏။

ဒေါ ဗုဒ္ဓဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၈

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်က ရဟန်းနာ ပဌမဈာန်သို့ ဝင်ရောက်
နေပါတယ်တဲ့ ပဌမဈာန်ကိုဝင်စားနေတယ်လို့ဆိုတာပါပဲ၊ ဈာန်ဝင်စား
ဆိုတာ အဲဒီဈာန်၏အာရုံကို အာရုံပြုလျက် အဲဒီဈာန်စိတ် ဖြစ်နေတာကို
ဆိုတာပါပဲ၊ ပဌမဈာန်၏အာရုံဆိုတာက ခြေပုံသဏ္ဌာန် ပထဝီကသိုဏ်း
နိမိတ်စသော ကသိုဏ်းအာရုံ ၁၀-ပါး ထဲက တစ်ပါးပါးလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊
ဖူးဖူးရောင်တဲ့ သူသေကောင်စသော အသုဘအာရုံ ၁၀-ပါးထဲက
တစ်ပါးပါးလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ အာနာပါနခေါ်တဲ့ ဝင်လေထွက်လေ အာရုံနိ
မိတ်လဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဆံပင်မွေးညှင်းစသော ၃၂-ကောဏ္ဍသအာရုံတွေ
ထဲက တစ်ပါးပါးလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ချမ်းသာပါစေ စသည်ဖြင့်နုလုံးသွင်းတဲ့
မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ၏အာရုံဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါပညတ်အားလုံးလဲ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စပြီးအားထုတ်ခါစတော့ ပထဝီပထဝီ မြေ မြေ စသည်ဖြင့်
မပြတ်နုလုံးသွင်းနေရတယ်၊ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်ဆိုရင်လဲ ဝင်လေထွက်
လေကို အမြဲရှုနေရတယ်၊ သမာဓိအား မရှိသေးခင်တော့ ကာမအာရုံစ
သည်ကို ကြံတဲ့စိတ်လဲဖြစ်တတ်သေးတယ်၊ အဲဒီလို အကုသိုလ်စိတ်
အကြံကို ပယ်ရှားပြီး ရှုနေကျ ကသိုဏ်းအာရုံ ဝင်လေထွက်လေအာရုံ
စသည်ကိုသာ မပြတ်ရှုနေရတယ်။

အဲဒီလိုရှုနေလို့ သမာဓိအားရှိလာတဲ့အခါကျတော့ တခြား
တစ်ပါးသို့ ထွက်သွားတဲ့စိတ်ကူးရယ်လို့ မရှိတော့ဘဲ နုလုံးသွင်းတဲ့

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

ရှုတဲ့စိတ်ချည်း မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ဈာန်သို့ရောက်ခါနီး အင်အားကောင်းတဲ့ ဥပစာရသမာဓိပဲ။ ဥပစာရဈာန်လို့လဲခေါ်ရတယ်။ အဲဒီ ဥပစာရသမာဓိက အားပြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဝိတက်ဝိစာရဝိတိ သုခ ကေဂ္ဂတာဆိုတဲ့ အင်္ဂါငါးပါးရှိတဲ့ဈာန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါဟာ ပထမ အစဆုံးဖြစ်တဲ့ဈာန်ဖြစ်သောကြောင့် ပဌမဈာန်လို့ဆိုရတယ်။ အဲဒီဈာန်ဖြစ် ခါနီး ဥပစာရသမာဓိ အခိုက်အတန့်ကတည်းက ကာမအလိုဆန္ဒ စသော နိဝရဏအာကုသိုလ်တွေ ကင်းလာခဲ့တယ်။ ဈာန်စိတ်ရပ်စဲသွား တဲ့နောက်လဲ အဲဒီနိဝရဏအာကုသိုလ်တွေမဖြစ်ပေါ်ဘဲ ကင်းနေတတ် တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဈာန်ကို (ဝိဝိဇ္ဇေဝ ကာမေဟိ ဝိဝိဇ္ဇေအာကုသ လေဟိ ဓမ္မေဟိ-လို့) ချီးမွမ်းပြဆိုထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီဈာန်မှာ ဝိတက်စသော အင်္ဂါလေးပါးလဲ ထူးထူးခြားခြား ပါဝင်နေသောကြောင့် (သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ ဝိဝေကင် ပိတိသုခ-လို့လဲ) ချီးမွမ်းပြဆိုထားတယ်။ ဈာန်-ဈာန်ဆိုတာ အာရုံတစ်ခုတည်း၌ စူးစူးစိုက်စိုက်ရှုလျက် အာရုံ ပြုနေတဲ့ သမာဓိအထူးပဲ။ အဲဒီဈာန်ကိုရထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီဈာန် စိတ်ဖြင့် သူ့အာရုံကိုသာ အာရုံပြုပြီး ငါးမိနစ်ဆယ်မိနစ် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီစသည်မပြတ် တည်ငြိမ်ပြီးတော့လည်း နေနိုင်တယ်။ ဝမ်း ပြောက်တက်ကြွတဲ့ပီတိကလည်း လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်နေတယ်။ စိတ်၌ လန်းချမ်းသာယာမှုသုခကလဲ လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီဈာန်စိတ်

ဒို့ ဓူဠဝေဒဋ္ဌသုတ်တရားတော် ၆၁

ကြောင့် ကိုယ်မှာလဲပေါ့ပါးပြီး အလွန်ပင် နေကောင်းထိုင်ကောင်းဖြစ်
နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဈာန်၌ သာယာနှစ်သက်တပ်မက်မှုဟာ
အများအားဖြင့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီပြဆိုချက်မှာ ရည်ရွယ်အပ်တဲ့ ဘိက္ခု-ရဟန်း
ဆိုတာကတော့ ဈာန်စိတ်ရပ်စဲသွားတဲ့အခါ အဲဒီဈာန်ကို ဝိပဿနာ
ရူပီ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်သွားတယ်၊ (အဋ္ဌကထာမှာတော့ အနာ
ဂါမိမဂ်ရောက်ကြောင်းသာ ပြဆိုထားတယ်၊ အနာဂါမိမဂ်ဖြင့် ကာမ
ရာဂကိုသာ ပယ်နိုင်တယ်၊ ရူပဘဝ အရူပဘဝနှင့်စပ်ဆိုင်တဲ့ ဘဝရာ
ဂကိုတော့ မပယ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဈာန်၌ တပ်မက်တဲ့ရာဂကင်း
မကင်း စဉ်းစားစရာရှိပါတယ်၊ အရဟတ္တမဂ် ရောက်တယ်ဆိုရင်တော့
အဲဒီလို စဉ်းစားစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘဝရာဂလဲကင်းနေပြီမို့ ဈာန်၌တပ်မက်
တဲ့ ရာဂမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်၊) အဲဒီလို အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်
ရောက်သွားတော့ ကာမရာဂရော၊ ဘဝရာဂရော၊ လုံးဝကင်းသွားတယ်၊
ဈာန်၏အခြားမဲ့၌လဲ ဈာန်ကိုတပ်မက်မှုဖြစ်ခွင့်မရှိခဲ့ဘူး၊ အရဟတ္တမဂ်၏
အစွမ်းကြောင့် ရာဂလုံးဝကင်းသွားတာလဲ အခြေခံဖြစ်တဲ့ အဲဒီဈာန်ကို
မီပြီးဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ကြောင့် ကင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဈာန်ကပင်
အရဟတ္တမဂ်၏ အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ရာဂကိုပယ်ရာ
ရောက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဈာန်၌ရာဂဖြစ်ခွင့်မရှိတဲ့အတွက် အဲဒီဈာန်၌

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ပါဝင်တဲ့ သုခဝေဒနာမှာ ရာဂါနုဿယကို ဝိပဿနာဖြင့် ပယ်စရာမလို တော့ဘူး ဒါကြောင့် အဲဒီပဌမဈာန်သုခ၌ ရာဂါနုဿယကို ပယ်အပ် သည် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။

အဲဒါဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အားလျော်စွာ ဖွင့်ပြရတာပါ။ အဲဒီလိုအနက်သဘောကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ တေန - အရဟတ္တမဂ် ရရန်အခြေခံဖြစ်သော ထိုပဌမဈာန်ဖြင့် ရာဂ-ရာဂကို၊ ပဇဟတိ-ပယ်၏၊ တတ္ထ - အရဟတ္တမဂ်အနီး၌ အခြေခံအဖြစ်ဝင်စားခဲ့သောထိုပဌမဈာန်၌ ရာဂါနုဿယော- ရာဂါနုဿယသည်၊ န အနုသေတိ-မကိန်းပါ၊ ဝါ- မကိန်းလို့ မပယ်အပ်တော့ပါ-လို့ ဖြေကြားပါတယ်။ သိနားလည်ရန် အလွန်ခက်တဲ့ဖြေကြားချက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးကတော့ အနာဂါမ်မို့ အလွယ်တကူသိနားလည်ပြီး သဘောကျသွားပုံရပါတယ်။ ဒါက ရာဂါနုဿယ မပယ်အပ်ပုံ ရှင်းပြချက်ပဲ။ ပဋိယာနုဿယ မပယ်အပ်ပုံကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီး ရှင်းပြပါတယ်။

ဣဇာဝုသော ဝိသာခ ဘိက္ခု၊ ဣတိ ပဋိသန္ဓေက္ခတိ
“ကုဒါဿု နာမာဟံ တဒါယတနံ ဥပသမ္ပဗ္ဗေ ဝိဟရိဿာမိ၊
ယဒရိယာ တေရတိ အာယတနံ ဥပသမ္ပဗ္ဗေ ဝိဟရန္တိ” တိ၊
ဣတိ အနတ္တရေသု ဝိမောက္ခေသု ပိဟံ ဥပတ္တပယတော

ဇေ ခုဠဝေဒဠသုတ်တရားတော် ၆၈

ဥပ္ပဇ္ဇတိ ပိဟာပ္ပစ္စယာ ဒေါမနဿံ၊ ပဋိယံ တေန ပဇဟတိ၊
န တတ္ထ ပဋိယာနသယော အနသေတိ။

အာဝသော ဝိသာခ- ဒါယကာဝိသာခ၊ ဣဓ - ဤသာသနာ
တော်၌၊ ဘိက္ခု-ရဟန်းသည်၊ ဣတိပဋိသဉ္စက္ခတိ- ဤသို့ ဆင်ခြင်
တောင့်တ၏။ (ဘယ်လိုဆင်ခြင်းသလဲဆိုတော့) အရိယာ- အရိယာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ တေရဟိ-ယခုအခါ၌၊ ယံ အာယတနံ- အကြင်
တည်ရာမှီရာတရားတော်မြတ်ကို၊ ဥပသမ္ပဇ္ဇ-ပြည့်စုံစေ၍၊ ဝါ-ရောက်၍၊
ဝိဟရန္တိ-နေကြကုန်၏။ အဟံ-ငါသည်၊ တံ အာယတနံ-ထိုတည်ရာ
မှီရာတရားမြတ်ကို၊ ကုဒါဿနာမ-ဘယ်အခါကျမှ၊ ဥပသမ္ပဇ္ဇ-ပြည့်စုံစေ၍၊
ဝါ-ရောက်၍၊ ဝိဟရိဿာမိဣတိ-နေရပါမည်နည်းဟု ဆင်ခြင်တောင့်
တ၏။ ဣတိ-ဤသို့ အနတ္တရေသု ဝိမောက္ခေသု-အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော
လွတ်မြောက်ရေး (အရိယဖိုလ်) တရားတို့၌၊ ပိဟံဥပတ္တပယတော-
တောင့်တခြင်းကိုဖြစ်စေသောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ပိဟာပ္ပစ္စယာ-တောင့်တမှု
ဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ ဒေါမနဿံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-နလုံးမသာခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ပေါ်သည်တံ့။

အရိယမဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို တစ်လအတွင်း သို့မဟုတ် နှစ်လ
သုံးလအတွင်းစသည်၌ ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး တရားအား
ထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မျှော်လင့်တဲ့ရက်ရောက်လို့ မဂ်ဖိုလ်ကိုမရသေးရင်

ဇွဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဇွဲ

သူများတွေတော့ ရကြတယ်၊ ငါ့မှာတော့ မရသေးဘူး၊ ရမှရပါတော့ မလားစသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပြီး နှလုံးမသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီဒေါမနဿဆိုတာ ပဋိယာနဿယ၏ကိန်းရာ ဒုက္ခဝေဒနာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ တရားထူရဲရောက် စွဲမိပြီးဖြစ်တဲ့ ဒီလိုဒေါမနဿကတော့ ပယ်အပ်တဲ့တရားမဟုတ်ဘူး။ မှီဝဲအပ်တဲ့တရားဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုမှီဝဲအပ်တဲ့တရားဖြစ်ကြောင်း သက္ကပဉ္စသုတ်မှာ ပြထားပါတယ်။ အဲဒီဒေါမနဿကိုမှီပြီး ကြီးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် အနာဂါမိမိဖိုလ်ကို ရာဇာရှင် အဲဒီဒေါမနဿဒုက္ခဝေဒနာနှင့်ဆိုင်တဲ့ ပဋိယာနဿယကို ပယ်ပြီးဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီဒေါမနဿဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိယာနဿယမကိန်းဘူး။ မကိန်းတော့ အဲဒီဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပဋိယာနဿယကို ပယ်ရန်မလိုဘူး။ မပယ်ရတော့ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ဒီလိုဆက်ပြီး ရှင်းပြထားပါတယ်။

တေန- အရိယဖိုလ်ကိုမရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ထိုဒေါမနဿဖြင့်၊ ပဋိယံ-ပဋိယာနဿယဆိုတဲ့ဒေါသကို၊ ပဇဟတိ - ပယ်၏၊ ကင်းစေ၏။ တတ္ထ- ထိုဒေါမနဿ၌၊ ပဋိယာနဿယော - ပဋိယာနဿယသည်၊ န အနုသေတိ - မကိန်းပေ၊ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ပေတဲ့။

အဲဒီမှာ ဒေါမနဿဖြင့် ပဋိယာကိုပယ်တယ်ဆိုတာက ရည်ရွယ်ချက်အရဖြင့် ပြောတာပါပဲ။ ဒေါမနဿကတော့ အကုသိုလ်ကို

ဒေါ ဇဉ်ဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

မပယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တရားထူးရရေးနှင့်စပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါမနဿကို ပိုပြီး ကြိုးစားအားထုတ်သောအားဖြင့် အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်စသည်ကိုရတယ်။ အဲဒီလိုရတဲ့အနာဂါမိမဂ်ဖြင့် ပဋိယကိုပယ်တာပါ။ အဲဒါဟာ ဒေါမနဿ ၏အထောက်အပံ့ဖြင့်ရတဲ့မဂ်က ပယ်တာမို့ ဒေါမနဿက ပယ်တယ်လို့ ဆိုတာပါ။ အဲဒီလို တရားထူးရပုံကို အဋ္ဌကထာ၌ အာလိန္ဒက ကျောင်းမှာနေတဲ့ မဟာဖုဿဒေဝမထေရ်၏ဝတ္ထုဖြင့် ပြထားပါတယ်။ အဲဒီမထေရ်မှာ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရလို ဝါကျွတ်တဲ့အခါ ပဝါရဏာပြုတိုင်း မျက်ရည်ကျရသည်အထိ နှလုံး မသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ပါသတဲ့။ ၁၉-နှစ်မြောက်ပဝါရဏာ ရက်တိုင်အောင် ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသတဲ့။ အနှစ် ၂၀-မြောက်ကျမှ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါသတဲ့။

အဲဒီ မဟာဖုဿဒေဝမထေရ် တရားအားထုတ်ပုံကတော့ မူလပဏ္ဏာသ သတိပဋ္ဌာနသုတ် အဋ္ဌကထာမှာ ဒီလိုပြဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီမထေရ်ဟာ ၁၉-နှစ်ပတ်လုံး ဂတပစ္စာဂတိကဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့် နေပါသတဲ့။ ဂတပစ္စာဂတိကဝတ်ဆိုတာ ဆွမ်းခံအသွားရော အပြန်ရော (ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ) စသည်ဖြင့် ဟောထားတဲ့ ဒေသနာနှင့်အညီ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း သတိဖြင့် မလစ်မလပ် ရအောင် မပြတ်ရှုလျက် သွားပြန်နေတာကိုဆိုတာပါ။ ယခုဒီမှာ

ဒေါ မတာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ယောဂီများဟာ ခြေထောက်ကြွတိုင်း လှမ်းတိုင်းချတိုင်း ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်လို့ မပြတ်ရှုမှတ်နေတာမျိုးပါပဲ။ အဲဒီမထေရ် ရှုမှတ်ပုံထူးတာကတော့ မရှုမမှတ်ဘဲနဲ့ အမှတ်လွတ်လာခဲ့ရင် အဲဒီ အမှတ်လွတ်လာခဲ့ရာ အစပိုင်းသို့ ပြန်သွားပြီး မပြတ်မှတ်သွားသတဲ့၊ အမှတ်လွတ်လာခဲ့တိုင်း ပြန်ပြန်သွားပြီး မပြတ်မှတ်ပြီး သွားသွားနေ ပါသတဲ့။ အဲဒီလို သွားချည်ပြန်ချည် အကြိမ်များစွာပြုလုပ်နေတာကို မြင်ရတဲ့လူတွေက “ဒီမထေရ်က အဖန်ဖန်ပြန်သွားပြီး ပြန်ပြန်လာ တာဟာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မလဲ၊ မျက်စိလည်လို့များလား။ သို့မဟုတ် တစ်ခုခုမေ့ကျန်နေရစ်လို့များလေလားလို့ အချင်းချင်းပြောကြပါသတဲ့။ အဲဒီလို သူများပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ (ကမ္မဋ္ဌာနယုတ္တစိတ္တေနဝ သမဏဓမ္မံ ကရောန္တော) ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့်သာ လျှင် ရှုမှတ်မှုရဟန်းတရားကို ပြုလုပ်အားထုတ်လျက် နှစ် ၂၀-အတွင်း၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သွားပါသတဲ့။

ဒီဝတ္ထုပြဆိုချက်ဟာ သီလက္ခန္ဓ် အဋ္ဌကထာ (နာ ၁၇၀) မှာလဲ ရှိပါတယ်။ သုတ်မဟာဝါ သက္ကပဉ္စသုတ်အဖွင့်အဋ္ဌကထာမှာလဲ အလားတူဖြစ်တဲ့ မဟာသီဝမထေရ်ဝတ္ထုကို ပြထားပါတယ်။ အဲဒီမ ထေရ်မှာတော့ အနှစ် ၃၀-မြောက် ပဝါရဏာနေ့အထိ ဒေါမနဿ ဖြစ်ရပြီးနောက် အဲဒီအနှစ် ၃၀-မြောက် ပဝါရဏာနေ့မှာပဲ ရဟန္တာ

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဖြစ်သွားကြောင်း ပြဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကို သက္ကပဉ္စသုတ် တရားတော်စာအုပ် (နာ ၁၆၉) မှစပြီး ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနဿယ မပယ်အပ်တာရှိပုံကိုလဲ ဒီလိုဆက်ပြီးရှင်းပြတယ်။

ဣဓာဝသော ဘိက္ခု သုခဿ စ ပဟာနာ ဒုက္ခဿစ စ ပဟာနာ ပုဗ္ဗေ သောမနဿဒေါမနဿာနံ အတ္ထင်္ဂမာ အဒုက္ခမသုခံ ဥပေက္ခာသတိပါရိသုန္ဓိ စတုတ္ထံ ဈာနံ ဥပသမ္ပန္တ ဝိဟရတိ၊ အဝိဇ္ဇာ တေန ပဇဟတိ၊ န တတ္ထ အဝိဇ္ဇာနဿယော အနဿေတိ။

အာဝသောဝိသာခ - ဓါယကာဝိသာခ၊ ဣဓ-ဤသာသနာ တော်၌၊ ဘိက္ခု-ရဟန်းသည်၊ ပုဗ္ဗေ-စတုတ္ထဈာန်သို့မရောက်မီ ရှေး အပိုင်းလျှင်၊ သုခဿစပဟာနာ - ကိုယ်ချမ်းသာဟူသောသုခကို လဲပယ်ခြင်းကြောင့် ဝါ-သုခလဲကင်းခြင်းကြောင့်၊ (ဒီမှာ ပဟာန-ပယ်ဆို တာဟာ ဖြစ်ခွင့်မရှိလို့ မဖြစ်ဘဲကင်းတာကိုဆိုတာပါပဲ) ဒုက္ခဿ စ ပဟာနာ-ကိုယ်ဆင်းရဲဟူသောဒုက္ခကိုလဲ ပယ်ခြင်းကြောင့် ဝါ-ဒုက္ခလဲ ကင်းခြင်းကြောင့်၊ သောမနဿဒေါမနဿာနံအတ္ထင်္ဂမာ-စိတ်ချမ်းသာဟူ သောသောမနဿနှင့်စိတ်ဆင်းရဲဟူသောဒေါမနဿတို့၏ ချုပ်ခြင်း ကင်းခြင်းကြောင့်၊ (ဒီဝေဒနာလေးပါး ကင်းတာကိုပြတာကတော့ စတုတ္ထဈာန်၌ ဥပေက္ခာသာရှိကြောင်း ထင်ရှားစေတာပါပဲ) အဒုက္ခမသုခံ

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

- ဒုက္ခလဲမရှိ သုခလဲမရှိသော၊ ဝါ-ဥပေက္ခာသာရှိသော (စတုတ္ထဈာန်သို့ ခြွင်းစပ်၍) ဥပေက္ခာသတိပါရှိသော ဥပေက္ခာကြောင့် သတိ၏ ထက်ဝန်း ကျင်စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော၊ စတုတ္ထံ ဈာန်-စတုတ္ထဈာန်သို့ ဥပဿဗ္ဗုဒ္ဓ- ရောက်၍၊ ဝိဟရဟိ-နေ၏တဲ့။

ဆိုလိုရင်းအတိုချုပ်ကတော့-စတုတ္ထဈာန် ဝင်ရောက်နေတယ် လို့ဆိုလိုရင်းပါပဲ။ ဝင်ရောက်တယ်ဆိုတာကလဲ အဲဒီဈာန်၏ အာရုံကို နှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီဈာန်စိတ်ဖြစ်နေတာကိုဆိုတာပါပဲ။ ဈာန်လေးမျိုးထဲက အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စားနေပါတယ်တဲ့။ အဲဒီဈာန်မှာ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿဆိုတဲ့ ဝေဒနာလေးပါးမရှိဘူး။ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာသာရှိတယ်။ အဲဒီဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ ကိန်းနေကျဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာန သယလဲမကိန်းဘဲ ကင်းနေပုံကို ဒီလိုဆက်ပြီးပြဆိုပါတယ်။

တေန-အရဟတ္တမဂ်ရရန် အခြေခံဖြစ်သောထိုစတုတ္ထဈာန်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာ-အဝိဇ္ဇာကို၊ ပဟေတိ-ပယ်၏၊ တတ္ထ-အရဟတ္တမဂ်၏ အနီးကပ် အခြေခံဖြစ်သော ထိုစတုတ္ထဈာန်၌၊ ဝါ-ထိုစတုတ္ထဈာန်၌ ပါဝင်သော ဥပေက္ခာ၌၊ အဝိဇ္ဇာနသယော-အဝိဇ္ဇာနသယသည်၊ န အနုသေတိ- မကိန်းပါ၊ ဖြစ်ခွင့်မရှိပါ။ ဝါ-ဖြစ်ခွင့်မရှိလို့ ထိုဈာန်၌ ထိုအဝိဇ္ဇာကို မပယ်အပ်တော့ပါတဲ့။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

အဲဒီစတုတ္ထဈာန်မှာပါဝင်တဲ့ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ ဖြစ်ခွင့်မရှိသောကြောင့် အဝိဇ္ဇာနဿယကို မပယ်အပ်ဘူးလို့ဆိုလိုတာပါ။ ဒါက ဓမ္မဒိန္နာထေရီမ၏ ရည်ရွယ်ချက်အရ ဟောထားတာပါ။ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်အရမဟုတ်ဘဲ သာမန်ဆိုရင်တော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဟူသမျှ၌ အဝိဇ္ဇာနဿယကိန်းသည်ချည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ် တို့ဖြင့် ပယ်အပ်သည်ချည်းသာဖြစ်ကြောင်း အဘိဓမ္မာဒေသနာအရ မှတ်ယူထားရပါတယ်။

သာသနာပကရသေ့တွေမှာ မိမိတို့ရထားတဲ့ ဈာန်များ၌ ရာဂါနဿယ အဝိဇ္ဇာနဿယတွေ ကိန်းနေတာချည်းပါ။ သာသနာတွင်း၌လဲ အရိယမဂ်ဖိုလ်မရောက်တဲ့ ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အဲဒီဈာန်တွေ၌ ရာဂါနဿယစသည်တွေ ကိန်းနေတာချည်းပါ။ အရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် သုနက္ခတ္တတို့ဆိုတာ ဈာန်တွင်မကဘူး အဘိညာဉ်တွေတောင် အချို့ကိုရနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကိုတောင် ပြောဆိုနေကြတော့ သူတို့ရထားတဲ့ ဈာန်များ၌ အနဿယမျိုးစုံ ကိန်းနေကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဗြဟ္မာ့ဘုံရောက်ကြတယ်ဆိုရာ၌လဲ အဲဒီဗြဟ္မာ့ဘုံရောက်ကြောင်းဈာန်၌ အနဿယမကင်းသေးကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ သာမန်အနေအားဖြင့် စတုတ္ထဈာန်ဥပေက္ခာ၌လဲ အဝိဇ္ဇာနဿ

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုံရားကြီး နှစ်

ယမကင်းသေးကြောင်း၊ အဲဒီအနုသယကို ပယ်အပ်ကြောင်းလဲ ထင်ရှားနေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏ ရည်ရွယ်ချက်အရအားဖြင့်တော့ စတုတ္ထဈာန်ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာနုသယမကင်းလို့ အဲဒီဥပေက္ခာ၌ အနုသယကိုပယ်ရန် မလိုဘူး။ မပယ်ရဘူးလို့ဆိုတာပဲ။ ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ်ရောက်အောင် အားထုတ်မည့်ပုဂ္ဂိုလ် ထူးဖြစ်တဲ့ရဟန်းဟာ ဝိပဿနာ၏အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတယ်။ အဲဒီဈာန်မှထပြီး ဝိပဿနာရှုခြင်းဖြင့် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် ရောက်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီစတုတ္ထဈာန် ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာဖြစ်ခွင့်မရှိသောကြောင့် အဲဒီစတုတ္ထဈာန်ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာနုသယကို ပယ်ရန်မလိုတော့ပါဘူး။

အဝိဇ္ဇာနုသယကို စင်စစ်ပယ်တာကတော့ အရဟတ္တမဂ် ကပယ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခြေခံဖြစ်တဲ့စတုတ္ထဈာန်၏ အထောက် အပံ့နှင့်လဲမကင်းလို့ စတုတ္ထဈာန်ဥပေက္ခာက ပယ်တယ်လို့လဲ ရည်ရွယ် ချက်အားဖြင့် ဆိုတာပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် သစ်ကိုင်းကို ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ရာမှာ ဓားသွားဖြင့်သာ ခုတ်ဖြတ်တာပဲ။ ဓားရိုးဖြင့်ခုတ် ဖြတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဓားရိုးအကူအညီဖြင့် ခုတ်ဖြတ် ရသောကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့်ပြောရရင် ဓားရိုးဖြင့် ခုတ်ဖြတ်

ဒေါ ဓမ္မဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

တယ်လို့လဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါလိုပါပဲ။ ဒါလောက်ဆိုရင် လိုရင်းကို တော့ နားလည်လောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် စတုတ္ထဈာန်၏ဂုဏ်တွေကို ရှေ့ပိုင်းက ချီးကျူးပြထားတာတွေလဲ ပြောရဦးမယ်။

ဒီမှာ ဝိပဿနာရှုနေကြတဲ့ယောဂီတွေထဲက တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ဈာန်သဘောတွေလဲ တွေ့နေကြတာရှိတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ ယခုပြောပြမည့် ဈာန်အကြောင်းအရာတွေကို အလွယ် တကူနဲ့ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို မတွေ့ဘူးတဲ့သူတွေကတော့ နားလည်ဖို့မလွယ်လှဘူး။ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ သဘောတွေပါပဲ။ စတုတ္ထ ဈာန်မရောက်ခင်ကပင် သုခနဲ့ဒုက္ခပယ်ခဲ့ပြီ ကင်းခဲ့ပြီတဲ့ သောမနဿနဲ့ ဒေါမနဿလဲချုပ်ခဲ့ ကင်းခဲ့ပြီတဲ့ အဲဒီစကားဖြင့် သုခ ဒုက္ခ သောမနဿ ဒေါမနဿဆိုတဲ့ ဝေဒနာလေးပါးဟာ ဒီစတုတ္ထဈာန်မှာမရှိကြောင်း ဖော်ပြတာပါပဲ။ အဲဒါဟာ ဒီစတုတ္ထဈာန်၌ ကိုယ်ထဲမှာ အာရုံဆိုးနဲ့ တွေ့ထိပြီး အခံခက်တဲ့ဆင်းရဲခိုတဲ့ဒုက္ခဝေဒနာလဲ မရှိဘူး။ အာရုံကောင်း နဲ့တွေ့ထိပြီး ကောင်းတဲ့ချမ်းသာတဲ့ သုခဝေဒနာလဲ မရှိဘူး။ စိတ်နှလုံး မသာတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲဒေါမနဿလဲ မရှိဘူး။ ရွှင်လန်းဝမ်းသာတဲ့ စိတ်ချမ်းသာ သောမနဿလဲမရှိဘူး။ အဲဒါတွေဟာ ဘယ်တော့က ကင်းလာခဲ့တာလဲဆိုတော့-

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ညောင်းမှု၊ ပူမှု၊ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု၊ ယားမှုစသော ကိုယ်ဆင်းရဲ
ဒုက္ခဝေဒနာဟာ ပဌမဈာန်ရောက်ခါနီး ဥပစာသမာဓိဖြစ်ခိုက်ကစပြီး
ကင်းလာခဲ့တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿသဝေဒနာလဲ အဲဒီဥပစာ
သမာဓိဖြစ်ခိုက်မှာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသမာဓိက သိပ်အား
မကောင်းသေးတဲ့အတွက် စိတ်မချမ်းသာစရာအကြောင်းပေါ်လာရင်
အဲဒီ ဒေါမနဿကတော့ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဘယ်ကျမှ သူက
ကောင်းကောင်းကင်းသလဲဆိုတော့ ဒုတိယဈာန်ရောက်ခါနီး ဥပစာသ
မာဓိ ဖြစ်ခိုက်ကျမှ အဲဒီဒေါမနဿက ကင်းရှင်းသွားတယ်။ အဲဒီအခါက
စပြီး စိတ်နှလုံးမသာမှု စိတ်ဆင်းရဲဒေါမနဿဟာ လုံးဝကင်းရှင်းလာ
ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ထဲကချမ်းသာမှု သုခဝေဒနာကတော့ တတိယဈာန်
ရောက်ခါနီး ဥပစာသမာဓိဖြစ်ခိုက်ကစပြီး ကင်းခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဥပစာသမာဓိ မဖြစ်ခင်ကတော့ ဝမ်းမြောက်တက်ကြွမှု
ပီတိက မကင်းသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပီတိကြောင့်ဖြစ်တဲ့ စိတ္တရောင်
ကောင်းတွေပိုပြီး ကိုယ်ထဲမှာ အတွေ့ကောင်းရှိနေလို့ အထူးကောင်း
တဲ့ကိုယ်ချမ်းသာက ရှိနေသေးတာပဲ။ ပီတိကင်းတဲ့ တတိယဈာန်ရ
အောင်အားထုတ်နေရင်း အားကောင်းတဲ့ ဥပစာသမာဓိဖြစ်ပေါ်လာ
တဲ့အခါကျတော့ ပီတိလဲကင်းသွားလို့ အဲဒီကိုယ်ချမ်းသာသုခလဲ
ကင်းသွားခဲ့တယ်။ စိတ်ရွှင်လန်းဝမ်းသာမှု သောမနဿဆိုတာကတော့

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

စတုတ္ထဈာန် ရောက်ခါနီး ဥပစာသမာဓိ ဖြစ်ခိုက်ကစပြီး ကင်းလာခဲ့တယ်။ စတုတ္ထဈာန်ဆိုတာက သုခနှင့်မယှဉ်ဘူး။ ဥပေက္ခာနှင့်သာယှဉ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစတုတ္ထဈာန်ဖြစ်အောင် ကျေးဇူးပြုတဲ့ ဥပစာသမာဓိကတည်းက သုခဆိုတဲ့သောမနဿနှင့်မယှဉ်ဘဲ ဥပေက္ခာနှင့်သာယှဉ်တွဲပြီး ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ အနည်းဆုံး သုံးလေးပီထီလောက် သုခကင်းပြီး ဥပက္ခာနှင့်သာယှဉ်လျက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် ရှေးအဖို့ကပင် သုခနှင့်ဒုက္ခလဲ ပယ်ခဲ့တယ်။ ကင်းခဲ့တယ်။ သောမနဿနှင့် ဒေါမနဿလဲချုပ်ခဲ့ ကင်းခဲ့တယ်လို့ ပြထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပြပုံက ပါဠိနည်းအရ အမြတ်ကို ရေထားပြီးပြတာပဲ။ တကယ်ချုပ်ကင်းတဲ့ အစဉ်အားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဆင်းရဲဒုက္ခကစပြီး ကင်းခဲ့တယ်။ ဒုတိယဈာန်အနီးကျတော့ စိတ်ဆင်းရဲဒေါမနဿ ကင်းခဲ့တယ်။ တတိယဈာန်အနီးကျတော့ ကိုယ်ချမ်းသာသုခကင်းခဲ့တယ်။ စတုတ္ထဈာန်အနီးကျတော့ သောမနဿဆိုတဲ့ စိတ်ရှင်လန်းချမ်းသာမှုသုခလဲ ကင်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စတုတ္ထဈာန်ဖြစ်ခိုက်၌ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲလဲ မရှိဘူး။ ကိုယ်ချမ်းသာစိတ်ချမ်းသာလဲမရှိဘူး။ မဆင်းရဲမချမ်းသာ အလယ်အလတ်ဥပေက္ခာဝေဒနာသာရှိတယ်။ မကောင်းမဆိုး ရိုးရိုးနေသာထိုင်သာမျှသာ ထင်ရှားနေတယ်။

ဒေါ့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ယခုပြောခဲ့တဲ့ ဈာန် ၄-ပါးထဲက ပဌမဈာန်မှာ အာရုံကိုကြံမှု ဝိတက်လဲပါသည်။ အာရုံကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်မှု ဝိစာရလဲပါသည်။ နှစ်သိမ့်အားရလျက် တက်ကြွဝမ်းမြောက်မှု ဝိတိလဲပါသည်။ စိတ်ရွှင်လန်းချမ်းသာမှု သုခလဲပါသည်။ အာရုံ၌ စူးစိုက်သက်ဝင်မှု ကောဂ္ဂတာလဲပါသည်။ အဲဒါကို အတိုချုပ်မှတ်ရအောင် ဆောင်ပုဒ် ၂-ခု စီထားတယ်။ အဲဒီဆောင်ပုဒ်များကို ဆိုကြရမယ်။

(၁) ကြံစည်စဉ်းစား၊ နှစ်သိမ့်ပွား၊ ကောင်းစားချမ်းသာသည်။

ရှုရာရာတွင်၊ စူးစိုက်ဝင်၊ ငါးအင် ပ-ဈာန်မည်။

ရှုပ်နှစ်တုံ့ဆံသဘောလက္ခဏာအမှန်ကိုရှုလိသော လက္ခဏာပနိဋ္ဌာန်ခေါ် ဝိပဿနာ၌လဲ အမှတ်အထူးကောင်းလာသည်မှစ၍ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ်အထိ အဲဒီဈာန်အင်္ဂါငါးပါးကို ထင်ရှားတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ရှုမည့်အာရုံကို ကြံစည်မှုလဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီအာရုံကို စဉ်းစားသုံးသပ်မှုလဲ ထင်ရှားတယ်။ အမှတ်အထူးကောင်းတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်မှုရော စိတ်ရွှင်လန်းဝမ်းသာမှုရော ထင်ရှားတယ်။ စိတ်ကတခြားသို့မထွက်ဘဲ မပျံ့လွင့်ဘဲ ရှုရာရှုရာအာရုံ၌သာ ကပ်လျက်ကပ်လျက် တည်တည်နေတဲ့ ကောဂ္ဂတာ

ဒေါ ဓမ္မဓမ္မသုတ်တရားစတင် နှစ်

ခေါ်သမာဓိလဲ ထင်ရှားတယ်။

ဒုတိယဈာန်ဆိုတဲ့ သမထဈာန်မှာတော့ ပိတက်နှင့်ပိစာရ မပါတော့ဘူး။ ပိတိ၊ သုခ၊ ကေဂ္ဂတာဆိုတဲ့ ဈာန်အင်္ဂါသုံးပါးသာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဝမ်းမြောက်မှုပိတိက အထူးထင်ရှားတယ်။ သုခလဲ အရင်က ထက် ပိုပြီးထင်ရှားတယ်။ အဲဒါလဲ ဆောင်ပုဒ်စီတားတယ်။ ဆိုကြရမယ်။

(၂) နှစ်သိမ့်ချမ်းသာ၊ စူးစိုက်တာ၊ သုံးဖြာ ဒု-ဈာန်မည်။

ဝိပဿနာဈာန်မှာလဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အနုပိုင်းမှာ ပိတိနဲ့ သုခဟာ အထူးထင်ရှားတာပဲ။ ပိတိထင်ရှားပုံကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခွံခွံ တပြုံးပြုံးဖြစ်ပြီးတော့လဲ ထင်ရှားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပေါ့ တက်ကြွပြီးတော့လဲ ထင်ရှားတတ်တယ်။ အလွန်အကဲ ဝမ်းမြောက်ပြီး တော့လဲ ထင်ရှားတယ်။ သုခကလဲ အလွန်အကဲ ချမ်းသာရွှင်ပျပြီး ထင်ရှားတယ်။ ဘယ်တော့ကမှ ဒီလိုချမ်းသာကို မတွေ့ဖူးဘူးလို့တောင် ပြောတတ်ကြသေးတယ်။

တတိယဈာန်ဆိုတဲ့ သမထဈာန်မှာတော့ ဝမ်းမြောက်တက်ကြွ တဲ့ပိတိမပါတော့ဘဲ စိတ်ရွှင်လန်းချမ်းသာမှုသုခက အလွန်အကဲဖြစ် နေတယ်။ သမာဓိကလဲ ပိုပြီးကောင်းလာတယ်။ အဲဒီ သုခနဲ့ကေဂ္ဂတာ ၂-ပါးကို တတိယဈာန်လို့ခေါ်ရတာပဲ။ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

(၃) ချမ်းသာမှုနှင့်၊ စူးစိုက်လင်း၊ သုံးဆင့်စွာနုခေါ်သည်။

ဝိပဿနာမှာလဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အရင့်ပိုင်း၌ အဲဒီသုခဟာ ပိုပြီးထင်ရှားတယ်။ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ဝမ်းမြောက်တက်ကြွခြင်း မရှိဘဲ တည်ငြိမ်လျက် ချမ်းသာနေတာကို ထင်ရှားတွေ့ရတယ်။

သမထစတုတ္ထဈာန်ကျတော့ ရှေးနားဝိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သုခ သောမနဿဆိုတဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာနှင့် စိတ်ချမ်းသာတောင် မထင်ရှားတော့ဘဲ မဆိုးမကောင်းအလယ်အလတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ နေသာရုံမျှဖြစ်နေတဲ့ ဥပေက္ခာသာပါတယ်။ အဲဒီဥပေက္ခာနဲ့ ကေဂ္ဂတာ ကို စတုတ္ထဈာန်လို့ ဆိုရတာပဲ။ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

(၄) ဥပေက္ခာနှင့်၊ စူးစိုက်လင်း၊ လေးဆင့်စွာနုခေါ်သည်။

ဝိပဿနာမှာတော့ ဒီဥပေက္ခာနှင့် ကေဂ္ဂတာဟာ ဘက်ညာဏ် ကစပြီး ထင်ရှားတတ်တယ်။ အထူးအားဖြင့် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၌ ပိုပြီးထင်ရှားတတ်ပါတယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဖြစ်နေခိုက်မှာ ကိုယ်ထဲ က ဆင်းရဲဆိုတာကတော့ လုံးလုံးကင်းနေပါတယ်။ မူလက ချောင်းဆိုး ခြင်းစသော ရောဂါရှိနေတောင်မှ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဖြစ်နေတဲ့အခါ အဲဒီရောဂါ လုံးလုံးမပေါ်လာဘဲ ကင်းနေတယ်။ တချို့မှာဆိုရင် ဆေးနဲ့ကု

ဒေါ ဓမ္မဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

လှိုမပျောက်နိုင်တဲ့ရောဂါတောင် လုံးလုံးပျောက်ကင်းပြီး ကျန်းမာသွားတာလဲ တော်တော်များများရှိပါတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲဒေါမနဿဆိုတာလဲ အဲဒီဉာဏ်ရောက်နေခိုက်မှာ ကင်းနေတာပဲ။ စိတ်ညစ်စရာအာရုံနဲ့ ကြားရတွေ့ရပေမယ့် ရှုမှတ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီစိတ်ဆင်းရဲဟာ လုံးဝကင်းသွားတာပဲ။ နေကောင်းထိုင်သာဖြစ်နေပေမယ့်လို့ ကိုယ်ချမ်းသာဆိုတာလဲ အဲဒီဉာဏ်ဖြစ်နေခိုက်မှာ မထင်ရှားပဲရှိနေတတ်ပါတယ်။ ရွှင်လန်းဝမ်းသာမှုလဲကင်းပြီး အေးငြိမ်းနေတတ်ပါတယ်။ မဆိုးမကောင်းအလယ်အလတ်ဖြစ်လျက် ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဥပေက္ခာမျှသာ အထူးထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖူးတဲ့သူဆိုရင် စတုတ္ထဈာန်၌ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ သုခ သောမနဿဆိုတဲ့ ဝေဒနာ ၄-ပါးကင်းပြီး အလယ်အလတ်ဥပေက္ခာမျှ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တွေ့သင်္ခါရပေက္ခာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်။ ယခုပြောတဲ့အတိုင်း သဘောကံပေါက်ပုံကို ပါဠိအနက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး အာရုံပြုကြရအောင် ပါဠိအနက်ကိုထပ်မံပြီး ရွတ်ဆိုပြပါဦးမယ်။

ဒေါ မဟာဝစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အာဝုသောဝိသာခ-ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဣဓ-ဤသာသနာ
 တော်၌၊ ဘိက္ခု-ရဟန်းသည်၊ ပုဗ္ဗေဝ-စတုတ္ထဈာန်သို့ မရောက်မီရေး
 အဖို့ကပင်လျှင်၊ သုခဿစပဟာနာ-ကိုယ်ချမ်းသာဟူသောသုခကိုလဲ
 ပယ်ခြင်းကြောင့်၊ ဝါ-သုခလဲကင်းခြင်းကြောင့်၊ ဒုက္ခဿစ ပဟာနာ-
 ကိုယ်ဆင်းဟူသောဒုက္ခကိုလဲ ပယ်ခြင်းကြောင့်၊ ဝါ-ဒုက္ခလဲကင်းခြင်း
 ကြောင့်၊ သောမနဿဒေါမနဿာနံအတ္ထင်္ဂမာ-စိတ်ချမ်းသာ သော
 မနဿနှင့် စိတ်ဆင်းရဲဒေါမနဿတို့၏ချုပ်ခြင်း ကင်းခြင်းကြောင့်၊
 အဒုက္ခမသုခံ-ဒုက္ခလဲမရှိ သုခလဲမရှိသော၊ (ပ) စတုတ္ထဈာန်-စတုတ္ထ
 ဈာန်သို့၊ ဥပသမ္ပဋ္ဌ-ရောက်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏တဲ့။

အဲဒီစတုတ္ထဈာန်ဖြစ်နေခိုက်မှာ အသက်ရှူလေလဲမရှိတဲ့ ကင်း
 နေတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ဒီပါဠိမှာ ပြမထားဘူး၊ အခြားပါဠိမှာတော့
 ထင်ရှားပြထားပါတယ်၊ ရှေ့ကတုန်းက နိရောဓသမာပတ်ရောက်ခါနီး၌
 ကာယသင်္ခါရက ရှေးဦးစွာချုပ်တယ်လို့ဆိုတာဟာ ဒီစတုတ္ထဈာန်၏
 အစွမ်းကြောင့် အသက်ရှူလေချုပ်ကင်းတာကို ဆိုတာပါပဲ၊ ဝိပဿနာ
 ရှုနေတဲ့ယောဂီထဲကလဲ အမှတ်အတားကောင်းနေဆဲမှာ အသက်ရှူလေ
 ကင်းနေတာကို တစ်ချို့က ထင်ရှားတွေ့နေကြရပါတယ်၊ ဘေးက
 လူတွေ ကြည့်တော့လဲ အသက်ရှူလေကို မတွေ့ရဘဲ ကင်းနေကြောင်း
 ထင်ရှား သိကြရပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီစတုတ္ထဈာန်၏ ချီးမွမ်းဖွယ်

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဂုဏ်တစ်ခုကို “ဥပေက္ခာသတိပါရိသုဒ္ဓိ - ဥပေက္ခာကြောင့်ဖြစ်သော အမှတ်ရမှုသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းလဲရှိသည်” လို့လဲ ပြဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီဥပေက္ခာကတော့ ဝေဒနာဥပေက္ခာမဟုတ်ဘူး။ အတူ ဖြစ်ဖက်တရားတွေကိုညီမျှအောင် ကျေးဇူးပြုပေးတဲ့ သဘောတရားပဲ။ အဲဒါကို တတြမဇ္ဈတ္တတာစေတသိက်လို့လဲခေါ်တယ်။ အဲဒီတတြမဇ္ဈတ္တ တာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာက သဒ္ဓါနဲ့ပညာကိုလဲညီမျှစေတယ်။ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိကိုလဲ ညီမျှစေတယ်။ ဘယ်လိုညီမျှစေတာလဲဆိုတော့ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သဒ္ဓါဆိုတဲ့ယုံကြည်မှုက လွန်ကဲနေတယ်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် သင့်၊မသင့် ဘာမျှမဆင်ခြင်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ယုတ်လျော့အားနည်းနေတာပေါ့။ ဘာသာ ရေးနှစ်စပ်ပြီး အသင့်ယုတ္တိမရှိဘဲ စွဲလမ်းနေကြတာဟာ အဲဒီယုံကြည်မှု သဒ္ဓါလွန်ကဲနေလို့ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမည်ခံအချို့က ဗုဒ္ဓတရားတော်နဲ့ဆန့်ကျင် နေတဲ့အယူကို အဟုတ်အမှန်အနေဖြင့် လက်ခံစွဲလမ်းနေကြတာလဲ ဒီယုံကြည်မှုလွန်ကဲပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်အားနည်းနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီလို မယုံသင့်တာကို ယုံတာကတော့ ကုသိုလ်သဒ္ဓါတရားတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ မိစ္ဆာအဓိမောက္ခခေါ်တဲ့ မှားယွင်းစွာယုံကြည်ဆုံးဖြတ်မှုပါပဲ။ ဘုရား တရား သံယာအစစ်အမှန်၌ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါက အလွန်အကဲဖြစ်နေ

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခွဲ

ရင်လဲ အသိပညာဘက်က အားလျော့နေတတ်တာပဲ။

စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်က လွန်ကဲနေရင်လဲ ယုံသင့်တာကို မယုံဘဲ ရှိနေတတ်တယ်။ ဗဟုသုတကိုမရှိပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်လွန်ကဲနေရင် တရားအားထုတ်ပုံ နည်းမှန်ကိုလဲ မယုံဘဲရှိနေတတ်တယ်။ မယုံလို့ လုံးလုံးအားမထုတ်ဘဲနေတာလဲရှိတယ်။ အားထုတ်တောင်မှ ရှိရှိသေသေ အားမထုတ်ဘဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုတွေများနေတာနဲ့ သမာဓိမဖြစ်ဘဲ ရှိနေတတ်တယ်။ သမာဓိမဖြစ်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်လဲမဖြစ်ဘဲ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒီမှာတရားအားထုတ်တဲ့သူတွေက အစပိုင်းမှာ အဲဒီလို ယုံယုံကြည်ကြည် အားမထုတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်မဖြစ်ဘဲ အချိန်ကုန် နေတာလဲရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့မှ ကောင်းကောင်းအားထုတ် ပြီး သမာဓိဉာဏ်ဖြစ်လာလို့ အစပိုင်းက ဆင်ခြင်နေခဲ့တာ မှားကြောင်း သဘောပေါက်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီယုံကြည်မှုသဒ္ဓါနှင့် ဆင်ခြင်မှုအသိဉာဏ်ညီမျှ စေဖို့လိုပါတယ်။ ဘုရားဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်နှင့် အညီ ရှိရှိသေသေရှုမှတ်အားထုတ်နေရင် ယခုဖော်ပြခဲ့တဲ့ တကြိမ် မဇ္ဈတ္တတာခေါ်ဥပေက္ခာက အားရှိပြီးတော့ အဲဒီသဒ္ဓါနှင့်ပညာကို အချင်းချင်း မယုတ်မလွန် ညီမျှစေပါတယ်။ အဲဒီလို ညီမျှတဲ့အခါ ဉာဏ်ထူး တရားထူးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

နောက်ပြီးတော့ အားထုတ်မှု ဝီရိယလွန်ကဲနေတဲ့အခါ စိတ် တည်ကြည်မှု သမာဓိအားလျော့နေတယ်၊ ဝိပဿနာရှုခါစပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြင်မှု ကြားမှုစသော ရှုစရာတွေများစွာကို လိုက်ပြီးရှုမှတ်နေရင် ကြောင့်ကြစိုက်မှုက လွန်ကဲနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှုစတဲ့အာရုံမှာ စိတ်က ကောင်းကောင်းမတည်ဘဲ ရှိနေတတ်တယ်၊ အာရုံတစ်ခုကို ရှုနေရင်း အခြားအာရုံကိုရှုဖို့ ကြောင့်ကြစိုက်နေတယ်၊ အဲဒီအာရုံကို ရှုနေရင်းလဲ အခြားအာရုံဆီကို စိတ်ကရောက်သွားပြန်တယ်၊ ဒီပုံဒီနည်းဖြင့် ရှုနေဆဲ အာရုံ၌ ကောင်းကောင်းမစူးစိုက်ဘဲ မကပ်ဘဲ ပျံ့လွင့်နေတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ပြန့်လွင့်နေတော့ သမာဓိအားလျော့နေတာပေါ့၊ သမာဓိအား မရှိတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာလဲမဖြစ်ဘူး။

အာရုံတစ်ခုတည်း၌သာ စူးစိုက်ပြီးရှုနေရင်လဲ ကြောင့်ကြ မပြုရသောကြောင့် ဝီရိယက အားလျော့နေတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ကြောင့်ကြစိုက်မှု အားထုတ်မှုဝီရိယက အားနည်းနေတော့ သမာဓိ လွန်ကဲပြီး ထိနမိဒွဆိုတဲ့ ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိမှု ဝင်ရောက်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ သမာဓိအစစ် မဖြစ်သောကြောင့် ဝိပဿနာပညာလဲ မဖြစ်ဘဲရှိနေတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဝီရိယနှင့်သမာဓိလဲညီမျှဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို ညီမျှအောင် အာရုံတွေများစွာကိုလဲ အားထုတ်စဉ် မရှုဘဲ၊ တစ်အာရုံ

ဒွေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၈

ထဲကိုလဲမရှုဘဲ အနည်းဆုံး အာရုံနှစ်မျိုးလောက်တော့ ရှိဖို့လိုပါတယ်။
ဒါကြောင့် ထိုင်တယ် ထိတယ်လို့ ဒီနှစ်မျိုးကစပြီးတော့ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းဗိုက်
၏ ဖောင်းမှုဝိန်မှုကို ဖောင်းတယ်ဝိန်တယ်လို့ ဒီနှစ်မျိုးက စပြီးတော့
ဖြစ်စေ ရှုမှတ်ဖို့ညွှန်ကြားနေတာပါပဲ။

အဲဒီလိုရှုမှတ်လို့ တကြမဇ္ဈတ္တတာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာက အား
ရှိတဲ့အခါ အလွန်လဲကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ ကြောင့်ကြစိုက်မှုလဲ လုံးလုံး
မကင်းဘဲ သူ့အရှိန်နဲ့သူ့ အမှတ်ကောင်းလာတယ်။ အဲဒီအခါ ရှုမှတ်
ရတာလဲ မပင်ပန်းဘဲ အမှတ်အသိက ကောင်းလာတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါ အလွန်ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ အမှတ်အသိ
ကောင်းတာဟာ ထင်ရှားလာတယ်။ အဲဒါဟာ တကြမဇ္ဈတ္တတာ ထင်ရှား
လာတာပဲ။ ပေးလှူတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ သီလဆောက်တည်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊
ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ တရားနာတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်အမှုကို
ပြုတဲ့အခါတိုင်း ဒီတကြမဇ္ဈတ္တတာဆိုတဲ့ဥပေက္ခာက ပါတာချည်းပဲ။
ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုသာမန်ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီ ဥပေက္ခာ
က မထင်ရှားဘူး။ စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ အဲဒီဥပေက္ခာကို
ထင်ရှားမတွေ့ကြရဘူး။ စာပေကျမ်းဂန်အရ မှတ်သားပြီး ပြောဟောနေ
ကြရတာပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်အရ ဖြစ်ခိုက်ရပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်
နေတဲ့သူမှာတော့ စာမတတ်ပေမယ့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ

ဒေ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဒီအညီအမျှရဲ့တဲ့ ဥပေက္ခာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတာပဲ။

သင်္ခါရပေက္ခာ၏ညီမျှမှုဂုဏ် ၃ ပါး

ဒါပေမယ့် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကျမှ ပိုပြီးထင်ရှားတယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရောက်နေတဲ့သူဟာ ဖောင်းတာပိန်တာကစပြီးတော့ဖြစ်စေ၊ ထင်ရှားတဲ့အခြားအာရုံကစပြီးဖြစ်စေ ရှုမှတ်နေရင် အစပိုင်းလေးငါးဆယ်ချက်လောက်သာ ကြောင်ကြစိုက်ပြီး ရှုမှတ်ရတယ်။ အဲဒီကနောက်တော့ အထူးလဲကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး၊ ကြောင့်ကြစိုက်မှု လုံးလုံးကင်းနေတာလဲမဟုတ်ဘူး။ အမှတ်အသိကလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူ့အရှိန်နဲ့သူ ဖြစ်ပြီးသွားနေတယ်။ အဲဒါဟာ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၏ ညီမျှမှုဂုဏ်သုံးပါးထဲက တစ်ပါးပါပဲ။ အဲဒီဂုဏ်သုံးပါးထဲမှာ -

ဘယဉ္စ နန္တိဉ္စ ဝိပ္ပဟာယ သင်္ခါရေသု ဥဒါသိနော-လို့ ပြဆိုထားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့်အညီ “ကြောက်၊ နှစ်သက်ခြင်း ကင်းရှင်းပေသည်” လို့ ရှစ်လုံးဖွဲ့ တစ်ပိုဒ်စီထားတယ်။ ဘယဉာဏ်စသည်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကြောက်ဖွယ်ထင်ခဲ့တယ်၊ အပြစ်မြင်ခဲ့တယ်၊ ငြီးငွေ့ခဲ့တယ်၊ စွန့်လွှတ်ချင်ခဲ့တယ်၊ စွန့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဆက်လက်ပြီး အထူးအားထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အကုန်ကင်းသွားတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ထူးခြားတဲ့ အသိ

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဉာဏ်စသည်တွေကို နှစ်သက်ခဲ့တယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဖြစ်တဲ့အခါ ကျတော့ အဲဒီအလွန်အကဲ နှစ်သက်ခြင်းလဲ ကင်းသွားတယ်။ အဲဒါကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ “ဘယဉ္ဇ-ကြောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝါ-ကြောက်ခြင်း အပြစ်မြင်ခြင်းစသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နန္ဒိဉ္ဇ-နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝိပ္ပဟာယ-ပယ်စွန့်၍ ဝါ - ကင်းရှင်းစေ၍ သင်္ခါရေသု - မြင်မှုကြားမှုစသော ထင်ပေါ်လာသမျှသင်္ခါရတို့၌ ဥဒါသိနော- မချစ်မမုန်းအညီအမျှ ရလျက်ရှိပါသည်” လို့ ပြဆိုထားတာပါ။ အဲဒီဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

ကြောက်. နှစ်သက်ခြင်း ကင်းရှင်းပေသည်။

အညီအမျှရှုပုံ နောက်တစ်ခုကတော့ နေထုပနေဟောတိ န ဒုဗ္ဗနေ ဥပေက္ခကော ဝိဟရတိ သတော သမ္ပဇာနော- လို့ ဟောထားတဲ့ အနိယာဝါသတရားတော်ထဲက ဆဋ္ဌင်္ဂပေက္ခာ ဖြစ်ပုံပါ။ အဲဒါကို “ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှုမြဲတူညီ” လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှုမြဲတူညီ။

အာရုံအကောင်းနဲ့အဆိုး . ချမ်းသာနဲ့ဆင်းရဲကို ညီတူညီမျှ ရှုပါတယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဖြစ်နေတဲ့အခါ ချမ်းသာနဲ့ ဆင်းရဲ

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဖြစ်ဖြစ်၊ အာရုံအကောင်းနဲ့အဆိုးဖြစ်ဖြစ် သိရုံသိရုံမျှ ညီတူညာတူပဲ ရှုသွားတာကို ထင်ရှားတွေ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေသဂုံတ္တရပါဠိ (နာ ၂၇၀)မှာ ဒီလိုဟောထားပါတယ်။

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ နေဝ
သုမနော ဟောတိ န ဒုဗ္ဗနော၊ ဥပေက္ခကော ဝိဟရတိ
သတော သမ္ပဇာနော။

ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့ ဣဓ - ဤသာသနာတော်၌၊ ဘိက္ခု-
ရဟန်းသည်၊ စက္ခုနာ - မျက်စိဖြင့်၊ ရူပံ - အဆင်းကို၊ ဒိသ္မာ -
မြင်ပြီး၍၊ (မြင်ပြီး၍တဲ့နော်၊ မမြင်ရတာတွေကို ဆင်ခြင်ပြီးရှုရတာ
မဟုတ်ဘူး) မြင်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ရှုသိဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို မြင်ပြီးလျှင်
ပြီးချင်း ရှုမှတ်ပြီး အမှန်အတိုင်းသိရင် အဲဒီမြင်ရတာနဲ့စပ်ပြီး ကိလေသာ
ဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ ငြိမ်းတယ်၊ အဲဒီလို ကိလေသာငြိမ်းအောင် ဝိပဿနာ
ရှုရတယ်ဆိုတာကို ခိုင်မြဲစွာမှတ်ထားကြရမယ်၊ နေဝ သုမနော ဟော
တိ- ရွှင်လန်းဝမ်းသာတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ (ဘယ်လိုအာရုံကောင်း
တွေကို မြင်ရပေမယ့် ဝမ်းမသာပါဘူးတဲ့) န ဒုဗ္ဗနော - နှလုံးမသာတာ
စိတ်ဆင်းရဲတာလဲမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ (ဘယ်လိုအာရုံဆိုးတွေကို မြင်ရ
ပေမယ့် နှလုံးမသာလဲ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေပါသလဲ

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဆိုတော့) ဥပေက္ခကော ဝိဟရတိ - သိရုံသိရုံမျှ အလယ်အလတ် အညီအမျှရှုနေပါတယ်တဲ့။ (ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရပါသလဲဆိုတော့) သတော-အမှတ်ရလျက်၊ သမ္မတနော - မှန်စွာသိနေလို့ပါတဲ့၊ မြင်ပြီး လျှင်ပြီးချင်း အမှတ်ရပြီး ဖြစ်ပျက်သွားတယ်။ မမြဲဘူးစသည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိသိနေလို့ ဘယ်လိုအဆင်းကောင်းကိုမြင်ရပေမယ့် ဝမ်းသာခြင်းမဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လိုအဆင်းဆိုးကိုမြင်ရပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမဖြစ်ဘူး။ သိရုံသိရုံအညီအမျှ ရှုနေနိုင် ပါတယ် တဲ့၊ အဲဒီပါဠိအရ ဆောင်ပုဒ် ၃ ခု စီထားတယ်။ ဆိုကြရမယ်။

အဆင်းမြင်ရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

ဝမ်းသာမဖက်၊ စိတ်မပျက်၊ ရှုလျက်လျစ်လျူနေ။

ရဟန္တာအသွင်၊ ယောဂီရှင်၊ ရှုလျှင်ဖြစ်နိုင်ပေ။

အဲဒီလို လျစ်လျူရှုနိုင်တာက ရဟန္တာဇဂုဏ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း မပြတ်ရှုနေတဲ့ယောဂီမှာတော့ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီလျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပါတယ်တဲ့။ ထို အတူပင် ကြားရာစသည်မှာလဲ ရှုမှတ်ပြီး လျစ်လျူရှုနိုင်ပုံကို -

သောတေန သန္တံ သုတွာ - နားဖြင့်အသံကိုကြားပြီး၍...။

ယာနေန ဂန္ဓံ ယာယိတွာ - နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ကိုနံပြီး၍ ... ။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဗိဝါယ ရသံ သာယိတွာ- လျာဖြင့်အရသာကို စားသိပြီး၍ . . . ။
ကာယေန ဖောဋ္ဌဗ္ဗံ ဖုသိတွာ-ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိစရာကို တွေ့ထိပြီး၍၊
မနသာ ဓမ္မံ ဝိညာယ - စိတ်ဖြင့် သဘောအာရုံကို သိပြီး၍ -
စသည်ဖြင့် ဟောထားပါတယ်။ အဲဒီကြားရတာစသည်နှင့်ဆိုင်တဲ့
ဆောင်ပုဒ်များကိုလဲ ဆိုကြရမယ်။

အသံကြားရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

အနံ့နံရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

အရသာသိရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

အတွေ့ထိရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

သဘောသိရာ၊ ရှုမှတ်ကာ၊ မှန်စွာသိပါစေ။

ဝမ်းသာမဖက်၊ စိတ်မပျက်၊ ရှုလျက်လျစ်လျူနေ။

ရဟန္တာအသွင်၊ ယောဂီရှင်၊ ရှုလျှင်ဖြစ်နိုင်ပေ။

အဲဒါဟာ “ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှုမြဲတူညီ” ဆိုတဲ့ အညီအမျှ
ရှုမှတ်နိုင်နှင့် ထပ်တူပါပဲ။ တတိယဂုဏ်ကတော့ -

သင်္ခါရဝိစိနနေ မဇ္ဈတ္တံ ဟုတွာ - သင်္ခါရဂုဏ်တို့ကို စူးစမ်း
စိစစ်ခြင်း၌ အလယ်အလတ်လျစ်လျူခြင်းသဘောရှိပြီး အနိစ္စသည်

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဖြင့် သိရုံသိရုံမျှသာ ဖြစ်နေတယ်လို့ဆိုတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့်ရော၊ သင်္ခါရေ သုဝိယ တေသံ ဝိစိနနေပိ ဥဒါသိနံ ဟုတွာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့ ယင်းတို့ကိုရှုတဲ့ ဝိပဿနာ၌လဲ လျစ်လျူရှုလျက်ရှိ နေပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြတဲ့ မဟာဋီကာနှင့်ရော အညီပင် “ရှုသိမှုဖြစ်အောင် အထူးကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ လျစ်လျူရှုနေတယ်” ဆိုတဲ့ ညီမျှမှုဂုဏ် တစ်ခုပါ။ အဲဒါကို ရေး ၂ ပိုဒ်နဲ့တွဲပြီး ဆိုကြရမယ်။

ကြောက်၊ နှစ်သက်ခြင်း ကင်းရှင်းပေသည်၊

ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှုမြဲတူညီ၊

ကြောင့်ကြမပြု မှတ်ရှုလွယ်သည်၊

သင်္ခါရ ညီမျှဂုဏ်သုံးမည်။

ယခုပြောခဲ့တာဟာ တကြမဇ္ဈတ္တတာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာက တွဲဖက်တရားတွေကို ညီမျှစေပုံပါ။ အဲဒီဥပေက္ခာကြောင့် အမှတ်ရမှု သတိဟာ အပြည့်အစုံ စင်ကြယ်နေပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကို သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ်ရောက်တဲ့ယောဂီတွေက မိမိတို့၏ကိုယ်တွေ့နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကောင်း ကောင်းသဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ် အရိယမဂ်ဉာဏ်ရောက်အောင် အားထုတ်ဖူးတဲ့ယောဂီများဟာ မိမိတို့၏ဝိပဿနာဉာဏ်အတွေ့နဲ့နှိုင်းနှိုင်း သမထရုပ်များ၏ဖြစ်ပုံကို

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

နားလည်လောက်ပါပြီ။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏ ဖြေကြားချက်ကတော့ စတုတ္ထဈာန်ကို
ဝိပဿနာ၏အခြေခံအဖြစ်ဖြင့်ဝင်စားပြီး ဝိပဿနာရှုခြင်းဖြင့် တစ်ဆက်
တည်း အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ရောက်သွားရင် အဲဒီအခြေခံစတုတ္ထဈာန်
ထဲက ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အဝိဇ္ဇာနဿယဖြစ်ခွင့်မရှိသောကြောင့် အဲဒီ
ဥပေက္ခာ၌ အဝိဇ္ဇာနဿယကို မပယ်အပ်တော့ပါဘူးလို့ သိစေတာပါပဲ။
ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာ - အဝိဇ္ဇာကို၊ တေန-ထိုစတုတ္ထဈာန်ဖြင့်၊ ဝါ -
ထိုစတုတ္ထဈာန်၌ ပါဝင်သောဥပေက္ခာဖြင့်၊ ပဟေတိ - အရဟတ္တမဂ်
ရောက်ရန် အခြေခံအဖြစ်နှင့်ထောက်ပံ့သောအားဖြင့်ပယ်၏။ ကင်းစေ
ပါ၏။ တတ္ထ- ထိုဥပေက္ခာ၌၊ အဝိဇ္ဇာနဿယော - အဝိဇ္ဇာနဿယသည်၊
နအနုသေတိ - မကိန်းပါ။ ဝါ - မကိန်းသောကြောင့် မပယ်အပ်ပါ -
လို့ နိဂုံးချုပ်ပြီး ဖြေကြားထားတာပါပဲ။

အဲဒီအဖြေကို ကြားနာပြီးနောက် ဝိသာခဿုဌေးကြီးက ပုံတူ
တွေကို ဒီလိုမေးမြန်းပါတယ်။

ဒေါ် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ပုံတူအမေးအဖြေ

သုခိယ ပနာယျ ဝေဒနာယ ကံ ပဋိဘာဂေါ။

အယျ - အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ သုခိယ ဝေဒနာယ - သုခ
ဝေဒနာ၏ ပဋိဘာဂေါ - ပုံတူတရားကား၊ ကံပန - အဘယ်
ပါနည်း။

သုခဝေဒနာနှင့် ပုံတူတရားက ဘယ်ဟာပါလဲလို့ မေးတာ
ပါပဲ။ အဲဒီအမေးကို ဓမ္မဒိန္နထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

သုခိယ ခေါ် အာဂုဿော ဝိသာခ ဝေဒနာယ ဒုက္ခာဝေဒနာ
ပဋိဘာဂေါ။

အာဂုဿော ဝိသာခ- ဒါယကာဝိသာခ၊ သုခိယ ဝေဒနာယ-
သုခဝေဒနာ၏ ပဋိဘာဂေါ-ပုံတူတရားသည်၊ ဒုက္ခာဝေဒနာ-ဒုက္ခဝေ
ဒနာဖြစ်ပါသည်တဲ့။

ပဋိဘာဂပုဒ်ကို တူသောအဖို့ တူသောအဖို့ရှိသည်- အတူ
ဟူ၍လဲ ပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမေးအဖြေတွေဟာတော့ အဆင်တူ
- အသွင်တူ - အခြင်းအရာသဘောတူ မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည်
တူတာတွေကလဲ ပါနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည်တူတယ်
ဆိုတဲ့အနက် ပေါ်လွင်စေရန် စင်ပြိုင်ပုံတူလို့လဲ ပြန်ထိုက်ပါတယ်။

ဒေါ် ခုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

သုခဝေဒနာက နှစ်သက်စရာကောင်းသလိုပင် ဒုက္ခဝေဒနာက မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်ပြီး စင်ပြိုင်အနေဖြင့် တူတာပဲ။ တောင်ကြီးက အထက်သို့မြင့်တက်နေသလို ချောက်ကြီးက အောက်သို့ နိမ့်ကျသောအားဖြင့် စင်ပြိုင်တူနေတာပဲ။ အဲဒီလို တစ်နည်းတစ်ဖုံ တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် သုခချမ်းသာနှင့် ဒုက္ခဆင်းရဲဟာ စင်ပြိုင်တူနေတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

အဲဒီကနောက် ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိဘာဂ - စင်ပြိုင်ပုံတူက ဘာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒါကို ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် စင်ပြိုင်ပုံတူဟာ သုခဝေဒနာပါပဲလို့ ဖြေတယ်။

အဲဒီကနောက် အဒုက္ခမသုခ - မဆင်းရဲမချမ်းသာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ပဋိဘာဂပုံတူက ဘာလဲလို့မေးတယ်။ အဝိဇ္ဇာခေါ်တဲ့ မောဟပါပဲလို့ဖြေတယ်။ သုခနှင့်ဒုက္ခက ထင်ရှားတယ်။ သိလွယ်တယ်။ ဥပေက္ခာဝေဒနာက မထင်ရှားဘူး။ အသိခက်တယ်။ အဲဒါလိုပဲ လောဘနှင့် ဒေါသက ထင်ရှားတယ်။ သိလွယ်တယ်။ အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟဆိုတာ မထင်ရှားဘူး။ အသိခက်တယ်။ လောဘနှင့် ဒေါသထင်ရှားပုံကတော့ - နှစ်သက်လိုချင် ချစ်ခင်တဲ့လောဘဖြစ်ရင် ကိုယ်တိုင်လဲ သိရတယ်။ လောဘအလိုလိုက်ပြီး ပြူးတာပြောတာ ပြုလုပ်တာကို မြင်ရ ကြားရသဖြင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ထင်ရှားသိရတယ်။ ဒေါသဖြစ်ရင်တော့

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ပိုပြီးထင်ရှားသိရတာပဲ၊ မျက်နှာပျက်တာ၊ စကားကြမ်း ပြောဆိုတာ၊ အဲဒီလိုဟာတွေကို မြင်ရ ကြားရသဖြင့် အဲဒီလူ စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ အများက ထင်ရှားသိရတယ်။ မောဟဆိုတာကို တွေ့ဝေတာလို အနက်ပြန်ထားကြတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုတွေ့ဝေတာလို့ သိနားလည်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာကို မသိတာလို့ အနက်ပြန်ထားကြတယ်။ အဲဒါလဲ သိနားလည်ဖို့ခက်တာပဲ။ မသိဆိုတာ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၏ မမြဲတဲ့ သဘော ဆင်းရဲတဲ့သဘော အတ္တမဟုတ်တဲ့အနတ္တသဘော၊ မတင် တယ်တဲ့ အသုဘသဘောဆိုတဲ့ အမှန်ကိုမသိတဲ့ မြဲတဲ့အနေ ချမ်းသာ တဲ့ ကောင်းတဲ့အနေ အတ္တကောင်အနေဖြင့် အလွဲအမှားသိတာကို အဝိဇ္ဇာလို့ဆိုတာပဲ။

မောဟ တွေ့ဝေတယ်ဆိုတာကလဲ မမြဲဆင်းရဲ အတ္တကောင် မဟုတ် မတင်တယ်ဘူးဆိုတဲ့ အမှန်ကိုမသိတဲ့ အလွဲအမှားသိနေတာကို ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာ၊ မောဟက ဝိပဿနာမဂ္ဂနိုင်တဲ့သူတွေမှာ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နံတိုင်း စားသိတိုင်း ထိသိတိုင်း ကြံသိတိုင်း မြဲတဲ့အနေစသည်ဖြင့် အလွဲအမှားသိလျက် အမြဲဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါကို အဝိဇ္ဇာလို့ မောဟလို့ သိဖို့ရာ အလွန်ခက်ပါတယ်။ လိုချင်နှစ်သက်မှု ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းလဲ ဒီအဝိဇ္ဇာ၊ မောဟပါတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လိုချင်နှစ် သက်မှုကသာ ထင်ရှားတယ်။ သိမှုအဝိဇ္ဇာကတော့ မထင်ရှားဘူး။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

စိတ်ဆိုးတဲ့အခါလဲ အဝိဇ္ဇာမောဟပါတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးမှု ဒေါသကသာ ထင်ရှားတယ်။ အဝိဇ္ဇာကတော့ မထင်ရှားဘူး။ ဒါကြောင့် မထင်ရှားလို့အသိခက်တဲ့ ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့် မထင်ရှားလို့ အသိခက်တဲ့ အဝိဇ္ဇာဟာ မထင်ရှားခြင်း အသိခက်ခြင်းအရအားဖြင့် ပုံတူဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဖြေကြားတာပါပဲ။

အဲဒီကနောက် အဝိဇ္ဇာက ဘာနှင့်တူသလဲဆိုတဲ့အမေးကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာယ ခေါ အာဝုသော ဝိသာခ ဝိဇ္ဇာ ပဋိဘာဂေါ။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခ၊ အဝိဇ္ဇာ - အဝိဇ္ဇာ၏၊ ပဋိဘာဂေါ - စင်ပြိုင်ပုံတူတရားသည်။ ဝိဇ္ဇာ - ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပင်ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားကို အမှန်အတိုင်းမသိဘဲ မြဲတဲ့အနေ ချမ်းသာတဲ့အနေ အတ္တကောင်အနေ တင့်တယ်တဲ့အနေဖြင့် အလွဲအမှားကို သိသိနေတာက အဝိဇ္ဇာပဲ။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာနဲ့ စင်ပြိုင်တူတရားကတော့ ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပညာပါပဲတဲ့။ တူပုံကတော့ အမှောင်နဲ့အလင်းရောင်ဟာ ဆန့်

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နိမ္မိ

ကျင့်ဘက်အနေဖြင့်တူနေတာမျိုးပါပဲ။ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစသည်၌ မရှုမမှတ်နိုင်တဲ့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မြတ်သန့်သောတယ်စသည်ဖြင့် အလွဲအမှားကို သိနေကြသလိုပင် မြင်တိုင်းကြားတိုင်းစသည်၌ မပြတ်ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေကတော့ သမာဓိဉာဏ်အားကောင်းတဲ့အခါ ခဏမခဲ ဖြစ်ပျက်နေတာကိုတွေ့ပြီး မမြဲတာချည်းပဲ ဆင်းရဲချည်းပဲ၊ အတ္တမဟုတ်တဲ့ အစိုးမရတဲ့ အနတ္တသဘောတရားမျှချည်းပဲ၊ မတင့်တယ်တာချည်းပဲလို့ အမှန်အတိုင်း သိသိနေကြတယ်။ အဲဒါဟာ ဝိဇ္ဇာခေါ်တဲ့ဉာဏ်ပညာပဲ။ ယခု ဒီမှာရှုမှတ်နေကြရတဲ့ ယောဂီတွေဟာ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြစ်အောင် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း စသည်၌ မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး အားထုတ်နေကြရတာပဲ။

အဲဒီ အမှန်သိဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှားသိ အဝိဇ္ဇာဟာ ကင်ငြိမ်းကင်ငြိမ်းသွားတာပဲ။ အဲဒါဟာ အလင်းရောင်ပေါ်လာတိုင်း အမှောင်ပျောက်ပျောက်သွားတာမျိုးပါပဲ။ အဲဒါက ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဖြင့် အာရမ္မဏာနုဿယခေါ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကင်းငြိမ်းပုံပါပဲ။ အဲဒီဝိပဿနာဝိဇ္ဇာဉာဏ်က ရင့်သန်ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ အရိယမဂ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီမဂ်ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်ပြီး အမှားသိအဝိဇ္ဇာကို အမြစ်ပြတ်ပယ်ရှင်းသွားတယ်။ အဲဒီ အရိယာမဂ် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရအောင်လဲ အားထုတ်နေကြရတာပဲ။ အဲဒီ ဝိပဿနာဉာဏ်

ဒေါ ဓမ္မဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

အရိယမဂ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ အမှန်သိဝိဇ္ဇာဟာ အလွဲအမှားသိနေတဲ့ အဝိဇ္ဇာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် စင်ပြိုင်ပုံတူပါပဲလို့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဖြေကြားတာပါ။
အဲဒီကနောက် ဝိသာခဿုဌေးကြီးက ဝိဇ္ဇာဉာဏ်၏ ပုံတူက ဘာလဲလို့ မေးပြန်တယ်။ အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလို ဖြေကြားပါတယ်။

ဝိဇ္ဇာယ ခေါ် အာဝုသော ဝိသာခ ဝိမုတ္တိ ပဋိဘာဂေါ။

အာဝုသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ဝိဇ္ဇာယ - ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်၏။ ပဋိဘာဂေါ - ပုံတူတရားသည်။ ဝိမုတ္တိ - ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော အရိယာဖိုလ်ဖြစ်ပါသည်တဲ့။ ဝိဇ္ဇာ ဆိုတာက အမြတ်ဆုံးအနေဖြင့် အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ ဝိမုတ္တိ ဆိုတာကတော့ အဲဒီအရိယမဂ်၏အကျိုးဖြစ်တဲ့ အရိယဖိုလ်တရားပဲ။ ဒီအရိယမဂ်နှင့် အရိယဖိုလ်ဆိုတာကတော့ အားလုံးသဘောတူပါပဲ။ အဲဒီကနောက် ဝိသာခဿုဌေးကြီးက ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီးမေးပြန်ပါတယ်။

ဝိမုတ္တိယာ ပနာယျေ ကိံ ပဋိဘာဂေါ။

အယျေ - အရှင်မဓမ္မဒိန္နာ၊ ဝိမုတ္တိယာ - လွတ်မြောက် ခြင်းဟုဆိုအပ်သော အရိယဖိုလ်၏။ ပဋိဘာဂေါ - ပုံတူတရားကား။ ကိံ ပန - အဘယ်ပါနည်းတဲ့။

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အရိယာဖိုလ်နှင့်တူတဲ့တရားက ဘယ်ဟာပါလဲလို့မေးတာပါ။
အဲဒါကို ဓမ္မဒိန္နာထေရီက ဒီလိုဖြေကြားပါတယ်။

ဝိမုတ္တိယာ ခေါ် အာရသော ဝိသာခ နိဗ္ဗာန် ပဋိဘာဂေါ။

အာရသော ဝိသာခ - ဒါယကာဝိသာခ၊ ဝိမုတ္တိယာ -
ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သောအရိယာဖိုလ်၏။ ပဋိဘာ
ဂေါ - ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပုံချင်းတူသောတရားသည်။ နိဗ္ဗာန်-
နိဗ္ဗာန်ပင်ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

ဝိမုတ္တိခေါ်တဲ့ အရိယာဖိုလ်နှင့် အမြင့်အမြတ်အနေအားဖြင့်
သဘောတူတဲ့တရားက အဲဒီအရိယာဖိုလ်၏အာရုံဖြစ်တဲ့နိဗ္ဗာန်တရား
ပါပဲတဲ့။ တူပုံကတော့ အာသဝေါကိလေသာတို့၏ အာရုံအဖြစ်မှကင်း
လွတ်သည့်အနေအားဖြင့်လဲ သဘောတူတယ်။ အာသဝေါကိလေသာ
တွေက အရိယာဖိုလ်ကိုလဲ အာရုံမပြုနိုင်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ အာရုံမ
ပြုနိုင်ဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် အရဟတ္တဖိုလ်ရှိတဲ့ ရဟန္တာသန္တာန်
မှလဲ အာသဝေါကိလေသာတွေ လုံးဝကင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ရဟန္တာကို အာသဝေါကိလေသာတို့မှာ လုံးဝလွတ်မြောက်နေတယ်လို့
ဆိုရတာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကလဲ အဲဒီအာသဝေါကိလေသာတွေ လုံးဝချုပ်
ငြိမ်းနေတဲ့သဘောပဲ။ အဲဒီလို အာသဝေါကင်းသည့်အနေဖြင့်လဲ

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

ဝိမုတ္တိနဲ့နိဗ္ဗာန်ဟာ သဘောတူတယ်၊ အရိယဖိုလ်လဲ လောကကို
 ကျော်လွန်နေတဲ့ လောကုတ္တရာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကလဲ လောကုတ္တရာပဲ၊
 ဒီလိုလဲ သဘောတူနေတယ်၊ အရိယဖိုလ်ကလဲ ကုသိုလ်မဟုတ်
 အကုသိုလ်မဟုတ်တဲ့ အဗျာကတပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကလဲ အဗျာကတပဲ၊ ဒီလို
 အဗျာကတတရားအဖြစ်ဖြင့်လဲ သဘောတူပါတယ်တဲ့။ အဋ္ဌကထာက
 ပြဆိုထားတာပါပဲ၊ ဒီအဗျာကတအဖြစ်ချင်း တူတယ်ဆိုတာကတော့
 ဂုဏ်မမြောက်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဗျာကတတရားထဲမှာ
 ဂုဏ်မမြောက်တဲ့ ရုပ်တရားတွေလဲပါတယ်၊ ယုတ်ညံ့တဲ့အကုသိုလ်၏
 အကုသိုလ်အညံ့အဖျင်းတွေလဲပါတယ်၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ်
 သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်က ရုပ်တွေ ဝိပါက်တွေလဲပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
 အဗျာကတအဖြစ်ချင်းတူတယ်ဆိုတာကတော့ ဂုဏ်မမြောက်ပါဘူး။

အရိယဖိုလ်နှင့်နိဗ္ဗာန်သဘောကွဲလွဲပုံဘက်က ဆင်ခြင်ကြည့်
 ရင် သဘောမတူတာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အရိယ
 ဖိုလ်ဆိုတာက ပြုပြင်အပ်တဲ့သင်္ခတတရားပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကတော့ မပြုပြင်
 အပ်တဲ့ အသင်္ခတတရားပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အရိယဖိုလ်က နိဗ္ဗာန်ကို
 အာရုံပြုပြီးဖြစ်တဲ့ သာရမ္ပဏတရားပဲ၊ နိဗ္ဗာန်က အာရုံမပြုတတ်တဲ့
 အနာရမ္ပဏတရားပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အရိယဖိုလ်ဆိုတာက ဖြစ်ခြင်း
 ယှက်ခြင်းရှိတဲ့ အနိစ္စတရားပဲ၊ နိဗ္ဗာန်က နိစ္စဝေတရားပဲ၊ နောက်ပြီးတော့

ဒေါ မတာဝေညံဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

အရိယဖိုလ်ဆိုတာက နာမ်ခန္ဓာလေးပါးပဲ။ နိဗ္ဗာန်က ခန္ဓာမှအလွတ်
တရားပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အရိယဖိုလ်ဆိုတာက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏
သန္တာန်မှာဖြစ်တဲ့ အဇ္ဈတ္တိကတရားပဲ။ နိဗ္ဗာန်က ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှ အလွတ်
အပြင်ပဗဟိဒ္ဓတရားပဲ။

ဒီလိုစိစစ်ကြည့်ရင်တော့ အရိယဖိုလ်နှင့်နိဗ္ဗာန်ဟာ သဘော
မတူဘဲကွဲပြားနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမြင်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အနာသ
ဝတရား လောကုတ္တရာတရား ဝဋ်ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်ရေးအဆုံးသတ်
တရားအဖြစ်ဖြင့် သဘောတူသောကြောင့် ဝိမုတ္တိနှင့်နိဗ္ဗာန်ကို ပဋိဘာဂ
ပုံတူအဖြစ်ဖြင့် ပြဆိုတယ်လို့ မှတ်သားကြဖို့ပါပဲ။ ကဲ - နောက်ဆုံး
ပဋိဘာဂအမေးအဖြေကို အတိုချုပ်မှတ်ရအောင် လိုက်ဆိုကြရမယ်။

အရိယဖိုလ် - ဝိမုတ္တိနှင့်တူတာ ဘယ်တရားပါလဲ။

အရိယဖိုလ် - ဝိမုတ္တိနှင့်တူတာ နိဗ္ဗာန်တရားပင် ဖြစ်သည်။

ဝိမုတ္တိနှင့်တူတာ နိဗ္ဗာန်တရားလို့ ဖြေကြားချက်ကိုနာကြားရပြီး
တော့ ဝိသာခဿုဋ္ဌေးကြီးက ဒီလိုမေးပြန်ပါတယ်။

နိဗ္ဗာနဿ ပနာယေျ ကိံ ပဋိဘာဂေါ။

အယေျ - အရှင်မဓမ္မဒိန္န၊ နိဗ္ဗာနဿ - နိဗ္ဗာန်၏။ ပဋိ-
ဘာဂေါ-တူသောအဖို့ရှိသော ပုံတူတရားကာ။ ကိံ ပန- အဘယ်ပါ

ဒေါ ဇေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

နည်းတဲ့။

နိဗ္ဗာန်နှင့်တူတဲ့တရားက ဘယ်ဟာပါလဲလို့ မေးတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီက မပေးသင့်တာကို မေးတယ်ဆိုပြီး ဒီလို ပယ်ချလိုက်ပါတယ်။

အစ္စယာသိ အာဂုသော ဝိသာခ ပဉ္စ၊ နာသံက္ခိ ပဉ္စာနံ ပရိယန္တံ ဂဟေတုံ၊ နိဗ္ဗာနောဂဓံ ဟိ အာဂုသော ဝိသာခ ဗြဟ္မစရိယံ နိဗ္ဗာနပရာယနံ နိဗ္ဗာနပရိယောသာနံ၊ အာကင်္ခမာနော စ တွံ အာဂုသော ဝိသာခ ဘဂဝန္တံ ဥပသင်္ကမိတွာ တေမတ္ထံ ပုစ္ဆေယျာသိ၊ ယထာ စ တေ ဘဂဝါ ဗျာကရေတိ၊ တထာ နံ ဓာရေယျာသိ။

အာဂုသော ဝိသာခ-ဒါယကာ ဝိသာခ၊ တွံ-သင်သည်၊ ပဉ္စ-မေးသင့်မေးထိုက်သောမေးခွန်းပြဿနာကို၊ အစ္စယာသိ-ကျော်လွန်သွားပြီ ပဉ္စာနံ-ပြဿနာတို့၏၊ ပရိယန္တံ - အဆုံးကို ဂဟေတုံ-ယူခြင်းရာ၊ ဝါ-အဆုံးသတ်ရန်၊ နာသံက္ခိ - မစွမ်းနိုင်ပဲရီလေပြီတဲ့၊ မေးသင့်တာ လောက်သာမမေးဘဲ မမေးသင့်တာကိုမေးလို့ မေးသင့်တာကိုကျော်လွန်သွားပြီလို့ဆိုပြီး ပယ်ချလိုက်ပါတာပဲ၊ ဘာကြောင့်မမေးသင့်ပါသလဲလို့ဆိုတော့ -

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၁

ဟိ-မမေသင်ခြင်း၏အကြောင်းကတော့ အာဂုသော ဝိသာခ
 - ဒါယကာ ဝိသာခရေ၊ ဗြဟ္မစရိယံ - မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာဘုရားသာသနာ
 ဟူသော အကျင့်မြတ်သည်၊ နိဗ္ဗာနောဂဓံ-နိဗ္ဗာန်သို့သက်ရောက်၏။
 ဝါ-နိဗ္ဗာန်လျှင် သက်ရောက်ရာရှိရာ၏၊ နိဗ္ဗာနပရာယနံ - နိဗ္ဗာန်လျှင်
 လားရောက်ရာ တည်ရာရှိ၏၊ နိဗ္ဗာနပရိယောသာနံ-နိဗ္ဗာန်လျှင် အပြီး
 အဆုံးသတ်ရှိ၏၊ တသ္မာ-ထိုသို့နိဗ္ဗာန်လျှင် သက်ရောက်ရာ တည်ရာ
 အဆုံးသတ်ရှိသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်နှင့်သဘောတူတရားကို မမေးသင့်
 ခြင်း ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရား၏ သီလ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ
 အဆုံးမသာသနာဟာ နိဗ္ဗာန်မှာ အဆုံးသတ်တာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ဟာ လမ်းဆုံး
 ပဲ၊ အမြင့်အမြတ်ဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်နှင့်တူတဲ့တရားလဲမရှိဘူး။
 နိဗ္ဗာန်ထက်မြင့်မြတ်တဲ့တရား မရှိကြောင်းကို အထူးပြောစရာ မလိုတော့
 ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်နှင့်သဘောတူတဲ့တရားကို မမေးသင့်ဘဲနဲ့
 မေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

အာဂုသော ဝိသာခ - ဒါယကာ ဝိသာခရေ စ-ဆက်ပြီးညွှန်
 ကြားပါဦးမယ်၊ တွံ-အသင်သူဌေးကြီးသည်၊ အာကဓံမာနော- ယခု
 ဖြေကြားပုံကို အားမရသေး၍ မေးလိုပါသေးလျှင်၊ ဘဂဝန္တံ ဥပသင်္က
 မိတွာ- မြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ်၍၊ ဧတံ အတ္ထံ - ယခုမေးခဲ့သော

အထခေါ-ထိုအခါ၌၊ ဝိသာခ ဥပါသကော-ဝိသာခမည်သော ဥပါသကာသည်၊ ဓမ္မဒိန္နဿ ဘိက္ခုနိယာ ဘာသိတံ-ဓမ္မဒိန္န ထေရီက ဖြေကြားပြောပြအပ်သောစကားကို၊ အဘိနန္ဒိတွာ-နှစ်သက်သဘော ကျပြီး၍၊ အနမောဒိတွာ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနမောဒနာပြုပြီး၍၊ ဥတ္တယသနာ - ထိုင်နေရာမှထပြီးလျှင်၊ ဓမ္မဒိန္နံ ဘိက္ခုနိ - အမျိုးသမီး ရဟန်းဓမ္မဒိန္နကို၊ အဘိဝါဒေတွာ-ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး၍၊ ပဒက္ခိဏံကတွာ - အလေးအမြတ်ပြုပြီး၍၊ ယေန ဘဂဝါ တေနပသင်္ကမိ - မြတ်စွာ ဘုရားရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်၊ ဥပသင်္ကမိတွာ - ချဉ်းကပ်သွားရောက်ပြီး၍၊ ဘဂဝန္တံ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ အဘိဝါဒေတွာ - ရိုသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင်၊ နိဿိဒိ-သင့်လျော်သောတစ်နေရာ၌ ထိုင်နေ လေသည်၊ ဧကမန္တံ နိဿိန္နောခေါ- သင့်လျော်သောတစ်နေရာ၌ ထိုင် နေပြီးလျှင်၊ ဝိသာခေါဥပါသကော- ဝိသာခမည်သော ဥပါသကာသည်၊ ယာဝတကော အဟောသိ ဓမ္မဒိန္နဿ ဘိက္ခုနိယာ သဒ္ဓိ ကထာသလ္လှာ ပေါ၊ တံသဗ္ဗံ - အမျိုးသမီးရဟန်း ဓမ္မဒိန္နထေရီနှင့်အတူပြောဆိုခဲ့ မေးဖြေခဲ့သောထိုတရားစကားအားလုံးကို၊ ဘဂဝတော- မြတ်စွာ ဘုရားအား၊ အာရောစေသိ-လျှောက်ထားလေပြီတဲ့။

အတိုချုပ် သိစေလိုတာကတော့ - ဝိသာခသူဌေးကြီးဟာ ဓမ္မဒိန္နထေရီ ဖြေကြားပြောပြတဲ့စကားများကို နှစ်သက်လက်ခံပြီး

ဒို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၆၁

သာဓုခေါ်တယ်၊ သာဓုခေါ်ပြီးတော့ ဓမ္မဒိန္နာကို ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး
 မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လာခဲ့တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး
 တော့ မနီးမဝေး သင့်လျော်တဲ့နေရာမှာထိုင်နေပြီး ဘုရားတပည့်တော်က
 ဓမ္မဒိန္နာကို ဒီလိုဒီလိုမေးခဲ့ပါတယ်၊ သူက ဒီလိုဒီလိုဖြေကြားလိုက်ပါ
 တယ်လို့ မေးပုံဖြေပုံတွေအားလုံးတင်ပြလျှောက်ထားပါတယ်လို့ သိစေလို
 တာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဒီလိုမိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ချီးကျူးမိန့်ကြားတော်မူပုံ

ပဏ္ဍိတာ ဝိသာခ ဓမ္မဒိန္နာ ဘိက္ခုနီ၊ မဟာပညာ ဝိသာခ
 ဓမ္မဒိန္နာ ဘိက္ခုနီ၊ မံ စေဝိ တွံ ဝိသာခ တေမတ္ထံ ပုစ္ဆေယျာသိ၊
 အဟမ္ပိ တံ ဝေမေဝံ ဗျာကရေယျံ၊ ယထာ တံ ဓမ္မဒိန္နဿ ဘိက္ခုနီယာ
 ဗျာကတံ၊ သောစေဝေတဿ အတ္ထော၊ ဝေဉ္စ နံ ဓာရေဟိတံ။

ဝိသာခ - ဒကာဝိသာခ၊ ဓမ္မဒိန္နဘိက္ခုနီ- အမျိုးသမီးရဟန်း
 ဓမ္မဒိန္နသည်၊ ပဏ္ဍိတာ - ပညာရှိဖြစ်ပေသည်။ . . . မဟာပညာ-
 ကြီးကျယ်သည့်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပေသည်၊ ဝိသာခ- ဒကာဝိသာခ၊
 တွံ-သင်သည်၊ တေအတ္ထံ - သက္ကာယစသောဤအနက်သဘောကို၊
 မံဝိ-ငါဘုရားကိုသော်လည်း၊ စေ ပုစ္ဆေယျာသိ - အကယ်၍မေးပြေးအံ့၊
 အဟမ္ပိ - ငါဘုရားလဲ တံ-သင့်ကို ဝေမေဝံ (-ဓမ္မဒိန္နပြောသည့်အတိုင်း)

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၈

ဤအတူပင်လျှင်၊ ဗျာကရေယျ-ဖြေကြားရာပါသည်။ ဝါ-ဖြေကြားရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ (ဘယ်လိုလဲဆိုတော့) ဓမ္မဒိန္နာယ ဘိက္ခုနိယာ-အမျိုးသမီးရဟန်း ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ဗျာကတ်ယထာ-ဖြေကြားအပ်သကဲ့သို့ပင်တည်း။ ဝါ-ဖြေကြားအပ်သလိုပင် ဖြေကြားရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ (ငါဘုရားကလဲ ဒီအတိုင်းဖြေရမှာပဲလို့မိန့်ကြားပြီး အတည်ပြုချက်ဖြင့် ဓမ္မဒိန္နာ၏အဖြေအားလုံးဟာ ဘုရားဟောပင်မည်ကြောင်း အဋ္ဌကထာမှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ - မင်းချင်းမှူးမတ်များ၏ စီရင်ချက် စာရွက်စာတမ်းများဟာ မင်းကလက်မှတ်ထိုးအတည်ပြုလိုက်ရင် မင်း၏စီရင်ချက်ဖြစ်သွားသလိုပါပဲတဲ့ ဒါကြောင့် ဒီသုတ်ထဲက စကားရပ်များကို အဋ္ဌကထာဆရာများကလဲ ဘုရားစကားလိုပင် အခိုင်အမာ သာကောအဖြစ်ဖြင့် ထုတ်ပြသွားကြတာပါပဲ။)

သောဝေ-ဤဓမ္မဒိန္နာ၏အဖြေသည်ပင်လျှင်၊ တေဿ-အသင်ထိသာခမေးသော ဤပြဿနာအပေါင်း၏ အတ္ထော စ - မှန်ကန်သည့် အနက်လဲဖြစ်ပါသည်။ (စ- သဒ္ဓါကို သမုစ္စည်းအနက်အဖြစ်ဖြင့် ပြန်သည်) နံ - ထိုဖြေကြားသည့်အနက်ကို၊ ဝေံ ဝေ-ဤသို့သာလျှင်၊ (ဝေ- လိုက်၍ယှဉ်စေသည်။) ဓာရေဟိ စ- မှတ်လဲမှတ်ပါလေ၊ ဣတိ-ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ဒေ ဗဟာဝဠာဓရတော်ဘုရားကြီး နှစ်

ဓမ္မဒိန္နာထေရီ တေဒဂဘွဲ့ထူးရပုံ

နောက်ကာလ တစ်ချိန်ကျတော့ ဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်၌ ဖြေကြားပုံကိုပင် အကြောင်းပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဓမ္မဒိန္နာထေရီကို ပရိသတ်လေးပါးမျှော်မှောက်၌ တေဒဂဘွဲ့ထူးဖြင့် ဒီလိုချီးကျူးတော်မူပါတယ်။

တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝိကာနံ ဘိက္ခုနီနံ ဓမ္မကထိကာနံ ယဒိဒံ ဓမ္မဒိန္နာ။

ဘိက္ခုဝေ - ရဟန်းတို့ ယဒိဒံ-ယာ အယံ ဓမ္မဒိန္နာ-အကြင် ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တေ-သော-ဤဓမ္မဒိန္နာသည်၊ မမ သာဝိကာနံ-ငါဘုရား၏တပည့်မဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မကထိကာနံ ဘိက္ခုနီနံ-ဓမ္မကထိက ဘိက္ခုနီတို့တွင်၊ ဝါ-တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးသမီးရဟန်းတို့တွင်၊ အဂ္ဂံ အဂ္ဂါ - အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါပေသည်တဲ့။

အမျိုးသမီးရဟန်း ဓမ္မကထိကထဲမှာ ဓမ္မဒိန္နကို တရားဟော အကောင်းအမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ချီးကျူးပြီး တေဒဂဘွဲ့ထူးကို ပေးတော်မူတာပါပဲ။ အဲဒီတေဒဂဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကို ရခြင်း၏အကြောင်းကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်က ပဒုမုတ္တရ ဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ဟံသာဝတီမြို့၌ ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏အလောင်း

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ၆၁

လျာဟာ သူတစ်ပါး၏အစေခံ သာမန်အမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မိမိ၏ ဆံပင်များကိုရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေဖြင့် ဝယ်ယူ၍ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်တော်မူသောသူဇာတမထေဋ်မြတ်အား လှူဒါန်းပြီး မွေကထိကတေဒဂ်ဂုဏ်ထူးဆုကို တောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီဘဝက အသက်အတိုင်းနေ၍ သေတဲ့အခါ နတ်ပြည်လောက၌ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနောက်လဲ ကမ္ဘာတစ်သိန်းနီးပါးကာလပတ်လုံး လူ့ပြည်နတ်ပြည်များမှာချည်းဖြစ်လျက် ကျင်လည်လာခဲ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့သော ၉၂-ကမ္ဘာထက်က ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အား ဝါတွင်းသုံးပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းကြတဲ့ မင်းသားအရာရှိကြီးသုံးဦးက ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းရေးအတွက် တာဝန်ပေးထားသော ဘဏ္ဍာစိုးမင်းကြီး၏ ဇနီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကလဲ သဒ္ဓါတရားလွန်ကောင်းသဖြင့် တစ်ခုလှူပါလို့ဆိုရာမှာ ၂-ခုလှူသည်အထိ ကုသိုလ်ကိုပွားစေခဲ့တယ်။

အဲဒီကနောက်လဲ ၉၂-ကမ္ဘာပတ်လုံး လူ့ပြည်နတ်ပြည်များမှာချည်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဤကမ္ဘာ၌ တတိယအကြိမ်ပွင့်တော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ကာသီတိုင်းပြည်ရှင် ကိကီမည်သောဘုရင်မင်းကြီး၏ သမီးတော် (၇) ယောက်ထဲမှာ ၆-ယောက်မြောက် သုဓမ္မာဆိုတဲ့သမီးတော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီသမီးတော်

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

(၇) ယောက်လုံးဟာ ဘုရားသာသနာတော်ကို အလွန်ကြည်ညိုပြီး ရဟန်းပြုလိုသောကြောင့် ခည်းတော်ကိကိမင်းကြီးထံ ရဟန်းပြုဖို့ ခွင့်တောင်းကြတယ်။ မင်းကြီးကခွင့်မပြုလို့ အဲဒီဘဝတုန်းက အဲဒီ သမီးတော် (၇) ယောက်လုံး လှဝတ်နဲ့ပဲ တရားတော်ကိုကျင့်သုံးခဲ့ ကြရတယ်။ အနှစ်နှစ်သောင်း အသက်တမ်းကာလပတ်လုံး အိမ်ထောင် မပြုကြဘဲ ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ကျင့်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက ပထမသမီးတော် သမဏီဆိုတာက ယခုဂေါတ မဘုရားလက်ထက်မှာ ပထမအဂ္ဂသာဝိကာဆိုတဲ့ ခေမာထေရီ ဖြစ်လာ တယ်။ သမဏဂုတ္တာဆိုတဲ့ ဒုတိယသမီးတော်ကတော့ ယခုဘုရားလက် ထက်မှာ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာဆိုတဲ့ဒုတိယအဂ္ဂသာဝိကာဖြစ်လာတယ်။ ဘိက္ခုနီဆိုတဲ့ တတိယသမီးတော်ကတော့ ယခုဘုရားလက်ထက်မှာ ပဋာစာရာဆိုတဲ့ဝိနည်းဆောင်တေဒဂ်ရထေရီဖြစ်လာတယ်။ ဘိက္ခုဒါယိ ကာဆိုတဲ့ စတုတ္ထသမီးတော်ကတော့ ယခုဘုရားလက်ထက်မှာ ကုဏ္ဍလကေသီဆိုတဲ့ ခိပ္ပိဘိညာတေဒဂ်ရထေရီဖြစ်လာတယ်။ ဓမ္မဆိုတဲ့ ပဉ္စမသမီးတော်ကတော့ ယခုဘုရားလက်ထက်မှာ ကိသာဂေါတမီ ဆိုတဲ့ သင်္ကန်းခေါင်းပါးရာ တေဒဂ်ရထေရီဖြစ်လာတယ်။ သံယဒါယိ ကာဆိုတဲ့ သတ္တမသမီးတော်ကတော့ ယခုဘုရားလက်ထက်မှာ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဖြစ်လာတယ်။

ဒေါ ဓမ္မဒေဝဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ခြောက်ယောက်မြောက် သုဓမ္မာဆိုတဲ့ သမီးတော်ဟာလဲ အဲဒီတုန်းက ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို အသက်တမ်းပြည့် အနှစ်နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး ကျင့်ခဲ့ပြီတော့ ယခုဘုရားလက်ထက်အနီးအထိ လှူပြည် နတ်ပြည်မှာချည်း ကျင်လည်လာခဲ့တယ်။ ယခုဘုရားမပွင့်မီကပင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ သူဌေးသမီးဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဝိသာခ ဆိုတဲ့ သူဌေးသားနှင့်လက်ထပ်ပြီး သူဌေးကတော်အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင် လာရင်း ရေနားကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အသက် ၃၀-ကျော်လောက်မှာ ဘိက္ခုနီပြုပြီး ရဟန္တာထေရီမဖြစ်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဒီဓမ္မဒေဝဒလ္လသုတ်မှာ ရှိသည့်အတိုင်း ဝိသာခသူဌေးကြီး၏ အမေးကို ကျနစွာဖြေရှင်းပြတယ်။ အဲဒါကိုအကြောင်းပြုပြီး ရှေးကဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဓမ္မကထိက တေဒဂ်ဘွဲ့ ထူးကို မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးပေးတော်မူတာပါပဲ။

ဒီပြင်လဲ ဓမ္မဒိန္နာထေရီကို မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးတော်မူ သေးကြောင်း အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာမှာ ဒီလိုပြထားပါသေးတယ်။

သတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဿ ဝစနံ သုတွာ-ထို ဝိသာခသူဌေး၏ လျှောက်ထားသည့်စကားကို ကြားရပြီးလျှင်၊ မမ- ငါးဘုရား၏၊ ဓိတာယ-သမီးဖြစ်သောဓမ္မဒိန္နာအား။ အတိတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နေသု ခန္ဓေသု - အတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာတို့၌၊ တဏှာ-

ဒေါ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

နှစ်သက်သာယာ ဆာလောင်တောင့်တမှုတဏှာသည်၊ နတ္ထိ-မရှိတော့
ပေ၊ ဣတိဝတ္ထာ-ဤသို့နိုင်တော်မူပြီး၍၊ ဓမ္မပဒေ-ဓမ္မပဒကျမ်း၌ သင်္ဂါယ
နာတင်ထားသော၊ ဣမံ ဂါထံ-ဤဂါထာကို၊ ဝါ-

ယဿ ပုရေ စ ပစ္ဆာ စ၊

မဇ္ဈေ စ နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ၊

အကိဉ္ဇနံ အနာဒိနံ

တမဟံ ဗြုမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို၊ အာဟ-ဟောပြုတော်မူပါသည်တဲ့။

အဲဒီဂါထာ၏ အနက်ကတော့ -

ယဿ-အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ပုရေ စ-ရှေးကလွန်ခဲ့ပြီး အတိတ်
ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆာစ - နောက်ကာလဆိုင်ရာ အနာဂတ်
ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈေ-အလယ်ပိုင်းဖြစ်ဆဲရှိဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်
နာမ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ ကိဉ္ဇနံ - သာယာတောင့်တ ကြောင့်ကြမှု
တဏှာသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ အကိဉ္ဇနံ-သာယာတောင့်တ ကြောင့်ကြမှု
တဏှာကင်းသော၊ အနာဒိနံ-တွယ်တာနှစ်ခြိုက် သိမ်းပိုက်ခံယူလိုခြင်း
မရှိသော၊ တံ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဗြာဟ္မဏံ-မကောင်းမှုကိုအပပြုပြီးသော
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဟူ၍၊ အဟံဗြုမိ- ငါကပြောဆိုပါသည်တဲ့။

ဒေါ ဓူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် နှစ်

ဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်၌ ဓမ္မဒိန္နထေရီက မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်နှင့်အညီ တိကျမှန်ကန်စွာဖြေကြားချက်များကို အင်္ဂါပြုပြီး မိမိတို့လုပ်ထိုက်အတူပင် ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း တိကျမှန်ကန်စွာ သိရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ပါ။ အထူးအားဖြင့် အမျိုးသမီးများက မိမိတို့နှင့် အမျိုးတူဖြစ်တဲ့ထေရီ၏ဖြေကြားချက်များကို နှစ်သက်အားရသဘော ကျပြီးတော့ ငါတို့လဲ ဒီလိုသိနိုင်မှာပဲလို့ ယုံကြည်စိတ်ချလျက် အထူးအားထုတ်ကြဖို့ပါ။

ဒီစူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော်ကို ၁၃၂၆-ခုနှစ် ပထမဝါဆိုလဆန်း (၈) ရက်နေ့ကစပြီးဟောခဲ့တယ်။ အခွင့်သင့်တဲ့ သီတင်းနေ့တိုင်း ဆက်လက်ပြီးဟောခဲ့တယ်။ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့၌ (၁၁)ကြိမ်မြောက်ဟော၍ အပြီးသတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ(၁၁)ကြိမ်ဟောစဉ်ကို တိုက်ပရိုက်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၄၀၀-ကျော် ရိုက်နှိပ်ထားတယ်။ ယခု ဒီစာမူချောမှာတော့ ကျမ်းစာအုပ်မကြီးလွန်းစေချင်သောကြောင့် ချဲ့၍ရိုက်သဖြင့် စာမျက်နှာ ၁၀၇-မျှဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ မူလဟောစဉ်က ပတ္တနာဖြင့် အပြီးသတ်လိုက်ပါတော့မည်။

ဤစူဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော်ကို ရှိသေ့စွာ နာယူမှတ်သားကြရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံစေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနဘော်ကြောင့် တရားနာပရိသတ်အပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့သည် ဤ

ဇေ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်

သုတ္တန်တရားတော်၌ပါဝင်သော သစ္စာလေးပါးမှစ၍ သိသင့်သိထိုက်
သောတရားတို့ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်သိအောင် ကျင့်ကြံပွားများ အား
ထုတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အနိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်
တို့ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
မြတ်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

စုဠဝေဒလ္လသုတ်တရားတော် ဤတွင်ပြီး၏ ။ ။